

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

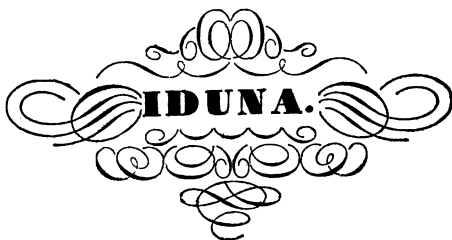
NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 07577217 2

NHIA
Id. 3. 17

1054.

I D U N A.

Printed in the Netherlands

I D U N A.

Frîske Rîm end Uurîm,

— samla fon

Harmen Sitstra.

**Utgjown fon da Selskip fgr frîske tael end
skriftekennisse.**

übel müeze mir geschehen,
künde ich ie min herze bringen dar,
daz im wol gevallen
wolde vremeder site.

WALTER VON DER VOGELWEIDE.

hear and believe, for Time will tell
the rest.

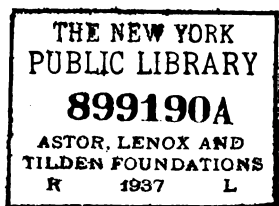
BYRON.

Tiande Boek,

**Printa to Llowerd,
By D. MEINDERSMA, Wz.**

1854.

Siet alsser yemant boecken schrijft,
De leser licht, de leser kijft,
De leser prijst, de leser spot,
En beide dickmael sonder slot;
De leser juyght, de leser geckt,
En al na dat hy is gebeckt,
En die het veeltijts minst beseft
Dien isset die het harde treft.

J. CATS.

S I D E W I S E R.

Om der Iduna, bi d' ingung des jieres 1854; fon G. COLMJon.	Side 1
Det Natür-fultzen; fon —n—n. <i>Nei</i> KRUMACHER. . .	8
Langst nei der Lente; fon G. TIEMERSMA. . .	13
Diu Sùnderlinge Riichtspraek; fon S. J. HORK- STDA. — <i>Naut ny</i>	14
Det Egin Ik; fon W. FABER, to <i>Pitersbierum</i> . . .	18
Gods trove Sorge end Macht niunke da Mens- kon, in der Natür biskòga; fon J. STOPFER. . .	19
BYDRAGEN TA DER SÈGE- END MEARKE- SAMLING; fon G. TIEMERSMA, Hz.	
Diu Balke-brègge.	22
Diu Herne to <i>Stiens</i>	22
Diu Dubbe in der burfinne to <i>Stiens</i> . . .	23
Aldtioenster sketten.	23

Diu Ruge mütze.	Side 24
Da thrye Ducatûnnen; fon v. A.	24
Menska; fon W. FABER, to P.	27
Huerta benna wy hier; fon W. FABER, to P.	28
Kum nei buten ta; fon G. COLMJon. <i>As bi-</i> <i>drage tofoar lesen in en winterjonds gear-</i> <i>kumste der Krite</i> Liowerd fon da »Selskip for friske tael end skriftekennisse," 22 fon <i>Foarjiersmoane</i> 1851.	29
BOEKSKOGINGE; fon †. I.	37
Forgunklikheid. Jondpraet tuisken en heit end sîn soantsje, der nei Liowerdter wikmerk reisgia; fon T. R. DYKSTRA. <i>Nei th' alle-</i> <i>mannisk</i> fon J. P. HEBEL.	47
Da beide ollike Broeren. (<i>Mearke.</i>)	51
Sask-moye Tusk; fon A. MEETER Pz., to <i>Arum.</i>	63
Hierdenntsje; fon H. G. v. D. VEEN, to <i>Driesum.</i>	64
Ien fon beidon; fon W. FABER. to P.	66
Dy Gaest fon da Skearder; fon K. <i>En améri-</i> <i>kaensk teltsje.</i>	68
Huerum diu Beane routh (<i>Sège</i>); fon J. KAMPEN.	70
Det Wûnder to Dr.; fon A. M. Az.	71
Memmetael; fon H. G. v. D. VEEN.	75
Di iseren mon; fon C. — (<i>Utter Sège end</i> <i>Mearke-Samling.</i>	77
Tôlfte Maye, 1845; fon S. J. HOEKSTA, to <i>Hèrenfean.</i>	84
Diu Forletene; fon G. TIEMERSMA, to <i>Burum.</i>	100
En Simmermoarn; fon J. KAMPEN.	101

Ho WĪBKJE-moi oan hir ein kaem (<i>Thredde Taheake up JAN Sūnder Lond, B. VII, S. 49, 97, 129</i>); fon D. H.	Side 102
Oerthenkingen uppa th' Deadehōf; fon W. FABER, to <i>Pitersbierum</i>	119
DAPNIS. CHLOË; fon J. W. D. to <i>Liowerd. Nei th' heachthiāsk fon GESSNER</i>	122
Molkengrottenbry; fon T. R. DYKSTRA. <i>Nei th' allemannisk fon J. P. HEBEL</i>	125
BOEKSKOGINGE; fon †. II.	131
Det Balsmitan up St. Pitersdei; fon H. G. v. D. V.	142
Up da Dead fon en Famke; fon G. TIEMERSMA, to <i>Burum</i>	149
Thruchgeand Middel um nimmer Flieën eft oar Ungediarte to kryan; fon G. A.	151
Unfriske Librigels; fon K. <i>Naut ny</i>	151
God; fon W. FABER, to <i>Pitersbierum</i>	153
BOEKSKOGINGE; fon †. <i>Forfulch end slot fon side 131</i>	155
Huerum da Bargaen oltid inna d' Ierde wrutta; fon K. F. BROUWER. (<i>Mearke</i>).	159
As ma 't ûnderst ût-ter Kanne ha wol, kryth ma 't Lid up da Noas; fon S. J. HOEKSTRA. <i>Fabel</i>	161
NOARDFRISKE SEGEN, <i>Ut MULLENHOFF's Samling oerset</i> ; fon T. R. D.	
Det Famke fon <i>Sylt</i>	171
Det <i>Osedal up Sylt</i>	172
Diu <i>Bridfearhoger up Sylt</i>	173

Hit is mei Sidzan naut to duaen; fon W. FA- BER, to <i>Pitersbierum</i>	Side 17
En boer; fon G. B.	18
Ho det Winterkeninkje oan 'ne Namma kum- men is, end huerum d' Ule by Nacht fliucht; fon J. KAMPEN. (<i>Mearke</i> .)	19
Der Stieren Teale; fon G. TIEMERSMA Hz.	20
Dy liepe Skiepethiaf; fon J. KAMPEN. (<i>En ald teltsje</i> .)	21
Diu thredde-deis Koartze; fon A. M. Az.	22
Thi forma Psalm. (<i>Prøve fon aldfryske boek- støying</i> .)	23
Thenzen up en Aldjiersjûnd; fon H. DE JONG.	24

I D U N A.

FRÎSKE RÎM END ÛNRÎM.

Oan der Iduna,

bi d' ingung des jieres 1854.

Wer lâi en jier den wirge hulla dol
Up 't sêfte bēd, huer thūs'nden son sîn slacht'
Al slepton. Stil end rēstlik is hit der;
Nen naet forsteurth er mear sîn rēst, sa suiet
Nei th' rēstleas woelich libben in der tîd.
O sillich huā 't sa fredich rēsta mei!

Dû meist' hit naut, Iduna! Skieno, né!
Dû heste wer, mei th' nû al rēstand jier,
Din wondling thruch ûs heitelōnd folbrocht;
Mei îver wer fōr friske sin, end ol
Huet *Frîslonds* ère rekkath, warber west;
Men dōch nen rēst fōr di. — Nen rēst fōr di
Ho suier dîn kamp faek wier, as 't basterskâi

Fon úthiemsk bruth din wirkian hunia dōrst,
 Der dumheid team, mei th' ûnfrisk skâi in bûnd,
 Mei helske nucht din ûndergung bisleat,
 End ol sîn macht jen di to fielde brocht.
 Sidz', hest' jet' moed? Och lîts mar met di 'n friund,
 Der help di biath jen d' ol to stoere macht,
 Dê jen di stieth, grâch di fordilgia scoe.

Wer stietstu ré to kampian jen 'ne gaest,
 Der, âklik drigiand, aldfaers erf oangrimth,
 Um, ken hit wesa, in d' ôfgrûnd sonna th' naet
 Hit dol to humpian. Scil 't huet helpa? God!
 Ilo freaslik fulle heth er al fordoarn!

Us fulk wier èren great. Oan *Elbe* end *Skeld'*
 Klunk 't wird der Friesan: liavor dead as slaef!
 Hia wieron fry: ef kening, biskop, graef
 Hia striken spandon, flaikon, drichdon, um
 't Biwald oer hia to kryan: 't die hiam naet.
 Hia teldon 't naut; end huā 't ea weagia dōrst
 Hiar frydom oan to fallan, skonde wier
 Mei skea sîn lean. Huet macht hia thuinga woe,
 Hiar moed werstoe; end ho 't diu need faek kleau,
 Dōch bûgdon hia den stoere hulla naut.
 Di sé self, der sa faek hiar erve oerfoel,
 Mei stikken son hiar grûnd, hiar wolfeart friet,
 Most wika for sa 'n moed. Wol spei er jet',
 Mei th' noard in bûnd, sîn weagen up hia ta,
 Um hia t' oermasterian; men 't hulp him naut.

Naut hearskia mucht er, thiania mōst hi 't fulk :
 In slaefskip mōst er út tha fire noard
 Mei skat bi skat hier wolfeart brenga in 't lōnd.

Sa wier 't..... end nù.... huer is diú greatens bliwen?...
 Di moed?.... Och, is 't det selfde fulk jet' wol,
 Det nù den namma jet' fon Frieson draecht?....
 Send 't bern dier êdlen?... Bern? end kenna hia
 Sa fremd hia teana fon hiar aldfaers deugd?
 Send 't bern der alde Frieson, huâm hiar lōnd
 Diūr wier as 't libben self?... huâms èrè 't wier
 In gaest end hondel frisk to wesan?... Och,
 En wild-fremd skâi, slûch-slim end hiet up bût,
 Oerstreamde lang der alde friesan grûnd,
 Sloech drist sîn kloeren in huet heilich wier
 End great in wet end brukman. Weelderich
 In sin end libben, loek hit ak da bern
 Fon *Frislond* in den kulk der weelde mei.
 Diu deugd forstoar mei th' alde riucht end sliucht,
 End frydom-sin end diapp'rens gîng forlern,
 End 't friske fulk wier 't friske fulk naut mear.

Iduna! hest' jet' moed?... Siuch hioed det fulk.
 't Forgeat sîn ôfkumst, 't skammath hin den stam;
 Den eale stam, huerup hit rumia mucht.
 Hit hearth hit kald, as 't fremd, heachhertich fulk
 Mei aldfaers dengd end iensald spotta doar!
 O 't baster-skâi! Diú deugd is him en grîs,
 Diú iensald sottens, end der fâdren tael,

Huer jet' hiar gaest in libbath, jen ûs sprekt,
 En wantûd in sîn ear! En fremde spraek
 Is sines, fremde seden, brûkman send't,
 Der 't libben teikenia fon th' hioed'ge slacht';
 Sîn ère neanth hit, huer en oar up puft,
 End egin ère leith forskupt in th' stof.
 Né, 't friske fulk is 't friske fulk naut mear.

End dôch Iduna! dôch hest' jeta moed?
 Dôch stietst wer ré to kampian jen 'ne gaest,
 Den gaest fon fremdsin, weelde end thiusternis,
 Der sa fulle al fordoar end jeta hioed
 Sa âklik drigiand aldfaers erf oangrimth,
 Um, ken hit wesa, in d' ofgrûnd fonna th' naet
 Hit dol to humpian? Huet seil 't helpa? sidz' —
 O tiuch tobek, forjit 't ûnwirdich skâi!
 Forjit hit, sinke 't in sîn skande wei!
 Det olsa, lik sîn aerd, sîn stoere dengd,
 Di namma ak stear' fon th' alde, friske fulk,
 Up det nea d' útmon, siucht er 't neiteam oan,
 Sîn leffe weeldrigens, sîn suaklikheid,
 Da fâdren in sîn neithens hunia mei.
 Nen menska neam dien namma mear, to heach,
 To heifich, det dit slachte 'n draga scoe.
 Forgea!

'k Untweitzie Oldfader thonk! o thonk
 Det jet' mîn mula 't freaslik wird naut spriek,
 Det wis fordear, fornielinge oer det orf

Der fâd'ren bidda scoe! To fel, to heach
 Lòga in mìn hert det fiūr des ìvers up.
 'k Forgeat mi self, ik êg'na mi det riucht
 To straffian ta, end 't wird des fluks libba up
 Mìn tunge. Dù, Olfader! hest' hit keard.

'k Foel dol; 't geweld der tochten in mìn hert'
 Hiede ol mìn kreft to grûnde slein; der lâi 'k
 As dead. Sa fûnd der wirgen engel mi.
 Di sliep naem m' in sîn earmon, um mìn hert'
 Da frede wer to jaen. Doch like mìn
 As uppa th' wîde hêf, huersa, nei th' wild
 End weldich hearskian fon en stôrm, sîn floed
 Jet' eanstich skuddath, skummath, brûsth end sieth,
 Kearde in mìn herte daelk diu rêst torech.

Ik dreamde: — up en heage therp, wis jamk
 Diu taflecht fon ûs aldan, as di sé
 Sa gruwlik wreed hiar hūs end hiem oerfoel,
 Der stoe 'k. Mìn each, fon th' wiet der smerte duf,
 Seach rûnd end oerol fûnd 't wer kleyens-stof,
 Wer nye ûntheiliging fon th' aldererf.
 Up ienkear.... hark!.... klinkt mi en stimme in th' ear!
 Mei 'n kreftich lûd klunk der en sang! 'k Seach rûnd
 End sochte — end siuch! en alda, earwirdich grîs,
 Men kreftich jet' fon stalte end each, stoed oan
 Da foet des therps, bi 'n alde beam, end sung!
 Huet sung er? O mìn siungfaem! siung hit nei.

Olfader, thonk ! sa sung er, hest ûs heard.
 Dîn seiniand each seach up ûs *Frislond* dol.
 Diu neare nacht, der iwen, iwen lang
 't Oerdiek, môt ringen wika fôr den dei.
 Den wirth det fulk, as 't èren wier, wer great.

Siuch, ho diu dage al oan da kimon blinkt !
 Ho 't fieling fôr der ald'ren stoere deugd
 In manich Friesan herte wer ûntglôith ;
 Ho 't wer der fâd'ren sprake in ère kumt' ;
 Sa wirth det fulk, as 't èren wier, wer great !

Diup sunk det friske fulk, fon fremde macht
 Oerstreamd, bidragen ; men ho diup hit sunk,
 Doch blèw'n er wol, der, ol to frisk fon hert,
 Naut bûgdon, noch fôr fremd geweld, noch thuang,
 End d' alde rum jet' stipon thruch hiar deugd.

O, 'k siuch se hia forienian, d' êdle bern
 Fon *Frislond*, iens fon sin, sa 't broaron past,
 Sterk in der lîafde fôr det heitelônd,
 Um 't fulkforbast'riand quea den dead to jaen.
 Sa wirth det fulk, as 't èren wier, wer great.

O hark ! ho 't klinkt fôr 't heitelônd !' end ho 't
 Hit lûdor jeta end thûsendris werklînt.
 Sa hearde *Starum* iens dien wapenrup,
 Do fremde macht ûs heilich erf oerfoel.
 O, 't friske fulk wirth wer, as èren, great !

• Fōr 't heitelond ! Nen fremdsin hearskath mear !
 Hit foel, det munster, ûs sa lang ta 'n pleach !
 Forslein, fortrapa leith hit inna th' stof,
 End 't alter flammath friske deugd ter ear' !
 O , 't friske fulk siuch 'k wer, as èren, great !

Do suei er, end ollik fon th' sinnefūr
 En nêvil brekt end thinniande forduînth,
 Krekt sa forduûn er fōr mîn kipiand each;
 Men ivich teauth sîn siungan mi in th' ear,
 't Profetisk siungan, sa ful suiete treast.

O hearlik wird: Ho diup ûs fulk ak sunk
 Doch blêw'n er wol, der ol to frîsk fon hert',
 Naut bûgdon noch fōr fremd geweld, nooh macht,
 End d' alde rum jet' stipon thruch hiar deugd !
 O jimmer scill' se er bliwa ; jimmerwei
 Hia warra end kambia fōr ûs heilich erf,
 End 't friske fulk wirth iens, as 't wier, wer great.

Mei moed, mei moed, Iduna ! den mar fōrth !
 End is dîn kamp ak snier, as 't baster-skâi
 Fon ûthiemsk bruth dîn wirkian bunia doar,
 Der dumheid team, mei th' ûnfrisk skâi in bûnd,
 Mei helske nucht dîn undergung bislût
 End ol sîn macht jen di to fiede brengt,
 Mei moed dôch fōrth ! End met ak lits di 'n friund,
 Der help di biath jen d' ol to stoere macht,
 Dê jen di stieth, graech di fordilgia scoe,

Mei moed dôch fôrth! Wi dôch, wi helpa di
 End ienkear olle huet mar Fries hin neamth.
 Sa wirth ûs fulk, as 't èren wier, wer great.

G. COLMJon.

Det Natûr-fultzen.

In en fon heage bergon umslettene oarde in *Asien* libba en lits fultzen, hiel ienfaldich end mei lits bihoef. Ienkear wier, um da forfulgingen fon da weldigon der ierde to ûntwikan, en tropke menskan hier hinne fluchta. Disse stôron kôrt nei 't hia oankommen wieron, end lieton in der wildernisse en manich stammeriande bern nei. Ut disson ûntstoe det fultzen. En egintlike tael hiedon se naut; hiar sprake bistoe mar út en manich spreklûdon; doch wier der ûnder hiam en sêge biwarra bliwen, der seide: det er en oermachtich wesen wier, det God hiete. Huer end ho dit wesen wier, end ho hit wirka, derfon wiston hia nen naet. Hia forêron den berchstream, der thruch hiar dal flôide, as hiar God; huent hia drunkon út sîn flood, fon him krigen hia det ienichste wettir, det hia hiedon, end freaslik skummiand end brûsand rôlla er sîn weagen der hinne.

Up en tid die diu snie der berchkoppen den stream sadanich rîsan, det er det hele dal oerstreamde, end menskan end bisten mei him fôrth skûrde. Do bibberon hia fôr hiar God, end spriekon: „Hi is boas up

» ùs. Kum, lit ùs, sa gau er wer sîn bòsens teanth,
 » ùs diürste oan hin to 'n offer brenga.' Sa spriekon
 se, end bisleaton, sa ring di stream weì sa rīsa scoe,
 hiar jngste bern in sîn floed to werpan. Da alders
 weindon, end forwachtan eangstich den dei des offers.
 Sa forskürde det bigelòve da heilichste fielingen in
 hiar herton.

Di dei fon th' ofrian kaem. Da alders brochton skrie-
 mande hiar bern. Do kaem er en fremde bi hiam;
 dien neamdon se *MANO*, det is: *Soane des sées*. Disse
 spriek: » Wolla jima 't quead mei yete greator quead
 » betteria? Bikampia den stream!' — Det fults bleaw
 stum fon forwùndering, end wiek tobek. Manich ien
 seide: » Hi lasterth God.''

Di freamde hie en liere in der hōnd. Hi tokka da
 snaren end sung. Do samla hin ol det fultzen um hin
 hinne, end mei foriene krefton skürdon hia da rotzen
 los end umdammon 'ne stream. Do toraende wer diu
 snie der bergen, det wettir des streams kleaw heagor,
 men hit brūsde tuiske da upwirpen dikon der hinne. —
 Da menskan forwùnderon hia, end rōppon: » Di soane
 » des sées is God!' Doch hi glimka, end spriek: » Den
 » benna jima ollegeare God! huent habba jima naut
 » thruch egin kreft den stream oerwoun? Huet fon
 » menskene kreft oerwoun wirth ken naut det heach-
 » ste wesa. Jima koedon jima egin kreft naut. Bisī-
 » kia end óvenia huet in jima leith, den scilla jima
 » biginna God to kennan.''

» Huer wennath er den?' fregon hia nù ùnder enoar.

MAHO andera hiam naut; men learde hiam det field bibouwan end beamen to settan. — Do mirkon se, det di rein end diu dâwe fon buppa hiar lōnd fruchtber makka, end sein end grōi oanbrocht. Do seidon se: »Der buppa wennath God! det wulknesuart is sîn tente, »Hi makkath det ierthrik fruchtber; wi scilla him fon »ûs fruchton jaen, updet er bi ûs delkumma mei." Do boudon hia up en litze heachte en alter, forbârn-don derup da earste fon hiar fruchton, end lieton 'ne reek umheagens stigia, hiar God ta en suiete rook; huent hia seidon: »Hi wennath umheagens! di himel »is sîn hūs, end da wulknen sîn tente."

Fon tîd ta tîd ward det dal, howol se God mar lits koedon, al skienor end skienor, end rikor in fruch-ton end beamon, end det sultzen wier lukkich in ien-fald. Men hia woedon mar jimmer den Unbikende sian, end hia spriekon jen 'ne wîse mon: »Meitzia ûs »en bîld, huerbi wi oan him thenka muga; huent hi »kumt dōch naut út-ta himul dol." Do laka MAHO, end hi snei hiam en bîld fon mensklike staltenisse, end hia setton hit in en tente, end neamdon da tente: det hūs Gōdes. — Nù fregon se naut mear, huer end huā God wier, men hia haldon det bîld fōr God self, end leidon hit kostlike spīsen foar, end ieton end drunkon. Olsa fornederon hia det heachste, end der-thruch ak hiaselve. Dit wier di wîse freamde mach-tich jen, end hi kaem end spriek: »Siuch hier, ef »dit di machtige Unbikenda is." Nù lâi er fūr up da tente fon hiar God, end tente end bîld forbarnde

ta yeske. Do rōp det fulk: „Det bild is God naut,” end hia fregon up en ny: „Huer earne finda wi hin?” Do sei di freamde: „Siuch, da beamen end ol det grien wâxath end blôith in stille skienheid, end d' ierde brengt ollerhande fruchten forth; huent bi dei end bi nacht umwâith hia en ûnsichtbere amme. End dôch jima kenna dien amme naut, dé berch end dal end menska end diar forfulth. — — Do rōp det fultzen: „Nû wita wi 't, sîn namma is AMME. Hi umsuêvath da ierde end wennath ak inna th' bōrst fon menska end diar.” Men di wîse mon andera: „Bikummeria jima naut um namma end staltenisse; men wēs woldiedich ûnder enoar, olsa lik d' amme der olla thruchstreamth. Den scil d' Unsichtbere jima neyor kumma.” Derup stoed er en mon, boas end greatsk fon herte, jen 'ne freamde up; huent hy hata disse, umdet-et fultzen sîn wîsdom forèra, end hia neamdon hin ZALMI, det is: *Di thiustere*; huent hi sûndera hin fon hiam of mei en thiuster oansian. Up en tid nû kaem in-et dal en freaslik ûndiar, det ûtter fierte oer da bergen weikaem, en rûchhierige leau, dé menska end diar oanfoel end mei bloed oan mula end kloeron, in sîn hòle torech kearde. Da biwenners des dals miendon, det hit en boas ûnderierdsk wesen wier, end forbirgon hia in hiar hutton. Men di wîse mon seide: „Wi mōta det ûndiar bikampia,” end teach ût mei ol da fulk. As hia nû bi der wening fon ZALMI kamon, do kaem disse to foarskîn, end hûnde MANO; end hi seide jen-et fultzen: „Hi

»stieth mei dam ûndiar in bûnd!» — Di wîse freamde
 suei stil, men det fulk ward bang. Underwiles wier
 ZALMI bern útgien, fir son der hutte, end ZALMI minde
 det boike thige. Siuch, der kaem di leau út-ta wald,
 end brinsga, end det fulk skilde end wick torech.
 Men di leau fleach up det bern ta mei iepene mula, end
 ZALMI end diu moeder des bernes stoedon fon fieren end
 wrungon da honden. Do fleach MAHO up det woe-
 dande diar in, sloech hit up den kop, det hit der
 hinne tumla, end umfetta hit do mei sîn earmon, det
 hit stoar. End nû droech er, howol wirrich end mei
 bloed bismudza, det junkje nei sîn fâlske jenstonder.
 Do wirpon di fader end diu moeder des bernes hia up
 hiar oansicht, end seidon: »Wi send naut wirdich ûs
 »eagen foar di up to slaen!» — Do kaem ak det fult-
 zen end woe den leaubithuinger oanbidda, end hia
 seidon: »Bistû en menska, eft d' Unsichtbere in men-
 »skene stalte, det-tû sukken goedens oan dîn fiand
 »biwîsast, end dîn egin libben forachtast um goed to
 »dnaen? Huet is det?» Olsa det fultzen; men di
 wîse freamde seide: »Berntsjes, ik ben en menske as
 »jima. En stimme in mîn herte bead mi sa to hon-
 »delian. Ak in jima herte sprekt disse stimme. Der-
 »um prîsgia jima mîn died heagor as mîn kreft. End
 »ak in der siele fon ûs broar ZALMI, der mi hata, heth
 »hiu nû lûd spritzen, sadet er hin up sîn antlit dol-
 »wirp, end weina! End siuch ak al inna th' herte
 »fon dis bern sprekt hiu; huent yete hengath hit oan
 »mîn hals end pattath mi. Siuch, mîn berntjes, det

„is di amme des herten. Fulgia jima 't up, huet hiu
 „jima bibieth, den scilla jima himself bettor kenna;
 „huent det godlike is ûs nearne neyor, as in ûs egin
 „herte!”

Do röp det fultzen: „Nû wite wi hit wol, det hit
 „noch wenning, noch bild, noch namma nedich heth.”
 End hia forèron fon nû ôf oan den Unsianbere gaest
 thruch gelôve end lîafde in bernske ienfaldigens, end
 d' eagen gengon hiam jimmer mear iepen. End hia
 fregon naut mear, huer end fon hukken staltenisse
 God wier.

Nei KRUMACHER.

— n — n.

Långst nei der Lente.

Och, ho 'n ein is 't kaldor werden,
 End ho wîndich end ho goar!
 Rûwe stormen, snie end heiljacht
 Skoatelia yen binnen doar.

Inna simmer geng ik buten —
 Geng ik wer ik wesa woe;
 My formakka 't krûd end beamte,
 Det er um my hinne stoe.

Koe 'k mâr yet mîn earen liena
 Jûndtids oan der froaskjes sang; —
 Och, do hearde ik gealtsje siungan

Jùnds sa jamk wol ūren lang.

Skienne Lente! kum, kum neyor,
 Sieria dōch wer beam end strūk,
 Breng ūs griente, blēdden, blummen,
 Milde luft end wolgerūk.

Né, dù bist naut ûntrou wîrden;
 Kum dōch ring in tòi end glans;
 Breng werum ūs d' alde feesten,
 Sang end freugde, deagon lōngs.

G. TIEMERSMA.

Diu Sûnderlinge Riichtspraak.

Inna th' dorp K. wenna foar lange jieron en bakker end en mounler, dé beide — howol naut thruch egin forthiansten — riklik mei iersk gûd seina wieron. Lîkwol wieron se beide naut lukkich, der se 't hûslik luk — end, huet mear seith, thruch egin skuld — miston. Dy bakker hiede èren oltîd fôr seint thiana, doch kaem einling as mastersfeint to wennian by en widûe, der er grow by siet, huerup hy mei der tid sa fulle înfloed wist út to ôvenian, det er hin er in drâide, end da frou ta wif kriga. Dy mounler kriga in der tid en oansteathe fon enige thûsendon, dé hin end sîn wîf înna 't thensbild brochton, det er nen thruchkumman oan wier, sadet diu frou hia bîvera um thruch-et oan-

lidzan fon bisiton en oantal friundinnen to forgearian;
'tjinge hir — lik as hit meast al giet — thige slagga.

Dy mounler olsa, thruch dá fulle frouliushisiten oan hūs, eft útgean fon sîn wif, naut fulle nuecht oan hūs habbande; end dy bakker liavor naut as al by sîn jierige gade t'hūs wesande, joech dit oanlieding, det hia fulle enoar — foarol jonds — inna th' weardshūs oantruffon, end wardon, thruch det se mei hiar deiske wirksumhedon ak nau in bitrekking stiedon, thige greate maten. Beide nimmer hiel hastich um nei hūs, sa kaem hit, det se yete al enige drankdelen brûkton, det up beide wol ris en forkearde útwirking hie. Praetsiak end baeshastich fon aerd, wardon se wol ris huet lēstich, naut olene jen da òre oanwesigen, men sims ward tuiske hiam beidon da friundskip wol ris thige tobuka, end diedon se enoar forwitingen, der in en iepen selskip naet naut mòi wieron, end hit barde naut selde, det er òre mei mank kumma moston, um-et heagor kliwan fon hiar forkearde iver to biletan.

Under da fulle staeltsjes, der my wol ris fon hiam forbella benna, kumt almei foar, det — as se ris wer nei alder wenst, ûnder en stēvich gleske Hannema sieton to pratan, eft liavor to eamelian, se 't naut lik fīnda koedon, huā wol da bēste wieron, da mounlers eft da bakkers, umdet hia beide by da dei lōngs naut to frum òfteikena wirda.

Dy bakker sei, det hiā da bēste wieron; huent to licht weaga koedon eft dorston se naut, umdet da breaweagers sa faek kamon; — fulla simmels inna 't bread

duaen, koed ak naut, um da karmasters in d' earste earste pleats, end um 't se dermei da nèring forliesa scoedon in d' oarde pleats. Dus fôr hia wier er nen kans um ûnfrum to hondlian; »dochjima, mounlers;» sei er, »stella sa fulle as jima wolla: huā scil jima sa »nau neirekkenia?»

»Nù, det likath huet,» liet dy mounler hierup fulgia. »Jima wita 't gau to sidzan, as er i's en pûnd »to min is, eft as er naut i's to fulle mōl ût-ta weit »kumt. Den wirth er al gan seid: Der heth dy mounler »fēst wer ût stellen, end den wirth hit ûs al hondich »îndroga.»

»Ja,» sei dy bakker, »det is sa. Men da boeren, »der kenna jima hit bettor mei duaen. Dé mēnskan »mieta hiar gûd sa krekt naut, dé wirda jamk wol ris »goed fon jima neisioen; det blikt ût-ta greate keppels »hinnen, end da bargon, der jima mēsta. End binamma »fon sukke mounlers, der en hinser halda; — dû heste »nù naut ien.»

»Ik hear hit wol,» andera dy mounler, »jima benna »earlik ût frease fôr straffe, men naut ût frummicheid; »dus jima herte is naut sūver, end nù miena jima det »en oar ak naut doocht; det heth ma meast al sa. »Dōch huernm hier mear oer to pratan? wy krya 't »dōch naut iens.»

»Nù,» sei dy bakker, »det leauw ik ak, 't scil wol »heakia. Doeh ik wit ried: der jinsen by der brēgge »stōnda twā lin by enoar to pratan, d' iene is en doar- »warder end d' òre en »saekwaernimer, lit dá ûs skieda.

• Sa hia sidza, scilla wy beide mei tofreden wesa, end
 • dy hit forliest, scil se traktearia end firdor -et gelach'
 • bitellia."

• Ei!" foel dy mounler út, • det 's ak al goel um
 • goare. Doch kumoan, ik ben er mei tofreden."

Sa seid, sa dien. Da beide monnen wardon ruppen,
 end ma joech hiam da saek oanna hōnd, mei th' forsik
 um ûtspraek in dissen to duaen. Da beide monnen
 namon dit oan, end, nei 't se earst ris fix trakteara
 wieron, gungon se efkes buten der keamer, um hit
 ris togeare oer to lidzan.

Dy doarwarder sei jen sîn maet: • Ho moata wy hier
 • mei oan? As ma 's en mounler end en bakker end
 • en skroar end en wêver by enoar in en sek ducht,
 • end fregath: huet kumt er nû earst út? den is 't an-
 • dert fon huā ma 't ak fregath: En thiaf; — um 't
 • se 't ollegeare benna. Ik mōt sidza, dit is my ge-
 • leardor-nōch."

• 't Is lik as jy sidza," spriek d' òre, • likwol ik
 • leaw, disse questie scil to reddan wesa; der sciut my
 • huet in: ik scil-et wird wol duaen," end derup gungon
 hia wer da keamer binnen.

Up hiar frege: Welnù? andera dy saekwaernimer:
 • In disser saek ûtspraek to duaen, is naut maklik.
 • Likwol ma lēst in der skrift: *Tuā skelun up ena*
mûnla mala, thi ena skel ònnimen, thi òthera for-
leten wertha; dus benna er yete goede mounlers,
 • 'tjinge fon da bakkers nearne bitinga wirth, naut
 • olene; doch-et jenoerstelde: det se hinga wirda —

•ollik dy bakker FARAOS. Dus ik forklearie rûnd út,
 •det dy bakker hit forlern heth," huer dy doarwar-
 der mei instimde.

Naet koe dy bakker hier jen inbrenge; diu saek
 wier to klear ûtleid. Hy bitella det gelach, end wier
 tonei wol sa foarsichtich.

Naut ny.

S. J. HOEKSTRA.

Det Egin Ik.

Bihondlie elts olene

As middel ta din wit;

Thenk stees: •Kenstu my thiania,

•Den bist huet — oars nen bit."

Breng, um din sin to kryan,

Da wrald in rep end roer;

Bliw kald as 't is der pòlen

By th' lyan fon din broer.

Forbrek huet friundskip hiet, end

Bidear da maetskippy;

Sidz', det diu hiele wrald er

Olenich is um dy.

Fal uppa kop in 't wettir,

As dy din upset mist;

Den bistu en NARSISSUS,

En folbloed *egoïst*.

Men — 't is en gliunde roede;

En spûk sa suart as pik;

Hit is dy bare dīvel:

't Fordumde *Egin Ik*.

Pietersbierum.

W. FABER.

Gods trowe Sorge end Macht niunke da Menskon,

in der Natûr biskôga.

Jow oan det Foarjier rum,

Huennear wer gērs end blum,

Dy beam end 't geurich krūd up ny bigint t' ûntsprutan;

't Is oerol wille end nucht,

Huet den ûs each ak siucht,

End 't plumgediarte rupt, thruch siungan, ûs nei buten.

Dy mīlde simmerdei

Brengt rumme seining mei,

't Wirth olle den ta bēst sōr menska end diar ûntsletten,

Sa, thruch Gods wīs bestiūr,

Mei th' waerme sinnefiūr,

Eft mei da mīlde rein, huer 't nedich is bigetten.

Sa kumma, ta ûs bēst,

Da fruchten in da hearst ;
 Ol, huet ma nedich is, wirth jown in rumme miete.
 Huet God oan us den jowt
 Wirth nea nei wearde skoud :
 Ma mei for wis den hearst wol dubel wolkum hieta.

End kumt den mei geweld
 Diu skrouske winterkeald,
 Den lukkich, hua der fry en rum genot ken smeitzia,
 In ollen goed foarsioen ;
 Sa ken dy winterjund
 Thruch nuchelik petear hin pratande formeitzia ,

Siucht ma al nen simmergrien ,
 Dy grund sa hird as stien ,
 Det beamte prunkath doch mei rime wit bifersen ,
 End prachtfol, rik end great
 — Nen skilder is in steat
 Se nei to mielan — stean da blummen up da glësson.

Ak is diu wintertid
 For fulle menskan blid ,
 End 't jungfulk doch foaral, de 't biuster stella kenna ;
 Huet scoe dy simmer jaen
 For 'n gläd kristallen baen,
 As ma se fleanan siucht up isren wiukon hinne.

Likwol , 't bliwt oltid sa ,
 Da 't earemoedich ha ,

Dien is hit thige slim den winter to fordurian ;
 Doch ak yet d' earme stōnd
 Foarsiucht Gods faderhōnd,
 End wit, huer 't nedich is to thekkan end to foerian.

O, sa ma der nei siucht,
 Huet Gōdes hōnd al ducht,
 Den falt ma knibliand dol;—'t wirth nimmer riucht bifetta.
 Né, Hy olene is Hear ;
 Hy sprekt end den is 't klear ;
 Hy ducht ol huet Hy wol, end naet ken 't Him biletta.

As simmer-hiette skrōith,
 End wulk' up wulken grōith,
 End 't ūnwaer neyor kumt, huer menska end beest fōr
 hūverth,

As Hy den blixme sciet,
 Den thunger rumlia lit,
 Is 't naut sīn līafdehōnd, dé wer den dampkring sūverth?

Ja, deroan ken ma sian,
 Huet Gōdes macht al ken,
 Der wirth sīn drochtenheid end greatma klear īn mirken;
 As ma da snie biskouth,
 End rime end heilstien jowt,
 Sawol as berch end sé yen tiūchnis fon sīn wirkon.

Oanskōgie, 't hert fol fiūr,
 Den 't Godswirk īn natūr,

Oerol mei 't lûtzjand each en wûndre-tol bikenna :
 Dy Hêra olene is great ;
 Huent buten Him is neat ;
 Hy is en trowe God thruch olle tiden hinne.

J. STOPPER.

**Bydragen ta der Sêge- end
 Mearke-Samling ;**
 fon G. TIEMERSMA, H z.

DIU BALKE-BREGGE.

As ma den grinddik fon *Stiens* nei *Feintzum* giet ,
 kumt ma 'r oer en brêgge, der inna wondling *diu*
Balke-brêgge neamd wirth. Ho disse brêgge dien namma
 kriga heth, is my naut bikend; doch er wirth for-
 hella, det der olear en spûk sioen ward, det er útseach
 as en filde fôlla mei en gliune bindstok in da bek.
 Ho wier as dit is, lit ik oan da lesers hiar oardiel oer.
 Olena môt ik er by sidza, det ik hit enige kèren gien
 ben, doch nimmer nen ûngestrûpte, lit stean fon en
 filde fôlla der sioen hab.

DIU HERNE TO *STIENS*.

Olear warden foarbygungers der fonselm oer den sleat
 set. Nei mîn gissinge (huent huennear dit sa wier,
 is my naut krekt seid wurden) wier dit sa um da selfde

tid, det *dy wirga* bineamd wurden is, diu britzumer tzerke bried as en spoenen dōse, end *Stiens* en namma kriga (Siuch Iduna B. IX, S. 174).

DIU DUBBE IN DER BURFINNE TO *STIENS*.

Diu dubbe in der burfinne to *Stiens* wirth ak up-jown as forbliw fon Korthakke eft fon sîn maton. Dy der foarby gung ward oanspritzen um sîn pet eft hoed, huet er ak up da hulla hie. — Huet scil, foarol hearstdei, sukke menskon da hulla kald wurden ha. Ma scoe se nû yete bikleya, hie 't nen mòì ding for da petforkeapers to *Stiens* wesen.

ALDTIOENSTER SKETTEN.

To *Gartp* wenna foar enige hûnderd jier, do d' aldtioensters jûnds yete up biësemstokkon thruch da dorpen fleagon, en ald wif, dé det wirk ak forstoe.

As se mei da bolkoeron — huent der rûn se mei — nei buten út most, seach ma se der faek mei fleanan. Sa is 't ris bard, det en wildscieter dien fremde fugel ak seach, end er up los barnde. End huet wol det fal? — Paf! der sciet er hir d' iene bolkoer út-ta earm. Mucht dy wildscieter da jûnde sûnder wild t'hûs kumma, bôllan end boltsjes hiede er likwol naut brek; end buppadam, ma wist nû for fêst, det alde JAP en tienster wier end fleana koe.

DIU RUGE MUTZE.

In da harnser feart is ris en ald lûkskipper, en omlermalste kèrel, fordrunken. By sîn libben seach ma hin nimmer sûnder en ruge mûtze up da hulla. Nei sîn dead spuka disse der yette. Immen, dy dit naut leawa woe, scoe dit ûndersikia, end geng en nacht uppa 't sté, der dy skipper forûngelukka wier, sittan.

In ienen fliucht diu ruge mûtze him oan th' kin ta um den hulla. Sîn libben lang koe ma da ruge mûtze er naut wer ôf krya, sadet er gatten in makka wirda moston, updet dy mon sian kenna scoe. Diu ruge mûtze spuka sûnt naut mear.

Da thrÿe Ducatûnnen.

En lits eintsje fon *Liowerd*, oanna th' paed nei *Jelsum* stieth en ienfaldich hûske, det oan da fulgiande sège thenkan ducht.

Eren wenna in dis hûske en earne, doch mòye end goede faem, der manich rike boeresoan graech oan woe. Naut ien likwol fon hiar ollen noaska der faem. Uppa th' lèst kaem der en feint upsettan, dy er skoan bysiet, end dy olle òre fryers efter da bak skòw. Disse kriga den knōtta. Unlukkich wier hit, det diu faem huet ol to goed wiste, ho mò det elts hia fûnd; huent derthruch kroep dy dīvel fon da heachmoed hir inna 't herte. Hiu bigûn to thenkan, det hiu aet mear

wesa koe, as det wif fon en ienfaldich boer, end bēst en foarnaem stedtzer habba koe. Diu foarstelling fon da glāns des libbens in der stēd jenoer det libben uppa th' lōnd, makka se blind, end fordrēw da liafde hiel ende ol. Hiu bried dus mei hir fryer of. Mei en britzen hert geng dy feint wei, end hiu wenna wer krekt as èren iensum end stil. Nen feint dōrst hit nū mear weagia hir up side to kumman.

Up en hearstjond — hit buldera buten ūnhiermlik, end dy rein klettera jen da glēssen — wirth er oan da doar kloppa. Hiu ward danige kel; huent hit wier nen tīd mear um fryers to forwachtian. Līkwol kaem hiu al gau wer by, kriga det lampke end geng nei der doar ta, fregiande mei trilliande stimme: „Huā is der?“ — En liaflike stimme andera, hit wier en freamdeling, dé det paed biuster werden wier, end det liacht thruch da finsters skimerian siande, up det hūske takummen wier, um der sa 't er hopa, en bitsjen ūt to rēstan.

In th' earst wist hiu naut, huet hiu scoe, doch einling kriga meilyan, eft mûlk ak nysgierigens da oerhōnd. Hiu iepena da doar end dy freamde mon kaem in. Greate eagen setta hiu up, do hiu seach, det hit en ridder wier, weidûkt in en mantel. En mûtze mei plummon hiede er uppa hulla, end spōren oan da learson.

Hit dura naut lang ef dy ridder siet by en fleurich barnand fiūr. Hy hiede er skoan slach fon, hin mōi foar to duan, end rekka derthruch al gau mei der faem nuflik oanna 't pratan, sadet hit lika ef ər-et

weigean forjeta scoe. Einling — diu klok sloech ien ūre — makka er hin klear um up to pakkan. Det stoe der faem mar matich oan. Hiu hie aerdicheid oan da ridder kriga, end woe hin derum yet graech en bitsje oan da praet halde. Suk liaf selskip wier hir nea yete naut oerkummen.

Likwol, hit lika to minstens sa, dy mon hie haest. Wol hiede er sioen, det diu faem huet oars in th' lif ward; men hy bearde ef er hit naut fiede, ho hiu ak skrepte um hin wer uppa stoel to kryan. Det waer wier yet sa brus; thiuster wier hit: ho scoe hy, freamling, det paed finda? — end mear sukke *argumenten* wardon fon hir oanfierd. End sia! dy òre lit hin belesa um yet en hortsje to bliwan. Fon nys ward det praet bigùn, end nù mei sa 'n fulch, det dy ridder det in sîn binnenste bigùn to fielan, end einling da faem ta boask frega. Der woe hiu hin krekt habba. Det wif fon en edeling to wesan, det hie hir oltid wûndere mòl talike; faken hie hiu derfon dreamd, end nù kaem hit sa. Forlegen stimde hiu in d' ein ta: hia wieron boaske.

Hierup naem dy ridder en blinkande ring fon da finger end stiek hin oan dien fon der faem, end hiu — och, earme diar! hie naut um to jaen oan hir liafste. Der kumt hir in 't sin, det dy earste fryer hir i's en fluwielen bōnd jown heth mei thrye splinternye dukatūnon der oan. Disse bōnd ward upsocht end mei skamte da ridder jown. Mei skamte, um 't hiu naut mear hie, end mulik ak mei en kloppiand herte oer hir duan

niunke da jower fon dá bōnd. Dy ridder lika mei der jefte nūver ínna th' skik to wesán; doch pas hiede er hit huet neyor bisioen, ef hy foròrath ín ienen fon oansian. (Ma mōt wita, det-et wapen fon disse dukatūnnon bistoe ín en kriūs). — In pleats fon sîn prachtige mûtze, kriga er tuā ougríslike hoarnen uppa hulla; dy mòye mantel foel wei, end út da smørge buxon kamon en pear bukkepoten to foarskín. In en umsian fleach er thruch da glēssen, naut oars efterletande as en mislike stank fon suével. — Mei ien wird, hit wier dy dível self.

Diu faem wier thruch dit lexum ínna th' forfulch wisor. Hir heachmoed wier hiel ende ol forbritzen, end hiu ward wer as èren bisibba mei hir steat. Dy earste feint hie sîn liaf naut forgotten, kaem werum end kriga se ta wíf.

As oanthenking fon dis foarfal is ínna mure en stien mitzela mei da thrye dukatūnnon derup ofspringa, end hioed da dei is det húske yet bikend únder da namma *da thrye dukatūnnen*.

v. A.

M e n s k a.

Iser forruskath;
 Stienen forbrokklia;
 Lekken formottath;
 Fiuren fordòvia;

Flesk det forrottath;
 Bunken formògia;
 Blumkes forwilia;
 Iken bisuika;
 't Menske bliwt ivich
 End ivich bistan.

P.

W. FABER.

Gnerta benna wy hier?

Huerum pleatza God hier ùs, menskan, up ierde?
 Um jimmer to buddian, to wruttan, to wraman?
 Um t' itan, to drinkan, ollik as da bisten?
 Eft nuffik to sliepan end stees oan to duddian?
 Um 't oltid up 't mōist end nei th' sin hier to habban?
 Eft pungen fol jild fōr da bern to biskreppan?
 Det scil wol-et wit fon da Skepper naut wesa!
 Né! — Baes fon ùs selm, hier ùs driften to teamian!
 Us kostelike, ivige gaest to forrikian;
 End jimmerwei wisor end bettor to wirdan,
 Um ivich saduaende luksillich to wesan,
 Is 't wit fon ùs Heit mei sin berntzes up ierde.

P.

W. FABER.

Kum nei buten ta.

*As bidrage tofoar lesen in en winterjondes gear-
kumste der Krite Liowerd fon da • Selskip
for friske tael end skriftekennisse,"
22 fon Foarjiermoane 1851.*

**Di winter is foarbi ! Di dei fon jister het hit ûs kund
dien : det foarjier is der : di winter is foarbi !**

O huet wier 't drôvich end deade om ûs hinne.
Nen fugel stuerde sin loslieth nei da himel umheagens,
nen blumke skudda sin kopke fon niu oer sin silligens;
huent der, huer oars thûsend serve to gear rana inna
th' prunkklaed der fielden, huer oars in forhêvene
boekstâvon di namma des liafderiken skeppers ûs to
miete strielath : der hie di winter sin deadklaed ûnt-
rôlla. D' ierde wier in rowe, ol 't wraldrum lâi stum
um 't sin waldster ofwesich wier. Nen wondler sette
sin fiet der buta, huent dêr huer oars da liaflike su-
dewindtsjes da griente der beamen umâide, der rûsde
di stormwind thruch da neakene twigen. Di kening
der ierde wier finzen, upsletten in sin wenning !

Men scilla wi nû, nû 't di winter hinne tiucht him
ûs farwolgroete wegeria? Wita jima 't den naut
ho hit winters der buta sa stil end sa forleten is?
O, as jima i's for en enkelde kear in da winter der
buta benna: earbied, heilige earbied bisiela jima den !
Nen ûnsillige thens ûntheilige dá himelske stilte, dê
der hearskath ! Earbied sé up jima lippon, earbied in

jima herton, huent di winter is di rēstdei der natūr!

Scilla wi oan da winter ûs farwolgroete wegeria?
 Heth er sîn bēst naut dien um ûs wille end nut to
 jaen? Heth er ien fon dá lange jonden ûs to long
 fallen? O, as wi hier eft up en òre pleatze mei
 friundon gearkummen wieron, ho fleagon den d' uren
 der hinne! End huet skiene fruchten leveron se for
 forstōnd end hert, for Heitelōnd end memmesprake! —
 Wieron 't nen ūren fon nucht as wi den winter der
 buta sleaton end in ûs wārme keamer, mei en boek
 in der hōnd olle um ûs hinne, ja, ûs selme forgeaton?
 As wi ûntskurd oanna th' stof der ierthe, oan der hōnd
 des dichters, heach buppa da wulkenon umwiuke-
 lon end da wūnderen der skepping oankògia muchton,
 der huer sinnen um sinnen rûndsuâya in der mietelease
 diupte des himels? Ja, den mei ûs thenson up ierthe
 werkeard, mōston wi hit ūtruppa: Himel! himel, huet
 en silligens is ûs deil!

O Winter! wi habba di liaf kriga; fon herte ruppa
 wi 't di ta: farrewol! farrewol! end wi sidza 't di,
 kumst ûs wer bisikian, du scilst hier friunden ha. Ja,
 friunden! di winter is ûs farwolgroete wol wirdich,
 men dōch ik ben blid det er forth is, end ik ben up-
 stien um hit jima ta to ruppen: di winter is foarbi:
 kum nei buten ta!

Kum nei buten ta; det skienste haedstik út tha boek
 der natûre leith foar ûs iepen slein: det haedstik, der
 to 'n upskrift heth: God is great end di menska is
 det bern fon sîn liafde.

Kum nei buten ta, det Foarjier is der! Siuch, en
bisieliande, en seinjande engel, suêvath hiu oan oer
fielden end beamte! Hiu kumt, det beamte sprût út,
da fielden wirda grien end det earste foarjiersblumke
stiurth, as offer fon thank, sin geuren umheach nei
da himel.

Hiu kumt, end d' arrebarre kumt mei hir. In brede
ringon rûnddriwande up da flottande foarjiersluftkes
rupt er frede út oer d' upweitzjande skepping, frede
oer da wrald.

Hiu kumt, hopiand bitrouth di menska det sied
oanna d' ierde end heach buppa him skallath, in da
sangon fon th' fludderiande liurkje, di lof der olsei-
njannde liafde.

Ja, hiu kumt. Ol greater end greater wirth det
tol fon hir tiugon. Siuch! hier end der, end der brekka
nye blummen hiar finzenis iepen end forhugia hia inna
th' liacht der skiene sinne, der nû ol sa koesteriand,
sa forheffiand ûs ierthe bistrielth. Mîldor umwâith
yen diu luft, end enkelde ûtsprûtseltsjes up da fieldon
der bou, forheagia da hope des sâyers. Fullor wirth
det leaf der beamon, fullor det sangkoar der fugelen.

Ja, hiu kumth. En manich dagen jet end in der
rige der moanen stekt diu Mâye den hulle umheach.
Den stieth hiu der in ol hir fullens end hearlikheid.
O! Kum den nei buten ta, huā nû jeta duddia ken
in sîn thiustere keamer. Ol raenth hit den to gear
in ien sucht, in ien lofsang: Great is di Hère end
det menske is det bern fon sîn liafde!

Kum den nei buten ta, O menska! dé, doldrukt fon th' leed, trieniande der hinne sit. Der scil din herte forlichtinge fiela, huent det foarjier is di friund fon da lyers. — Kum den nei buten ta, o rike! end lear hit, det naut din jild, men liasde olene di wearde jaen ken. Ol huet der di umjowt, ammath end libbath in liasde end fielh hin lukkich in sin bistan. — Kum den nei buten ta, o earme! fiel din adel as menska; fiel di rik bi th' oanskogian der skepping, der ak for di der siungt: Di menska is det bern fon Gods liasde.

Siuch, enkelde stearren funkelia jete oan da himelbøgon. Flau klinkt jete inna th' lieth der nacht di lof der Olmacht inna th' rûndte. Ol flâwor end flâwor wirth di tear; doch freasia nen stilstond inna th' lieth der skepping. Né, hearlikor lieth rîsth in th' easten umheach: di lofsang der liasde! Roseread fervath den himel, Aurora forheft hir stimme end olle huet libbath wekkath up, um der kummande kenninginne fon da dei det wolkum ta to ruppan. — Der stekt hiu hir goldene hulla út en sé fon dâwe umheach end thûsend fervige diamanten, suïdor in tol as olle diamanten fon olle greaton der ierthe, funkelia up blêd end up blum. — Huā, O Natūr, heth da miete fon dier rikdum. — Blidens forfullath da wrald. Oan olle kanton klinkt diu krâi der hoanan; as woedon hia 't elkoaren taruppa: di dei heth oerwûn, di nacht is forslein! Diu kû rîsth oerein end skogath binôga det samke to miete, der mei hir koperen molkamers up hir ta kumt. Da lamkes bortia inna th' grien

eft swulgia oan der tate der mem, der bletteriand d' eagen upslacht, as frega se da himel um sein oer hir bern. Siuch, ho fròlik det lōndfulk nei th' wirk tiucht, iverich as det wirksame byke, der ol gūnsiand da blumkes umsuêvath. — Huet en skienheid! end dōch heth natūr yet forhevenor dingen. — Kum nei th' wald!

Ja, nei th' wald. Doch earst, o menska! ûntbleatie dīn hulla, huent heilich is 't huet di hier umjowt. 't Is 't heilige der heilige īn da tempel der natūr!

Huet earbiedige stilte umjowt ūs hier! Ho liaflik, ho bisieliand is hier diu luft! Sêfirs umsuêvia ūs trêdden, end pattiane strika hia lōnges blêdden end blummen, der bi thousand ūt tha sêfte moas hir kroantsjes umheagens stikia. — Hier falt ūs each up tha nederige fioeltsje; der prielath diu ròse, diu forhêvene keninginne der blummen, īn ol hir mayesteit, end ful-lath mei hir geuron da luft der wi īnammia.

Sit hier dol, o wōndler! end rēst fon dīn moitefulle tochte. Slach dīn each up da muren fon disse tempel oerol bimiella mei blôisel fon olle kleuron. Lit dīn each mei da klimmerbeam longes dá bimoaste pilers upkliwa ònt det thichte blêdwilft der buppa di, end sink wei īn oanbidding end lofsang, as dīn ear det lieth fornimt, det ūt thousand kielon upstīgath ta da thrōne Gōdes, des Skeppers fon th' hielol. Siuch da fugels des himels heth Er wenten boud, da blummen end fielden heth Er mei skienheid bijown end hia ollegeare wita 't end siunga Him lof. End dū, o menska! dé Er mei hearlikheid krōna ta kening fon sīn skep-

ping, dù scitte suya ? Né, dù olene scitte naut suya, huent dù hearst hit, as det wald ta ère des skeppers siungt: „God is great! God is great!” den anderia da fielden: „end di menska is det bern son „sin liafde.”

Foarjier ! wi hieta di wolkum ! Wolkum, o Skiene !
Dochter des himels ! wulkum up th' field end in th' wald !

Ik scoed eindia kenna, Hearders ! doch huā spriek ea fon th' foarjier end thocht naut oan da simmer ?
Ak fon der kumste des summers heth di dei fon jister ùs kundskip brocht, end derum, up jima tajowendheid rekkeniande, wolla wi jete efkes reppa fon da simmer.

Di simmer greatsk as en triumfeariand held stieth er der. Ho heach stieth nù diu sinne buppa ùs ! ho krestich bihearskath hiu himel end ierthe ! Siuch, di himel is fon koper end det ierthrik suchtath under 're swierens fon hir haedstof. Werkòyande leith det fia stil inna th' grien der hinne, wil 't der en tropke ky as gek det lōnd up end dol fliucht, mei der stirt giseliand um det pleagiand miggegūd of to warran. Olene di flinter heth skik in sin libben, end det beamte likath to libbian fon th' gûnsian der miggen.

Ho fel diu sinne likwol ak barna mei, eft ak det suit him bi da hulla dolgudzath, di menska halth moed. Mei freugde inna th' each oersiucht er dá fielden mei skatton fon fruchton biladen. Sin foarût siande gaest heth den winter ol wer in der rekkening end mei olle kreft end geweld giet hit oan th' insanlian

fon winterfoer for da bisten. Olle libbath um hin hinne! huet en fleur brengt dá hoefslach der hinsers, det rottelian der weinen, det ruppan der seinten! —

't Wirth hietor! Men hò siucht di boer sa eangstich nei der luft? Ho skuddath er sa twivelheftich, sa unrēstich den hulla? — Wachtath er leed fon dá litze wulkentsjes dá der upsettan kumma? — 't Wirth hietor. — 't ammian bigint suier to fallan, — suêvelluft umjowt ùs. Siuch, diu luft biset end eangstich fludderth det fugelte hinne end wer. Ol thichtor end suartor biset diu luft. Det wirkfulk forlit det field. — 't Wirth skimerich midden up da dei. — 't Is stil as in th' grēf.

Siuch! en liachtstriel flikkerth tuiske da thiustere wulkenon; duf rummelth in der fīrte di thunger end wārme reindrippen biwietia det ierthrik. — Ol wer blixemfiur! Det is diu hōnd Gods, der oan da wulkne-suart sīn namma skriwt. — Ludor skællath di thunger! Det is diu stimme fon en engel der kunde ducht fon d' olmacht des Hēren: Sterveling! fiel dīn litzens! — 't Kunt neyor end neyor. Stirtend streamth diu rein út da wulkenon end fūrflitzen thruchskiuta da luft oan olle kanton. D' ik pluft forskrumsela ter ierthe, end flak buppa ùs rōllath sketteriand di thunger. — Slach up slach! Huer 't each hin kearth: 't is fūr, 't is lòga, end nen lūd treft ùs ear as det lūd des thungers; der grummiand end brummiand end rummeliand da luft thruch farth. Den stieth er, den wer bōrst er út end rōllath fīrdor in forskrikkelike slaggon.

D' ierthe skuddath fon eangstma as wachtath hiu 't fûnnis des deads. — Sa ribuska d' ierthe, do ûnder th' rottelian fon *Horebs* thungers *Jenova* oan *Israël* sin wetten joech; liafde hie dôch dá wetten skriwen. Ja, liafde, end mei ak nu for d' upslach fon Gods cagon en palas ta yeske forgean, liafde is dôch sin wollan, liafde sin dwaen. Di rein halth up, suakkor liachtath di blixem, flâwor bearth di thunger. Flâwor end flawor wirth sin lûd end yet dufrummeliand forduint er in der fierte.

Siuch, da wulkenen iepenia hia end friundlik laitziande bistrielath diu sinne da fornyde fielden!

O ho hearlik is nû diu skepping! Blummegeur umjowt ûs, libbensluft umstreamth ûs end fròlik tureliurkiande stîgath det liurkje umheach end siungt der sin lofsang der liafde!

Men diu sinne rept hia nei th' westen. Ol longor wirth det skaed der dingen, der hiu mei hir glòre bistrielath. Hiele plakken field lidza mei th' gaes fon skimerjond oerditzen. —

Der stieth hiu oan d' ein fon hir bane end friundlik slacht hiu jeta ris hir each to rêch up den wei der hiu ôslein heth, end friundlik brengt hiu hir nachtgroete oan fieldon end beamon, oan huson end tûr. Der dûkt hiu wei end hiel diu skepping fierath hir úttochte. D' earsterhimelporte is fon gold, end det londskip is mei roseread oerditzen.

Hèra jima dá tean, der út da buskje ûs to miete klinkt? Filomele husath der. In forhêvene sangon

siongt hîu den greatma des Skeppers, end, as heage-prêsteresse fon da biwenners des walds, brengt hîu hir thank foar da thrône des Olgoeden.

Weindie nû i's efkes jima eagen der hinne. Siugga jima det hûske der, huer up det reidon thek da prutters hiar jondlieth floitia; mei klimmerbeam biwoexen mei da hage der umhinne, sa kreas, sa sindelik? Ak der wirth Olfader thank tabrocht. Siuch, da biwenners sitta der mei elkoar oan th' jondmiel. Né, naut in da hûs; 't is der to binaud: ûnder Gods frye himel wirda sîn jeften nuttiga. — Huet en glans fon sûndens leith er up dá laitziande oansichton der bern! Huet en huk end tofredenheid strielath er út elkmes each! Heit heth-et iten dien, sa 't likath. Huet for boek hellath er der foar 'n dei? 't Is det Wird fon God. — Hi slacht hit iepen. — Hark! hi lêst: *Hu grât send thina wërka, O Hêra! Thû heste se olle mith wîshede emakad; thet êrthrike is ful fon thîne gude.*

O Natûr! ho liaflik is hit dol to sittan in din tempel! ho hearlik send din lèringen! — Foarjier wi bieta di wolkum! Wolkum, o Skiene! Dochter des himels! wolkum up th' field end in th' wald.

G. COLMJon.

Boekscòginge.

I. DE FRISKE HÂSFRJEUN. *Rim en onrim, út-joun fen WALING DIJKSTRA. Oender mei-*

wirking fen oaren. Oarde Boek. To Freantsjer, by E. IPPUS FOCKENS. 1852. (VIII end 286 siden, Prīs f1,50.)

II. DE FRISKE HÂSFRJEUN. *Trædde Boek. (by daselfde) 1853. (VII end 288 siden, Prīs f1,50.)*

III. DE BYE-KOER. *Jierboekje for 1853. Achtste jiergong. To Freantsjer, by E. IPPUS FOCKENS. (Kalender en 80 siden, prīs f0,30.)*

IV. . . . *Njuggende jiergong. To Freantsjer, by T. TELENGA. (Kalender end 80 siden grimmank, prīs f0,30.)*

V. HÂSNOCHT FOR DE BERN. *In boekje mei moaye printsjes en rîmkes der by, fen WALING DIJKSTRA. To Freantsjer, by E. IPPUS FOCKENS. (16 siden, prīs f0,10.)*

VI. LEARSUM TIIDSFORDRIEU FOR DE BERN. *In boekje mei moaye printsjes mei rîmkes der by fen WALING DIJKSTRA. To Freantsjer by E. IPPUS FOCKENS. (16 siden, prīs f0,10.)*

VII. LITSE RIMKES FOAR BERN *fon* MR. HIERONYMUS VAN ALPHEN. *Forfriske throch fon* H. G. VAN DER VEEN. *Utjown mi tastimming (!) fonna Hearen J. G. TER VEER in zoan to Utrecht, throch J. H. D. MUNKINK, to Hiowere. 1852. (IV end 72 siden, prīs f0,40.)*

VIII. DA GEUNST FEN EOLIS BY IT HIRDSYLIN.

Uetspritsin nei da ûetdieling fen da pryzin oan da windirz op da hirdsyldirz deagin: da tweintigsta fen Rispmoāna 1851 in da achttjinda fen Rispmoāna 1852, to Snits, F. HOLTKAMP. 1852. (75 siden, prīs f0,10.)

IX. DE KENING TO LJOUWERT, trog (fen) W. DE JONG JACOBSZ. *To Ljouwert, By de Wid-dou M. FEN DEN BOSCH, 1852. (8 siden, prīs f0,05.) (*)*

X. TWA DAGEN HEAR, of in frolike reis nei Drinthe. *To Birgum, by T. G. VAN DER MEULEN. (VIII end 80 siden, prīs f0,55.)*

XI. MĪN EARSTE REIS nei Hollōnd, Utrecht end Gelderlōnd, end yete en pear Rimstikjes fon S. J. HOEKSTRA, Hērenfean, PAULIDES & BAKKER. 1853. (II end 64 siden, prīs f0,40.)

XII. GREAT BAL! — Mient mei syn Maten in joun yn 'e stæd. Hooghaarlumerdyksch en Frieskeboersk. *To Birgum, by T. G. VAN DER MEULEN. (16 siden, prīs f0,10)*

XIII. IEN WINTERJOUNS GEARKUMSTE BY JOLLE BOER troch (fen) EMAN, To Snits, by VAN DRUTEN & BLEEKER. 1852. (44 siden, prīs f0,25.)

(*) Dy Dichter is sūnt stoarn. Wi hopia mei kortz en korte libbenssketze fou him to jaen, um 't wi achtsje 't lōuna plicht, da friske siungers, seldsum fon ōron bihthocht, in hādchnisse to haldan.

- XIV. DOAITSE MEI DE NOARDSCE BALKE, *Friske lieteboek fen* WALING DIJKSTRA, *Trædde formeardere printinge*, To Freantsjer, by E. IPPIUS FOCKENS. 1853. (48 siden, prīs f 0,20.)
- XV. IT HEAMIEL BY GEALEBOER, *Teltjes in rin en onrim fen* WALING DIJKSTRA, *oarde printinge*, To Snits, by VAN DRUTEN & BLEEKER. 1854. (112 siden, prīs f 0,30.)
- XVI. *Eenige Gedichten van* GIJSBERT JAPIKS *met korte aantekeningen van* H. LEENDERTZ Wz. *Te Sneek*, by VAN DRUTEN & BLEEKER. 1853. (prīs f 0,50.)
- XVII. GYSBERT JAPIKS, *Frysce Rymlerye, yn de Spelling fen* Dr. J. H. HALBERSMA *oerbrocht fen* WALING DIJKSTRA, *To Freantsjer*, by E. IPPIUS FOCKENS. 1853. (XX. end 64 siden; — *oarde ofleveringe siden* 65—160. — prīs f 0,75. *eltse oflevering.*)

Wi habba mei sin ûs boekskòginge huet útsteld, um mear by elkoar to habban, saduaende mear in th' olgemien den gæst fon th' ûtkummande nei to gean, end to sian eft er foar — eft efter-ûtgung in der friske skriwerye to findan is. Det er foarûtgung in tol bi-stieth fon skriwers end skriften hoeft naut ienris sein to wirthan; men en òre frege is hit: rekkath thruch da ûtkummen skriften diu frisiske litteratuer foarût, wint diu sprake derbi! Det lēste is 't punt huerfon

elk, der't goed mienth mei tael end fulk, fon útgaen mat, end derup wolla wi en andert sikia.

't Falth dūdlik in 't each det ma da útkummen wirkjes in en soarte fon ofdelingen splitta ken, huet sels kōrts liden binei naut mulik wier. Wy habba se moi likornōch sa fordield: tīdwirken; wirkjes for bern; skriften fon nucht end formeits; gelegenheidsdichten; wītnis. Leta wi dā delen ofsūnderlik ris neigean, end den, lik as't hearth, en tapassing meitzia.

I.

Da skriwers fon da Hūsfriend benne sahuēt daselfde fon th' forige jier, end da bīdragen habba den ak al sahuēt denselfde gæst. Det JAPIK JAPIKS 't biskriwan fon sīn „oenderfningen” forthset heth, is en foardiēl. *Rabbery*, 1852 side 19, is en flinke gearspraek sa as wy fon him wend benna. Ak da „*Nyjjiersbrieffes*” s. 69 lieson wi mei wille. „*In 't Bidlersketier*” s. 166, is ien fon da stikkon, huerīn wierheid end natūr um strīd útkumma, end ho dy īnhald immen ak jen-et bōrst stieta mat, nimmē scil 't him bikleya disse skildering lesen to habban. Fulle mindor haga ūs „*Gouden Earisers*” Naut det wi jen habba up der wierheid fon der sake; men sprekt diu boerinne, ho goed se 't ak mienth, natūrlik? Side 215, 217–219 fielh ma det J. J. self dy mon is der praet, men naut diu persoan oan hua *hy sīn* wīrden īn da mūla leith. „*Houweljeafde*” is hast to neatich. „*In hūske fen Hald-oan*” 1853, s. 17 stieth mei th' *Bidlersketier* in wearke

up ien trep; *'t Albumblædsje*," s. 97, likwol finda wy min eft mear ûnwierskînlik foarsteld. — *Winterjounen* fon A. J. S. 1853, s. 33.; *In healûre in skimmerjoun*" fon T. G. VAN DER MEULEN s. 97.; *JAN en GRIET*" fon E. d(e) H(aan?) — huerum halth dy hin sa fier efter út! — *Forjit my net*" fon S. S. SMEDING 187; *Twa feinten*, 1853, s. 5, fon daselfde, leta hia hiel goed lësa; howol enkelde wurden end sprek-wisen hier end der wol huet útwiûd kennen hiedon. Um mar by th' lêste stik to bliwan. (SMEDING miene naut det wi *sîn* liaf stikjen derum just leagor lidza) finda wi s. 7. rig. 2. f. u. sùpe naut fon pas, detselfde wird stieth wol up *sîn sté* s. 9. rig. 9 f. u. — S. 8. rig. 9. f. b. hindersa da lûsge fiftich goune ûs wol nant; men dôch hiede en skiklikor wird keasen wirtha kennen. S. 15, rig. 9 f. u. prest is ak mindor frisk. Huet nû da stikken fon da Redacteur oangiet, — wi rekkenia det da naut teikena derta hëra, — det jier 1852 bigint mei en dicht oan de *•Hûsfrjeun læsers'* end det is 't moiste huet dy *•Hûsfrjeun'* jimmer in th' earnstige soarte jown heth, end-et bifestigath werd' alde spreuk det hit-et herte is, huet treffend sprekkan ducht. *•Da stienen ûleboerden'* is en fiks birimde sage. *•In kaertlizzery*," s. 181 en ald teltsje up nys flot birima, end *•De tichthûspreker'* scilla buten twifel fullen hagia, howol det lêste nant fon ûnwierskînlikens fry to pleitian is. *•In grif middel for in slimme quæl'* end *•De diwel in 't fet'* s. 228, benna masterstikjes in des Samlers alde trant. Se bi-

wise al wer det-er *der* fôr master upslaen ken, huer er oars wol ris to kôrt scient, lik as 't, nei ûs insian, 't fal is in da • *Sages in staeltjes út it libben fen Friesen en Friesinnen*. Mei th' foarnimen fon da skriwer habba wy olle frede; men dy Samler skînth det ûnder-skied bituiske sêgen eft sagen (*sages* is en ûnding) naut skerp to meitzian. Hi bliwt da sage to fulle mei en klaed umbingian, huerin da alde kronikskriwer hia wol stoppa habba; men det hiares dôch naut is. Derbi is diu skiednisse hier wol ris huet hiel in th' rûwe bihandela. —

Up th' stikjen in 1852, • *Eigen skild*, "anderth Idana naut. Det ûnwiere lit se bliwa fôr huet-et is.

In da Byekoer fôr 1853, finda wi as earste stik: *In staeltsje út it libben fen m'n skearspegeltsje* fon JAPIK JAPIKS, end side 3 in 1854 fon daselfde wer • *in staeltsje*." Beida benna under da bêste stikken fon da Byekoer to rêkkenian, end dôch habba wi er huet up jen. J. J. biwist sa goed da pinne fiere to kennan, um, huet er mei *sîn eagon* siucht, up th' pumpier wer to jaen, end derum mast er hin mei sukke bernachtige ûtfindsels as fon en Fortunatus hoed end en skearspegeltsje naut bimoya. Huerum, huerta det? Koe J. J. hit dôch fon him forkrye, hin los to skoeran fon sa 'n hubbelhinser end *sîn typen* up egen foeton stean to letan, ho fulle scoed er in wesentlikens winna! — KLAAS HOMP, 1853. s. 21 end ROEL, fon A. J. S. s. 27. benna flotte fersen end *It Klokje* s. 62 en môi dicht det wi grach, hiedon wi der rumte fôr, as prôve

oernamon. Huā en echt JAN STEENTJE lēsa, est er is goed laitzia wol, mat no. IV. s. 23—27 in hondon nima. Wi leta det brok út en stik fon AUKE BOONĒMMER, *De jounpratens*, hier as prōve fon losse stīl fulgia, end fōgia der olene mar by, det-et jammer is, det METTEN sa fon *sin Mem* fortelth:

• Mar wolste wol leaue METTEN, dat wy de frouljne in ūs jieren tofolle priisje? Hja hadde ek lekken en brekken.

METTEN. By 't skepnetsje fol, JAPIK. Dat scil ik dy ris forknippe, ho 'n set as ik læsten mei ūs mem hawn hab. Us mem is oars in from menske.

Do ik sa 'n groue jonge wier, hiene wy in hoane, dy bare njuet wier. Ik lai ris heal en heal oender de tafel to dodsjen, en ūs hoane stie permantich in de keamersdoar. Us mem stie by de hird en rearde de groatenbry om. Ut tiidkorting hie ik to mūk in-pear ier'appels út 'e poat moffele, en smiet dy Bokke by biten en brokken ta. •Hwet leiste dær wer on-machtich," sei ūs mem. •Hest dy smoarge hoane wer in 'e hūs? Scoe 't net in hopen better wæse datst din fraechboek krigeste, en boekstaverje dær ris in? Dou kenst de fragen yet net healwei, tink ik." — •Jawol," sei ik. — •Nou den scil ik se dy óffreegje, ik ken se wol fen bûten." — It wier tsjien minuten foar tsjienen op ūs klok, tsjien ūre op 'e klokslach kaem ūs heit in, den scoene wy ite. De mage jokke my danich en ik digere sa nei dy groatenbry, JAPIK! dy mei ik sa sloorderich.

— •Waardoor wordt de mensch waarlijk gelukkig."

frege ûs mem.

— „Door de bekeering,” sei ik.

— „Wat is bekeeren?”

— „Zijn leven te beteeren,” sei 'k.

— „Te béteren, koale!” sei ûs mem.

— „Beteeren,” sei 'k.

— „Béteren,” sei ûs mem wer.

— „Nou,” sei 'k, ik ken 't net oars speldsje, b, e - be: t, é - té: r, e, n - ren - beteeren!” sei 'k.

En sonder dat ûs mem my warskoude, fen: kear my dit ris ta, of: kear my dat ris ta, jouwt ûs mem my in trewinkel mei de gleaune brysleef, dat de groatskellen oer de keamer stouden en ik suver net mear wiste ho let as 't wier. „Hwet hi-egewearreste, jonge?” sei ûs mem, „hûnst my dêr wer mei? Hest den nen hersens in 't liif?” — Ik sei neat. Bokke hie earst hwet keakele, hy waerd, leau 'k yet kjelder as ik. Mar nou bigoun er mei de groatskellen en dêr nûge er ûs trettsjien hinnen by, dy by de doar op him wachten. Us mem die krekt as malle JAN; hja boeke mei de stikkene sleef in de hinnen om, mar sloech jimmer op 'e estrikken flier. „Jei de hinnen der út, luiwammes!” rôp se. — „BYKE! BYKE!” gûlde ik, en dêr kaem ûs houn oansetten, hwent heit kaem ek. „Hi, sa, BYKE!” sei 'k. BYKE op 'e hinnen ta, dy fleagen allegearre in 'e hichte, dat de fearren wit wêr stouden. Keakelst net, sa hest net! Ho it op dat stuit wier ken ik net krekt sisse, JAPIK. Us mem skrieme en gûle en út de skrift prate, de hin-

nen keakelje, BYKE bilje en Bokke kraide boppe alles út. De stelten fen 'e kast, de pannen fen 'e rigchel, de stoelen fen 'e kiste, it leppel- en airakje fen boppen. Dær glied ûs heit in út en naem ûs memme pronktafeltsje mei. Alles kort en klien. Trye hinnen troch de glæsen; in stik of hwet op 'e tafel, dy scoe BYKE fordrieue en sadwaende rekke de hele kræbe ek om: „*Dat smaakt lekker.*” stoe in min panne, wit ik wol. Fjouer hinnen reagen de bargeribben fen de deistokken. Bokke seach einlings ljocht; hy fleach in de skoarstien op 'e spekstokken en reage de worsten del mei in porsje roet, wær in hap fen in de groatenbry kletste. Us mem rôp: „Dat is in hûshalding fen „JAN STEEN!” It wier sa slim as 't wier, jimmer scoe 't menske út de skrift prate. Hja mat oars al from wæse, JAPIK. Us heit kaem skoarjende oerein; de flier hie nen bit mei jown, sa 't like. „Ho is 't hier „sa balstjoerich?” frege er brimstich. — „Ik woe ûs „jonge sa graech de rjuchte leare inprintsje, mar de „divel het it keard,” sei ûs mem. — „Ho fielste sa „nei de holle?” frege heit my. — „De divel het him „lean nei wirken jown,” sei ûs mem. — „Dat's net!” sei 'k, „dat het mem sels dien mei de sleef.” — „Dær „is ek hwa, leau 'k” sei ûs heit, en jawol man! dær kaem in healsliten Joad in mei bienders en in Kollumerweachster mei hânskrobbers.”

(*Wirth forfulge.*)

†.

Forgunklikheid.

*Jondpraet tuisken en heit end sin soantje, der nei
Liowerdter wikmerk reisgia.*

B o i.

Hast oltid, heit, as my det alde slot
Sa foar min eagon stieth, den thenk ik wol,
Ef hit ûs hûs ak ienris sa scil gean;
Um 't stieth det pûn naut akelikor as
Di dead in th' printeboek? Hit grist yen oan,
Ho langor ma 'r hit siucht. Men ûs hûs heit,
Det stieth as 't mōye tzerkjen uppa wier,
'nd Da fensters blinka bly in th' moaneliacht.
Sidz' heite, scil hit dermei al sa gean?
My thenkt det hit hast sa naut wesa ken.

H e i t.

End 't is dōch likwol sa, min goede boi!
't Is olle jûng end ny, end olle slûpt
Nei d' alderdom, end olle nimt en ein.
End naet stieth stil, — skōgie um dy huer tû wolst. —
End siuchstu oan da lust naut stier by stier?
Ma mienth det er naut ien forweecht, end dōch
Giet olle firdor, olle kumt end giet.
Ja, 't is naut oars, — ei siuch my mar ris oan!
Dû bist yet jung; — nû det hab ik ak wēst;
Hit wirth nû oars mei my, dy jeld dy kumt
End oerol huer ik gung, oer fenne eft greide eft bou,
Oer mar eft wiel, nei *Liowerd* eft nei hûs,

't Is like fulle, — ik gung nei th' tzerkhof ta. —
 Nù grîn mar naut! — end bistù iens as ik,
 Bistù en mon den ben ik er naut mear;
 Det skiep end laem, dè hippelia oer mîn grêf. —
 Sa wier, — end 't hūs det wirth den ald end suak
 't Forwetirth, rottath fon da rein by nacht,
 End 't drogath út thruch sinneskin by dei;
 Det wiermte kloppath sēft in spant end sket,
 Hit likt thruch thek end solder, end dy wind
 Gūlth thruch da skrēven. Dū slūtste ak det each;
 Den kumma bernsbern, lapia 't hūs huet up;
 Men einling is det fündemint forgien,
 Hit helpt naut mear, end as ma ollenken wei
 Tuathūsend scriwt leith olle thruch en oar!
 Ja 't hiele dorp leith mulik wol in th' grêf.
 Huer nù diu tzerke stieth end grietmons slot
 Giet mei der tid dy ploech.

B o i.

Ei huet y sidz'.

H e i t.

Ja 't is naut oars, al siuchst my noch sa oan! —
 Is *Liowerd* naut en skiene mòyc stēd?
 Mei huson, manich manich tzerke is naut
 Sa great, end tzerken manich manich dorp
 Heth sa full' huson nauth, — end huet en fulk
 End rikdum husath der, — doch — manich hear
 End manich fon mîn kinde leith ol lang
 Der up th' bibeamde hōf in d' ierde end slept;
 't Is 't selde boi! Der kumt eris en tid

End *Liowerd* sinkt in 't grêf end hier end der
 Stieth mar ien enkeld mûrwirk-brok oerein;
 En ald stik tûr, en gêvelstik; — den waext
 Det gers end moas er oer end ule end krie
 Dé nestelia derin — end trurich is 't!
 End benna der den jete menskan oer,
 Ollike dum end gek as hioed den dei,
 Den spukath hit er ak, den is 't naut plûs,
 En sûarte hând licht — huerum stietst my oan?

B o i.

Stil Heiteliaf ônt w' oer det tiltsje der,
 Der hinne benna end den det lënd foarby
 Der spukath hit, der rent en fôla rûnd;
 Der 'n wite jiffer! Hark dy Brune snûft!

He i t.

Ei kum, hy 's trusich, wês dôch naut sa dum!
 Forth Brune end Blês! — end lit da deaden gean.
 Hia duaen naet mear, — men huet hie 'k ak wer sein?
 O ja! fon *Liowerd*, end as det den ûnderging.
 End giet den in dier tid en reisber mon
 Det pûn fon fierens soms eris foarby
 Den siucht er 't, as nen miste-wrine 't let,
 End sprekt sin maet, der mei him reigath, ta:
 • Siuch, der heth *Liowerd* stien, der d' Aldehou!"

B o i.

Nê heit, det mien' Y naut, — det ken sa naut.

He i t.

Ja, 't is naut oars, al siuchst er freamd fon up.
 End mei der tid forbarnt diu hele wrald.

X.

4

Den giet en wacht um in der neare nacht.
 En freamde mon, ma wit naut huā 't er is.
 Hy funkelth as en stier end rupt: „Weitze up,
 „Weitze up, diu dage kumt!“ — Diu luft wirth read
 End bloedread, end dy thunger bearth oerol.
 Earst in der fierte, den droanth er rûndum
 Den scuddath d' ierde, wilst det mûrwirk brekt,
 Da turen wîgia, klokken brumma lûd,
 Hia lieda fon hiam selm da biddid oan,
 End olle bith, — end siuch diu dage kumt!
 O helpe ûs God! der hoeft nen sinne by;
 Diu luft in fûr end d' ierde in lâye lög'. . . .
 O fulle berth er yet, det 'k nû naut wit —
 End 't fûr fret fôrth, end 't barnth end barnth oeral
 Huer grûnd mar is end nimmén duest. Hit doaft
 Fon selm weḡ út. — — Ho thenkstû is hit den?

B o i.

O heite, sidz' naut mear! — Ho giet hit dôch
 Da liudon den, as olle end olle barnth?

H e i t.

Da liu benna er naut mear as 't barnth, se benn' —
 Huer benn' se? — — — Bern, wēs jimmer frum end froed
 Huer-tu ak bist, end hald dîn siele fry! —
 Siuch, ho diu luft fon skiene stieron blinkt!
 Nû — thenk det eltze stier det is en dorp,
 End yet full' firdor is en mòye stêd.
 Ma ken se hier naut sian; men haldst dy frum,
 Den kumstû up sa 'n stier end der is 't goed!
 Den findst, wol God hit, ak dîn heite der.

Din mem end suster. Reigaste soms den
 Den windstreek lōngs der jinder nei der stēd
 End siuchst ris efkes yete dol, — huet siuchst? —
 Den alde stins! end d' ierde is suart end thōr.
 't Is olle suart forbarnd, nen mar, nen feart
 Der wettir heth. Hit is forleten, deadsk
 End stil, sa fier det each mar rikt, — det siuchst
 End seist dīn maet, der by dy is: •siader!
 Det heth ūs ierde west, end det ūs lōnd,
 Det suarte stē wier *Frīslōnd*. — midden in
 Lāi *Liowerd*, — 'n ein der fon hie 'k iens min went,
 End plōya end eidia end rispia wier min duaen,
 End 'k bōrta as bern, as feint up 't lēst as mon;
 Doch bettor is hit hier!"

Fōrth Brune end Blēs.
 T. R. DYKSTRA.

Fry nei th' allemannisk
fon J. P. HEBEL.

Da beide ollike Broeren.

(*Mearke.*)

Der heth i's en fisker wesen, dy geng nei da fiver
 to fiskian, end do er sīn net ūnder wettir sakkia liet,
 do ward hit in ienen sa suier, det er miende, hy hie
 en greate fisk fungen; end do er 't net uploek, wier
 er dōch nen fisk in, men er lāi en lits oerditzen pot-
 sjen in. Det kaem him dōch wūnderlik foar, end hy
 naem det potsjen er ūt, end die 't lid er ōf, end do
 kaem der en thiuke reade walm ta ūt, end in ienen

stieth er en great, olmachtich great kèrel efter da walm, end dy seith: »Fisker, duch my wer inna 't »potsjen, oars giet hit naut goed!» — Men dy fisker sei: »Ho scil ik dy wer inna 't potsjen krya? dù biste »sa great, end det potsjen is sa drôvige lits.» — Men dy greate mon sei: »Bisikie 't mar, hit scil wol gean, »end 't scil dy naut ta sken wesa; end duchste er my »wer in, den scilste sa fulle fisken fanga, aste yete ne »naut fungen heste, end inna th' net scil ak en kistje »lidza, det moeste in seis parten dela, end jow er ien »sou oan din wif, ien oan din hünzer, ien oan din »hünd, end bidubbie d' òre thrye ûnder d' oesdrip. »Pas likwol up, det-tù naut inna 't kistje sinchste, »ear tù t'hûs biste!» Do taeste dy fisker in 'ne walm, end treau hin mei beide hondon del, end do er sa goed tatreau, wier er in ienen wer inna th' potsjen, end do naem er gau det lid, makke 't wer thicht, end smiet hit in 't wettir, lik as dy mon him seid hie.

End do hy nù sin net inna hichte loek, do fung er sa 'n bulte fisken, och! sa 'n bulte, det er 't net hast naut upluka koe, end olhiel ûnder in lâi det kistjen ak. Do wier er den thige blid, end geng nei hûs; men do er sa en torn gien hie, koede er sin nysgierigens naut mear bithuinga, end thochte: »Hit »scil 't libben dôch naut kostia, ik wol er i's insian,» end sa 't er det thoct hie, hiede er da hünd ak al oanna th' lidsjen, end skoerde 't iepen, doch sa gau as hy der in sian scoe, ward er in ienen blind. Do wier er thige drôvich, end fiede da wei lōngs, der

hy wol hûnderd thûsend kear gien wier, lukkich nei hûs ta, end do telde er sîn wif ol huet him bijgena wier, end ho 't him up th' lēst, do er miende riucht lukkich to wesan, sa slim forgien wier. „Doch huet „dy mon hieten heth, mōta wy mar trou neikumma,” sei er, „oars mucht hit einling yete slimmor wirda.” Derup deilth er-et kistje in seis parten, end jowt ien oan sîn wif, ien oan sîn hînsen end ien oan sîn hûnd, men d' òre thrye bidubbath er ûnder d' oesdrip; end der is nen jier um, est sîn wif krigath tuā junges, der sa krekt up enoar likia, det ma se naut út enoar koe, end sîn hînsen krige tuā fōlan, end dy hûnd tuā jungen, end ûnder d' oesdrip, der groeidon jima tua sabels, tuā pistollen end tuā gewèren ta da grûnd út, end do det er ollegeare wier, do ward dy fisker ak wer siande, end forhuga hin nû útta grûnd fon sîn herte.

Do dá junges nû great wieron, sei dy fisker jen hia: „Jima kenna oltid naut t'hûs bliwa, derum tiuch da „wido wrald in, end sikie 't ien est oar” End dermei joech er elkmes en hînsen, en hûnd, en sabel, en gewear end en pistol, end nû namon se ofskied fon hiar alders end teagon hinne. Do hiedon se al en hiel ein mei enoar riden, do kamon se in en thicht busk, end d' iene sei jen d' òre: „Broer, huet ha 'k en hunger! „'t earste, det er kumt, wolla wy sciuta.” Pas hiede er det seid, do kaem der en bear oanbrumman; do lei er oan, men dy bear geng oerein, end sei: „Liave „jager, sciut my naut, ik wol dy ak tuā jungen brenga.”

Do liet er sin roer sakkia, end wiles sprung dy bear gau hinne, end kaem dalik wer mei tuā junge bèron. Se teagon nù firdor, doch do se wer en hiel eind fòrth wieron, do sei d' earste wer jen 'ne tuade: »Broer, »huet ha 'k en hunger! 't earste, det er nù kumt, »wolla wy sciuta." Sa hy det seid hie, kaem er en wulf oan, do lei er sin snaphoane oan end woe sciuta; men wiles die dy wulf sin bek iepen end sei: »Liave »jager, sciut my naut ik wol dy ak tuā jungen brenga." Do sprung er fòrth end kaem dalik mei tuā junge wulfkes werum, end nu teagon se firdor, end da beide bèren en da beide wulven rûnnon hia mei da beide hûndon efternei. Nei't se wer en hiel ein firdor riden wieron, sei d' easte wer jen 'ne tuade: »Broer, »hwet ha 'k en hunger! 't earste, det er kumt, wolla »wy sciuta." Do kaem er en leau oan, end d' aldste woe hin sciuta; men hy sei lik as dy bear end dy wulf: »Liave jager, sciut my naut, ik wol dy ak tuā jungen »brenga," end do rûn er fòrth end kaem dalik mei tuā junge leauon wer. Nù hie elkmes en hînzer, en hûnd, en bear, en wulf end en leau, end sa riedon se nu firdor in 'ne busk, ònt se up th' lēst hy en greate beam kamon, dy krekt oan en kriûswei stoe; do sei d' iene jen d' òre: »Broer, wy kenna dōch »naut ivich by enoar bliwa, ik scil lufts gean, gea »dù riuchts. Doch hier in disse beam stek ik mîn »mēs, oer en jier scilla wy hier wer by enoar kum- »ma; as ien fon uson er likwol den yete naut is, sa »wolla wy nei th' lemme sian, as hit forrusta is, den

•scil hit en teken wesa, det er dead is." Derup fûskon se yete i's, end do draide elk sin wei up. Dy likwol, dy riuchts gien wier, kaem gau dernp útta busk in en greate stēd, der letton se mei olle klokkon, end det naem nen ein, end diu hele stēd wier mei suart doek bihungen, det er wakker binyd wier, huet det ollegeare bithiude, end hy frega da huspes inna th' weardshûs, eft dy kening fon th' lōnd stoarn wier. Doch dy huspes sei him, dy kening wier naut stoarn, men moarn da dei, den ward dy kening sîn dochter oan fiartian reusen ûtlêvera, end den scoe se upfretten wirda fon en draek mei fiartian koppon. As det naut barde, den scoede er en great quead oer 't hele lōnd kumma. Dy kening hie ak al lang ûtruppa letēn, det, huā da reusen bithwung, end 'ne draek forsloeck, dy scoe des kenings dochter ha, end nei sîn dead-et keninkrîk derby; doch ho fulle ridders hit ak bisocht hiedon, se wieron ollegeare umkummen, end moarn wier hit dy dei, det dy kening sîn dochter oan da reusen ûtlêvera wirda scoe. Do dy jager det hearde, geng er d' òre moarns nei da kening, end sei, hy woe hinne tian end jen da reusen kampia, dy kening most mar naut um sîn dochter bithocht wesa, hy scoe se wol thuinga, al wieron er yete ris sa fulle. Do sei dy kening, der hiedon foar him wol hiel òre wesen, end dā hiedon hit naut duaen kennen, end hy mucht naut mear oer det ûnnutte bloedforjittan; doch hy halde sîn string fēst, end teach nei da drakeberch, end dy kening sîn dochter ried in en wein, der mei suart bihinga wier.

der ak hinne. As hy nu buppa kaem, foel dalik en reus up hin oan, end rōp him spītgnīsiand to miete: „Huet wottū hier dōch, ierdwermke?“ end joech him ak en stump, det er hast delfallen wier, doch hy sette gau wer skunk end kliude mei sīn sabel da reus en earm ōf, end da diaren kamon ak taspringan end smieton hin jen 'ne grūnd; do sloech dy jager him 'ne kop ōf, end teach den berch firdor up, end en òre reus kaem, dy forsloech er ak, end sa ollegeare, sa lang er oan 'ne fiartiande ta wier. Do dy jen 'ne grūnd oan lai, end seach det ol d' òre reusen al forslein wieron, do sunk him 't moed īnna hakken, end hy liūnta da jager oatmoedich, hy scoe him 't libben halda leta, den woede er him ak wīsa, huer dy kâi fon th' drakehol hinga. Do liet dy jager him-et libben halde, end geng mei him, det er him nei da busk late, huer dy kâi fon th' drakehol hung. Der seach er den kâi oan en stien hingian, men der woex en plant foar, huerfon da tuīgen deun oan elkoar sleaton as en traliedoar, end disse plant wier sa feninich, det, dy se mar effen roerde, most dalik steara. Hiel foarsichtich stiek er derum mar tuā fingers er twiske thruch, um den kâi to kryan, doch uppa th' selme stuit joech him dy reus en stump, det er umtrent en blēd roerd hie; likwol lock er yete hondich den finger to bek, end naem sīn sabel, geng up den reus los, da diaren skoerdon hin ūnder, end nū most dy reus self den kâi krya, end do hy det dien hie, hitsa dy jager him da diaren oan end sloech him den kop ōf. Derup geng

er nei th' drakchūs, der siet en ald wif soar 're doar,
 end woe hin naut inleta; men hy sloech se den kop
 of, end as en blits kaem dy draek er út settan mei
 sin fiartian koppon, end spei fiūr end flamma, sa
 det-et moed him hast in da hakken rekka; doch hy
 rōp sin diaren er by, dé skoerdon hin dalik oer den
 grūd, end do sloech er him da fiartian koppen of.
 Nu geng er werum nei des kenings dochter, der yete
 in hir suarte wein siet, end forkūndige hir, det er da
 reusen end 'ne draek forslein, end hia nū forlost hie.
 Do mōst er dalik mei hir nei stēd, um brilloft to hal-
 dan; doch hy sei: „Ik ben yete to jung, ik wol earst
 yete en jier huet inna wrald umswalkia, end den
 kum ik wer.” Do joech se him ta oanthenkan hir
 doek, end hy snyth da draek da tungen út, biwoe-
 lath se in 'ne doek, end tiucht mei sin diaron forth.
 As nū likwol des kenings dochter wer nei hūs rida
 voe, do droude hia dy soermon, der 't ollegeare fon
 fieren oansioen hie, hy scoe se deadstekka, as se naut
 sei, det hy da reusen end 'ne draek forslein hie, end
 den mōst se mei him trowa. Do kriet end skriemde
 se thige, men se koe him naut by th' herte krya, end
 einling ūnthiete se 't him, um-et libben er naut by
 in to sciutan. Do riedon se nei hūs, end as se in da
 stēd kamon, wier der greate freugde, end dy kening
 kaem se to miete, end dy soermon telde ho hy da reu-
 sen end 'ne draek forslein, end des kenings dochter
 forlost hie. Do mōst er dalik brilloft wesa; men diu
 kenings dochter frega hir heit yete en jier to wachtian

umdet d' cangstina for den dead hia sa forswakka hie, der mōst se dōch earst huet fon bikumma. Det liet hir heit ta; doch as det jior um wier, krekt up daselme dei, do ward da brilloft rē makka. End olle klokken letton wer in der stēd, end hit brumde fon d' iere moarn of oan, end olle husen wieron mei reade kledon bihungen, end oeral wier freugde end gejoel. Do kaem dy jager ak mei sīn dieron in da stēd, end as er inna 't weardshūs kaem, frega er da huspes, huet det dōch ollegeare bithiude. Dy telde him: »Hioed is hit en jier do heth dy foerman fon da kening da reusen end 'ne draek forslein, der da kenings dochter upfretta scoe, end nū halth er mei hir brilloft.» Do sei dy jager jen 'ne huspes: »Der mōt ik ak en stik flesk fon ha.» Men dy huspes seach hin skeetsk oan, end sei: »Ik wol um hūnderd daelders weddia, det jy 't naut krya; huent ik wit naut, ho jy det ha scoedon.» Men dy jager sei: »Giet diu weddenskip oan?» »Ja!» sei dy huspes. Do stiūrde er sīn bear nei th' palas fon da kening, dy rent der hinne end wer, end fliucht hier jen en wif oan, der jen en mon, men kumt eīnling dōch inna stins, giet efter da stoel fon des kenings dochter stean, end bigint sūntsjes to brumman; do seach se um, end ward blid, huent se koe him dalik for den bear fon hir jager. Nu giet se er mei him út nei hir keamer ta, end fregath him, huet er bijerra. Dy bear telde hir, sīn hear wier in da stēd kummen, end wenska bret flesk fon des kening tafel to habban; in ienen bilēstiga se da kok, det er da bear en hele

pannefol brochte, end der giet dy bear fròlik brummande mei nei th' weardshûs ta. »Nù,» sei dy jager, »huspes! jy ha da weddenskip forlern; men ik wol ak yete koeke ha, lik as dy kening se self it!» — »Né!» sei dy huspes, »det giet naut oan, der set ik min hele hûs jen!» — »Goed!» sei dy jager, end stiurde den wulf nei da stins; dy giet sûnder bithenkan riucht út, end as hin da skildwachten oanna doar kèra wolla, rent er se oer den heap, end springt da treppen up. Hier siucht hin dalik diu kenings dochter, end fregath huet sîn bijerran is. Do sei er hir, dy jager wenska fon der koeke to habban, der dy kening self iet; as er likwol sa mei hir praet, wirth dy kening hin gewaer, end fregath sîn dochter, huet det diar woe; do telde se hir heit sîn boadskip, end dy bifella, det dalik ien hinne gean scoe um den jager self to hellian. As dy nù kaem, ward er thige friundlik fon da kening ûntfungen, hwent det hie sîn dochter him ret, end hy mōst luppa oan thicht by da kening oanna tafel sitta. Do ieton se nù end drunkon, end as up th' lēst ak da drakekoppen uppa tafel set wardon, do sei dy jager. »Det benna gruwelike diaren, scoedon se ak tungen ha?» — »Jawol,» sei dy kening, »se mōta tungen ha, huent huermei scoedon se oars det fiūr spuya.» — »Né,» sei dy foermon, »tungen habba se naut!» Do hella dy jager den doek foar th' liacht, der him diu prinsesse ta oanthenkan jown hie, end kriga da tungen fon da fiartian drakekoppen der út, iepena da bekken, end

lei se derin, end se paston ollegeare krekt. As dy foermon det seach, foel er fon himselm end ward er ûtdragen, men dy jager halde nû brilloft mei der kenings dochter, end do det dien wier, ward dy foermon in en fet bikupa, mei spikers er in slein, end sa fon en steile berch ðfröllia leten.

En deimanich dernei stoe dy jager i's inna nacht up; do seach er út sîn finster in da neiste busk en fiûr barnan, end do ward er sa nysgierich, det hy mei sîn diaron hinne teach, um to sian, hwet det wier. En hiel eind wier er al forth, do fûnd er en ald wif by en fiûr, diû röp hieltid: „Din diaren dugga my huet! „din diaren dugga my huet!“ men hy sei, se most naut bang wesa, sîn diaren scoedon hir 't minste leed naut duoen; hiu likwol joech him en rîs, end biddela him, det er sîn diaren dermei slaen scoe, det se naut thichtor by hir kamon. Do die er hit ak, doch uppa th' selme stuit wieron da diaron ak in stien forðra, end himself sloech det ald wif krekt ollik, do wier hy ak in ienen en stienen bild.

As nû dy mon fon des kenings dochter olhiel naut werum kaem, do wier er greate truricheid inna stins end inna hele stêd, end olle klokken wardon wer let, end olle husen wardon mei suart doek biklaid, end diu kenings dochter skriemde nacht end dei. Um datselste tid wier likwol nu ak dy ðre broer by da greate beam in da busk kummen, end hie sioen, det-et mēs, uppa sida, det sîn broer ûtgungen wier, al hea forruste wier; do ward er cang, det him en great unk

oerkummen wesa scoe, end teach denselfde wei út, der sin broer útriden wier. Do kaem er den ak in da stēd, end as er mei sin diaron thruch da poarte gung, wier er dalik greate frengde, end hy mōst mei nei da stins, huer him diu prinsesse um den hals foel, end sei: „Huet ben ik blid, det-tù der wer biste, ik thochte „fēst, dù wierst forûngelukka, end scoeste nimmer wer- „umkumma.” Do mirk er den wol, det hier en for- „biustering pleats hie, end det hy for sin broer halden ward; doch hy liet hit stil gewirda, um 't hy thochte mulik, sa wirdste wol wis huer hy hinne gien is, end kenst him yet rēdda. Do er likwol des jonds uppa 't hēd kaem, do geng er al by der prinsesse ûnder da thekken, men hy lei sin sabel tuiske hiam in*, end der sin pistollen yete kriuslings oer hinne; der forwûndera diu prinsesse hia danich oer end ward thige tru- rich; doch nei en tōrn ward se dōch stil end rekka in 'ne sliep. Inna nacht likwōl ken dy tuade broer naut rēsta, end hy stieth up end giet foar th' finster; der siucht er ak lik as dy earste broer det fūr barnan, tiucht mei sin diaron hinne end finth det ald wif. Diu sei jen hin: „Din diaren dugga my huēt! dīn „diaren dugga my huēt!” end woe him en rīs jaen, det hy se ofslaen scoe, men hy hie ûnder weis da forstiena diaren sioen, loek dalik sin sabel, end sei: „Wacht, du wealachske hexe, dù heste fēst mīn broer „dead makka!” end dermei woede er se den kop of- slaen; do foel se him to foet, end bea minlik, hy scoe hir 't libben halde leta, den scoe sin broer ak

dalik wer libben wesa. Do die er hit, end nù joech se him en flesse, end sei him, der mōst er en pear drippen út up da stienen jitta; det die-er, end dalik wieron sîn broer end da diaren wer libband. Do foe-lon se enoar um 'ne hals, end wieron sa danige blid, det se enoar wer seagon! d' iene sei likwol jen d' òre: »Dá alde bōse hexe kenna wy naut libbin leta, se nucht »ús yete mear quead duaen," end dalik pakton se hia, end smieton se ínna 't fiūr; doch howol se der midden ín lāi, blēw se dōch ûnbiskeadiga, end do mirkon se wol, det se earne en betaweringe oan hir habba mōst; se hellon se der yete ris út end skoerdon hir da klean fon 't lif; end as se hir mûtze fon da hulla nañon, do fleach dy dīvel der ûnder wei; dalik smieton se hia nù wer ín 't fiūr, end se barnde mei liachte lāye lōga. Derup gengon se beide werum nei stēd ta, end teldon enoar, ho hit mei hiam gien wier, sūnt se enoar naut sioen hiedon, end dy tuade telde da earste, ho hy oan da poarte kummen wier, end ma him mei gejoel nei da stins laet hie, end ho hy da prinsesse umearma hie, end mei hir nei bēd gien wier. Dō d' earste det hearde, ward er sa nidich, det er sîn broer dalik den kop ôfsloech; doch as er nù sa dead foar him lāi end hy der oan thochte, det er him sîn egin libben to thankian hie, do roudē him sîn duaen, end hit kaem him ín 't sîn fon da drippon, der sîn broer fon der hexe kriga hie; dalik hella hy det fleske foar th' liacht, sette sîn broer den hulla wer up da rump, end geat en pear drippen útta flesse

wei derup, do wier er dalik wer libband, end se tea-
gon nû mei enoar nei da stins ta. End do dy heit son
der prinsesse stoar, do ward d' earste broer kening
son 't lënd, end hy makka den tnade ta sin upperste
generael. (*)

Sask-moye Tusk.

En bulte frouliu scoe'n en jondtid slita
By SASK-moy' TET up d' earste kreamvisite.
't Ging oan. Da bufferts, krinteböllan
End sa forth hinne j' up to stallan
Wier SASK-moy' wirk. 't Stie olles ré.
Der kaem al ringen, o! sa 'n suë
Fon frouliu: BÂYE, HARMENS HOATSKÉ,
Pastoarske, Masterske end GATSKÉ,
End FROUK, -et wifke son Baes skroar,
End yete en hele fleet, dé sieton by enoar.
Ma prata, 'k wit hit naut ho fulle,
End SASK-moi knikte mei da hulla,
Sa 'n wille hie se; huent nû TET
En bern hie, wier se earst nufflik set.
„Nû", sei se, „scil 't oan naet mankearia,
„Nû wol 'k da friunden goed traktearia."

(*) Bi brokstikken heth thi Samlere thit mårken in *Frislonde*
son tha èna ènda ta tha òthera wel tellane hèred, thàch nemmer
naut sa, lik as hîr, ful-ût. Likwol mugatlr wî 't ònmerka as
ak en frisisk mårke to wesane.

Se naem den bröndwinskup mei d' alda silvren leppel,
 End sei: „Nû môt dy hele keppel
 „Ris priowa. Sûp hit mar as wettir,
 „Den dyth dy litze SASK huet bettor.

Doch scoe dy litze SASK nû dya
 Och! d' alde SASKJE-moi scoe lya.

„Huet rier' jy der sa in da kup?"
 Sei TERSJE, „benn' da beana ak up?" —
 „Och né," sei SASK-moi, „né! dy greate tusk fon my,
 „Dy tusk, dy al huet los siet — dy is wei.
 „Der sit er wrichtich in da beana!
 „Huet ken sa 'n tusk al nûver fleana!"

Arum.

A. MEETER Pz.

Hierdeuntsje.

Krul hier! krul hier! lit yet ris wâya,
 End jow m' en sankjen in da pin;
 'k Wol mei dy oer da wiuken drâya:
 Krul hier! Kum, tean din krulle sin.

Krul libben hest', 'k wit 't fon foarhinne,
 Al seach ma 't wilde hierke net,
 Sa slûchslim lietst' din lokjes renna,
 Huet tilst sims up, huet joechst hit fet.

In hest ris Baurus fon my makka,
 Den joechst en Titus oansian my;
 Doch — hie 'k, krul hier! krul libben smakka
 Ik wist fon pine, al siet 't in dy.

Sa bera koeste oerein wol risa,
 Hie 'k beide honden in dy slein;
 Nen treast as: ('nd 't geng sahuet mei gnisan)
 „'Krul hier, krul sin! „ wirth ummers sein!"

Rin skrandre bollen, de hit weagia
 End gunga oan 't kliwan, hier by hier:
 'nd Och! 't ein wier: self — end ore plagia,
 End 't hulwirk? 't Betra naut en sier!

Huent 'k siuch se thruch da hieren gluran
 Mei th' each as under flaex end wol.
 Hu! 't likath fensnis-tralie-loeran:
 Né, fryden 't frunt — 't hier wild end krul!

Krul hier scoe 'k um krul sin fordriwa,
 Wier 't bettor barge- as Judashier;
 Doch jern wol 'k in 't krul libben bliwa:
 Bliw, krultjes! as is 't hunderd jier.

Men né! det wirth naut. Krulle sinnen
 Nima ak sa krul det libben wei:
 Krul hier! krul sin! tiuch jima hinne,
 Forlit jim' my up d' alde dei. —

Siuch : fry fon skuran , fry fon kieman ,
 Det fogath ak en alden hear ;
 (My self , det geng — men die 't my immen ,
 't Die den wol thūsendris sa sear).

Hab derum sƚr m' up th' ollerlēste ,
 In th' wraxlian jen 'ne knokkelmon ,
 Aet up da tuskon mar to bēste ,
 Krul hier ! krul sin ! oars kry 'k en wan.

Driesum.

H. G. v. d. VEEN.

Ien fon beidon.

Goed is goed , end quea is quea ;
 Tuiskebeidon is hit nea. . -
 Huet ik tenk est dach est sidz' ,
 Ien fon beidon is hit wis.

P.

W. FABER.

Dy Gaest fon da Skarder.

En amērikaensk toltzje.

En hear , dy soar itlike jieren en reis in th' noarde-
 like deil fon *Sūd-Carolina* , in *Amērika* , die , kaem
 ris in en herberge , huer hy des nachts thochte to
 bliwan.

Dy huspes sei him mei olle friundlikens , det er him

gracch iten end drinken jaen woe; men det er him
nen bēd klear meitzia koe, um 't sîn hele hūs bi-
set wier.

Dy fremde koe likwol sîn reis naut firdor forthsetta;
um 't hy sawol as sîn hinser thige warrich wieron,
end rēst nedich hiedon. Nei fulle hier oer spritzen
end er thige up oanstien to habban, stoe dy huspes
him up th' lēst nachtforbliw ta, ûnder bithingst, det er
hit fōr liaf nima mōst, up en keamer to sliepan, der
sûnt lang naut mear biwenna ward, umdet ma sei,
det er dy gaest fon en skearder in tahalde, dy foar
jieron in dier kaemer formoarda warden wier.

„Hiel goed!” andera dy reisger, „sorgie ûnderwiles
mar fōr mîn hinser, end meitzie my det jonditen ré!”

Nei 't er hin der to goed fon dien hie, frega er
oan 'ne huspes, up ho 'n wīse da keamer, huer er
da nacht thruchbrenge scoe, thruch det spûk birûn ward?

Dy kastlein andera him, det da menskan, dé der
hiar intrek nimen hiedon, nei 't se kōrt in da sliep
wieron, thige kel wekker warden wieron thruch en
stimme, der trilliande in en lang ûthella tean disse
wirden ûtspritzen hie: *Wost dy skēra leta?*

„Goed,” sei dy driste mon, „as er kumt end hit
my fregath, den scil ik my skēra leta.”

Nû forsocht er, det ma him sîn gaestekeamer mar
oanwīsa scoe. Disse wier up der buppaste fordiuping.
Hy mōst thruch en seale hinne, huer en bulte men-
skon oan da spiltafels druk hiar luk in th' spil soch-
ton to findan. Se seagon Ome nûver efternei, det er

rēstich end moedich nei der spûkkeamer hinne teach.

Diu keamer wier lits, end hie mar ien doar. Hy ûndersocht-et ollegeare nû thige, doch, bihalve det hit er biuster liddich útseach, fûnd hy er naet as 't nedige.

Do er hin dol lâi um to sliepan, kaem hit him foar, ef er da wurden: *Wost dy skéra leta?* al hearde. Hy stoe ringen up, socht olle ding yete ris thige of, men fûnd naet. Doch pas biede er hin to bēd jown, ef diu frage ward efterhella.

Hy stoe wer up, geng nei th' finster, huer 't er miende, det diu stimme wei kaem; der blēw er en tidlang stean, do 't er uppa th' lēst hit dūdlik hearde, end nû wier hy oertiuga det diu stimme fon buten kaem. Hierup iepena hy det finster, end nû hearde er ta sîn greate forwûndering da stimme noch dulikor, men seach likwol nen menska eft menska-geliken. Nû woed er mear wita, end setta sîn ûndersik nei dam gerup forth. Einling fornaem er, det diu tuke fon en greate kastanjebeam, dy thicht by dam finster stoe, thruch den wīnd hinne end wer wifela, lōngs da pan-nen fon da thek wrēw, end en lūd forth brocht, huerūt diu inbilinge da frage: *Wost dy skéra leta?* np-meitzia koe. — As dá wurden up sîn plat amērikaensk ûtspritzen wardon, hiedōn se der fulle fon.

Do er nūch oertiuga wier, det-et spûk en tuke fon en beam wier, der lōngs-et thek wrēw, lâi er hin up bēd dol, um i's rēstich to sliepan; men det lūde pratan, laitzian, flukkan end forwenskian fon da nacht-

spilers in der seale haldon him den sliep wol út-ta eagon.

Hit kaem einling in hin up, det sin ûntdekking him wol den nedige sliep bisorgia koe. Hy stoe for den fiarde kear up, sloech en bedleken um, naem den waskkum inna hōnd, smiet en honddoek oer den earin, iepena da doar der spilkeamer, stapte er sûnt-sjes end mei ôfmetten treddon in, end rōp mei en skriklike stimme da wurden, huer sa fulle eang for wieron: *Wost dy skëra leta?*

Bigrip ris, huet eagen der upskoerd warden! Da spilers thruch dá forskining in deads-eangstma brocht, smieton da kaerten fir fon hiam, stâwon thruch doaren end finsters, end rōllon umtrint d' iene oer d' òre fon da treppen of. Sa gau ûs gaest, 't laitzian naut in-halde kennande, sin fit nei wenske ûtriachte hie, end da keamer leech seach, samla er ol det efterleten jild in 'ne waskkum end in 'ne honddoek, geng nei sin keamer, huer nimmen hin nù lēst oan die, end slepte rēstich ònt d' òre moarne, do diu sinne al heach oan der luft stoe.

By sin wekker wirdan fûnd er den huspes end sin hûsnòten yete in deadlike frease. Ma frega him dalik, ef er goed slept hie. Hy andera *ja!*

„Det is ak wrachtich nen wûnder,” sei dy huspes, „huent det spûk, in pleats fon in juw' keamer to „gean, is inna seale kummen, heth ûs ollegeare dead-like kel makka, end ûs jild ònt da lēste duit ta „meinimen.”

Dy fremde prata oer naet mear, ict huet, bitella

end reisga firdor, enige dollars rikor as er kummen
wier.

K.

Guerum diu Beane routh.

(Sège.)

En beane, en stric, en kòltsje fiūr,
Dà scoe'n-et skiene der natūr
Ris up en dei oanskògia,
Hia gengon den fol nucht fon hūs,
End hiedon wille by da rūs;
Huā scoe fon unk ak drògia?
Sa giet hit as ma frengde heth,
Oan queade tīdon thenkt ma net;
Faek ringen benn' se daga,
Sa geng 't ūs selskip disse kear;
Huent kort 'r up wier 't nen wille mear,
Alteast sa sprekt diu sage.
Hiar paed rûn up en sleatsjen út;
Der kaem ma foar end naem 't bislût:
Diu strie scoe der oer lidza,
End der oer scoe dy kòlla gean,
Wier dy er oer, den ak diu bean'. —
't Wier dum scil ma wol sidza.
't Geng oan, hit wier den dum eft net,
Sa seid, sa dien, ma wier bireth,
Se dorston hia bitrowa. —

Men och! der kaem-et islik unk,
 Diu strie dé briek, end 't fiür det sunk;
 Yet giet diu beane in rowe.

J. KAMPEN.

Det Uûnder to Dr. . . .

Up en stille dei siet Dr. N. N. in frede mei sîn wîske to koffydrinkan, do in ienen mei olle gewelt oan der skille litzen ward, sadet dokterske det kupken umtrint ût-ta hondon falla liet son kelte. Dokters faem die da doar iepen, end sûnder huet to sidzan, stâw hir en growe boerefeint soarby, dy hia binei thruch den suang ûnderst buppa truselian die. Hy rûn da keamer, huer Dokter siet, in, end sei, mei horton end stumpon: „Dokter! Dokter! Dokter!”

— „Welnù,” sei Dokter, „huet maste, mei din geweld? Dû hest en spias stoe hele Dr. . . inna brönd!”

— „Ja Dokter! ja — ik woe jû sidza, det der jinsen — der jinsen ûs boer oankumt, mei sîn lits famken uppa d' earm, diû heth — diû heth. . . .”

— „Nû, huet heth diû?” frega Dokter wer.

— „Diu heth en leppeltsje thruchsuolga!”

— „Toe mar!” andera Dokter „en leppeltsje thruchsuolga! Det scil er ak wol en leppeltsje nei wesa, eft oars scil hit er wol rare brik ûtsian. Ho is det kummen?” frega Dokter.

— „Det seil ik jù sidza, Dokter!”

Nù seach ùs feint yete earst ris-et finster út, end ja wol! mei olle hast kaem in der fierte dy boer mei sin famke fon en jier fíf, seis, út-ta fioweren, der oanrennan. Hy hie-et bern up da rēch, end hiu hir hondtsjes um sin hals slingera.

— „Wy wieron,” sa bigûn dy feint wer,” oan th’
 „growe carta itan, end-et famke hie ak en pantsjefol
 „foar hir in da tafelstoel, huer ùs boerinne se mar
 „stil mei hir leppeltsje in umpeuselia liet. Se hapte
 „mei th’ leppeltsje liaf da eartsjes up, end wy wiston
 „fon der wrald nen quea. In ienen bigûn-et famke
 „sa isbaerlik to gulan, det wy ollegeare upsprongon
 „fon da stoel; end da leppels falla lieton. Us frou rent
 „nei th’ famke ta, end rupt: o hēra sei! ik siuch
 „nearne ’t leppeltsje! Wy skoerdon olleding ûnderst
 „buppa; men nearne fûndon wy-et leppeltsje wer,
 „end-et litse bern, det mar forth gûlde, wīde mar
 „mei hir fingertzes nei da strôt. Och hēra! sei ùs
 „boer, fēst is-et leppeltsje mei da earton thruch der
 „kiel rekka, end nù sit det in da strôt fēst. Gau,
 „gau nei Dokter Jētrē! fliuch mar foarût, end sidse
 „det er rē stean mat, ik seil dy hird neifleana.”

Just hie ùs feint útforhella, ef dy boer mei sin famke, stoe al in der keamer. Hy sei jen Dokter:
 „Der is se! jy wita ’t nù fēst ollegeare?”

— „Ja,” sei Dokter, end biseach end bifielde ’t
 „bern, men begriep dalik wol, det se nen leppeltsje
 thruchsuolga hie. Doch as hy al sei, „’t is sa naut;”

dy boer end dy milfein rōppon sa fulle to hirdor:
 „t is sa al!” — „Huet thenke jy, dokter!” sei dy
 boer, „det wy jū dermei bidraga scoeden? né mon!
 „ik wol um da hele wearde fon juw' aptheek weddia,
 „det-et silveren leppeltsje thruch den kiel hinne is,
 „end yete in da strōt sit.”

— „Nū,” sei Dokter, „tnā wita mear as ien, wy
 „scilla so gau huet gūd in jaen, end scilla ris sian,
 „huet hit wirth.” Dokter bigriep-et spil nū al.

Mar just hie 't litse hert en leppeltsje-fol suiet gūd
 insuolga, end nei det se, up ried fon Dokter, ris en
 pear kear da keamer up end del dūnse hie, ef-tet fam-
 „ke sei: „Heit! Heit! ik fiel det-et leppeltsje al sakkath.”

— „Sia-sa,” thocht Dokter, „wy benna al uppa
 „der heachte fon der saek:” doch um-et grappige
 fon th' spil, dic er hit hin mòi skoan oan tid.

— „Gea huet sittan, friunden!” sei er, „end-et
 „samke ak, det leppeltsje ken ak mar sa in ienen
 „naut thruch en menska līf fleana. — Et gūd mōt arbei-
 „dia,” end nū liet er-et samke wer i's huet wite hu-
 nich happa, der koe th' bern nen bit fon oerkumma,
 end det woe se ak graech upnima.

Nei en foech ketier sei Dokter: „Nū liea! nā da
 „keamer wer mei heit ris hird up end del fleana, end
 „thige mei da foetsjes up den grūnd stampa.” Det
 geng oan, end jawol mon! der foel-et leppeltsje hiel
 end droech up den grūnd, ta forbasing fon Heit end
 JELTE, end ta forwūndering fon beidon oer da ūnbi-
 griplike gnappens fon hiar dokter.

Nù," sei dy boer, "ik ben er fon forslein; dá medicinen benna nù den ris wùndere redsum. Det is "jù en gud; der stieth mín forstōnd fōr stil."

Sa forblid as se wieron, namon se da reis wer oan nei hūs ta. Dokter woe fōr da kūr naet ha; men laka mei sīn wifke yete faek um disse fīters. -Et bern hie ūnder th' iten-et leppeltsje by da kleen in arbeida, end — nù Heit end Mem in ienen thohton, det hit thruch den kiel rekka wier, mōston olle òron, end Dokter, ja sels det bern einling ak mei, ollegcare mōston se 't leawa. Disse iensaldige genesing wier in th' each fon da boer binei as en wùnder to rekkenian. Lettor heth Dokter hit him self forhella, end do koede er hit naut bigripa, det er sa dum wesen hie, um leawa to kennan, det sa 'n great leppeltsje sa maklik thruch den kiel glida koe.

Det *wiere* fit hearde ik lēsten ris forhellian, end dernei kaem ik uppa th' thenshīld um hit ris up to skriwan, um derūt disse fulgen to niman. Det by minkundigon, uppa th' lōnd foarol, yete mar ol to fulle gelegentheid bistieth um se um-et tūn to liedan. Hie disse dokter, dé wy fōr en to wīs end gnāp mon kenna, er nù misbrūk fon meitzia wollen, end um sīn buse to stipian, end um-et bygelōve in da honden to arbeidian, den hie er hier en skōne gelegentheid hawn, end mulik hiedon kōrte deagen dernei hūnder-ten mei olle brekman by da wùnderdokter kummen um genesen to wirdan. End 'det stieth fēst, wier disse boer mei sīn bern nù in da honden fon en dīvelbander

est jenêveròlie-koop forfallen, den hiede er wis danich
 blieda mōten, end hy hie fōr oltid olle leardens fōn
 gnappe monnon ofsuard, end thruch bygelōve biguchela
 en oanhinger warden fōn lap- end quaksalvers.

A. M. Az.

Memmetael.

Ik thens end ben, 'k fiel my bistan;
 'k Ha God dit thank to witan;
 Ward d' ûtring derfōn my forbean,
 'k Scoe 'n witleas skepsel hita.

Diû ûtring sūgde ik ût-ta bōrst
 Det God woe tate skinza,
 'k Fûnd der da tael dē 'k sprekka mōst
 By wollan, duaen end thenzan.

Diû tael is godsthianst, hoedie ik hir
 Fōr freamdsins wild fornielan,
 Forret, fordrâid, forgriemd, ha 'k mar
 In Satans thianst to knielan.

Natūr, Gods boek, sa rein end klear
 Mei stees, scil stees my luka —
 Der ken end mei 'k — huet hoof ik mear —
 Min memmetael ta bruka.

Min niu is 't niu son eltze mensk,
 Dy fielh, det God hin wesenth,
 O bertelōnd! mīn lâits, mīn wensk,
 Sa litst m' en himel lesa.

Det beamt', diu grient', det blumde field,
 Dā gouden sinnestrielen,
 As der son hert-teals-frengde uptilth
 Bigin 'k my great to fielan.

'nd Suiet, suiet diu freugd by friiundon foun,
 Der eine tale sprekka,
 'nd Ha licht in 't leed forlichting jown
 As hertsteal hertsteal rekka!

'k Scoe 't herteniu son liafdesuiet
 In liende teal ûtnieta?
 'nd Um fremdsins nucht., mei fremdsins lieth
 My self end God forjitta?

Nè, trou suar 'k plicht end liafde end deugd,
 Suar 'k trou oan eine teale,
 Dé God my jown heth ta wralds freugd
 'nd Huermei 'k up God foreala.

Da tael, da memmeteal m' ûntnomd,
 Is mīn bistan to deyan.
 Diu teal is 't fulk — 't forskupt, 't forstumpt,
 't Fordien — is God ûtgeyan.

O friske teal! Min memmeteat!
 For God scoe 'k oan dy halda,
 Nimt Hy my wei — yet d' eachbrekspreal
 Snikt dy nei d' òre wralde.

Der thenk, der ben 'k — huet ik my fiel,
 En God ollik up ierde,
 En fabel is 't bistan der siel
 Lit ma se stum forskieda.

Né, der in th' Ivge, o teal fon God!
 Mei se inna d' Englebûndon.
 Lofsiungand rummaia 't sillich lot
 Dé hier dy himelsk sûndon.

H. G. v. D. VEEN.

Di iseren mon.

(*Ut der Sêge- end Mearke-Samling.*)

En krichsmon, der lange jieren thiana hie, kriga eindling sin nucht, end frega sin ûntslach. Mei jensin foldie ma 'r oan sin bijerte, um 't er hin oltid sa brâw halden hie. Likwol hi kriga sin ûntslach end hi teach forth, um in der wîde wrald sin lukto bisikian, doch sûnder self ienders goed to witan huer er hinne scoe.

Sa kaem er eindling bi en rotze, huerbi en ald wîf, sa 't wol lika, da wacht hiede. Hi frega hiar ef hiu ak wiste ho er up d' iene este òre wîse, oan

jild end iten kumma koed. Hiu andera, det hiu det hêl maklik duaen koede, as hi hia der bi mar huet helpa woe.

In der rotze wier en iepening end in dêr iepening stoed en lange treppen der ma 'r ak weinima koe. Gung hîr bi disse treppen dol, seide 't ald wîf, den scilla jî thruch en gung in en keamer kumma, der jî nâwet as silverjild finda scilla. Gung der thruch hinne end jî scilla in en òre keamer kumma, upheapa ful mei goldjild, der jî likwol naut oankumma meya. Fîrdor kum' jî in en keamer huer jî en tafel finda scilla, huerup en iseren mon leith. Til disse mon den hulla up, den scilla jî der ûnder en tûndeldòse end fiurslach finda; nim det er wei end lidze den hulla wer krekt sa dol as jî 'n fûnden habba. As jî det dien habba, nim den mar sa fulle goldjild as jî bergia kenna, end as jî wer hîr benna, jow mî den det fiurridskip; det jild kenna jî den fôr jû halda.

Us maet, der naut hêl bang wier, wachte naut lang, men makka det er nei ûnderen kaem. Hi fûnd hit krekt sa as 't ald wîf him seid hiede, end nei 't er hin in th' bisit fon da tûndeldòse end fiurslach steld hie, end er sa fulle jild nimen hiede as er mar draga koed, sochte er da treppen wer up. Hî scoe er gau bi up, men 't ald wîf röp him ta, det er hî earst det tûndelridskip jaen mōste, end do er hî to 'n andwird joech der er det wol duaen scoede, as er buppa wier, scoe hiu ien, tuā, thrye, da treppen foar sîn noas wei umheagens luka. Likwol hî mirk

hit jete krekt fon pas, pakte da treppen beet end makka sa gau as er koedet er buppe kaem. Do er nù wer bî th' ald wif stoe, bigûn disse nen bitsjen to flukkan end to skeldan, end seide, det er hir mar hondich det fiurridskip jaen mōste, end det hin oars hals oer kop wer in det gat smita scoed, huer er den fon hunger stearra mōste. Men di krichsmon joech hir, in steed fon da fiurridskip, en thige porsje klappen mei sîn suird, end ging wol to frede sîn wegen. Hî ging nei der stêd, huer er sîn soldate-pakje oflâi, hin as en edelmon upklaide end in det greatste weardshûs sîn întrek naem. Hi halde er nù en feint up nei end libba as en edelmon, sa det er al gau nen duit mear rik wier, end er naut iens mear den weard end sîn feint bitellia koed. Det dura sa jete en tōrntsje, do forliet hin sîn feint, end di weard, di, as er jild barde, en thige friundlik mon wier, sei jen hin det as er naut gau makka, det er sîn jild kriga, hî hin in en keamerke fon tha hûs upsluta scoed, sa lang er thoachte det er hin mei sîn fensen-scittan bitella hiede.

't Wier en deimanich liden, end ûs soldaet hie noch olhêl nen ûtsiuch, det er sa sîn skildeasker i's folduaen koe. Di weard, liik as en toere, pakte hin bî da hûd, end treau hin in en lits gat fon en keamer, end sleat da doar efter him ta. — Der siet er nù, sîn hûsried wier en bēd, en stoel end en tafeltsje. Wol en greate forōringe! earst bithiana as di rikste edelmon, end nù fensen in en gat, huer er nen sinne sian muchte, huer mar krekt uppa th' langste der dagen

hir liave strielen sa i's efkes inkipon. As er oars oan det iene eft òre i's sin hie, den hoefde er 't mar efkes to sidzan end sin wenske wier forfuld. Kлага er nù i's oer det miene iten end drinken, det ma him brochte, eft hì woed i's smoka end hì kloppa, det ma him huet fiūr brenga scoe, den kriga er al gau fon da weard to 'n andwird, det as er wer kloppa, det er den mei sìn feint kumma scoe end him en umgenadich pak broyan jaen. Huet sevede er duen? hì mōst hin den mar fordildich oan sin lot oerjaen. Do er nù sa up en jond bī thiuster (huent liacht kriga er ak naut) up sìn bēd siet, end oer sìn tastond neithochte, kriga er wer en thige sin um i's to smokan, men ùt eangstma fōr broyan dōrst er naut um fiūr ruppa. Do kaem hit him in th' sin det er 't tūndelridskip bī him hiede. Dalik sochte er hit to lōnde end bigūn fiūr to slaen. Kits, kits, kits ging hit, end siuch! der stieth sūnder det er da minste biweging fornumd hiede, d' iseren mon foar him, end frega huet er fon him bijerra? Us maet ward nen bitsje kel end wist olhēl naut huet er anderia scoe, men do d' iseren mon sei, det er hin mei sìn furslach ruppen hiede, end det er thruch det middel oltid ta sìn thianst wier, end fon him krya koe, huet er habba woe, do andera er, det er him den mar en sekfol goldjild brenga mōste, end hì seach d' iseren mon weigean end kōrt derup werum kumman mei en sekfol goldjild. Hì kloppa nù oan da weard, end disse thige lik, um 't er miende, det hit wer en

klachte oer iten efte drinken, eft sa huët wesa scoe, hiete sîn feint, det er him mei en eind latte, end sîn faem, det hiu mei en kerse in d' iene, end en tange in d' òre hōnd, him fulgia scoe, end sa ging 't nei buppen ta um sîn finsen ris goed of to russen.

Men huët seagon hia mal up do hia da doar iepen makka hiedon end hia hin der sittan seagon to jild tellan. Di weard end di feint krigon nù beide da helfte mear as hia oars habba mōston, huët hia mei der greatste friundlikens end ollerhonde biwison fon ûnderdienicheid ûntfungon. Sa wier di soldaet nù jeta fulle rikor as to fōren; huët wier nù sîn jild up den hiete er da iseren mon mar, wer sa fulle to bren-gan as er habba woed. Hi ging nù in en great mòì hūs to wennian, end sîn hūshalden, sîn feinten end fammen hiedon jete trestigor oansian as dá fon de ke-ning. Up en tīd liet di kening en greäte jildliening ûtskriwa. Sa 'n ûnhiermlike summe mōste er wesa det nimmen naut thochte det er sa ful kumma scoed. Sa gau as di rike mon dit to earon kaem, ging er self nei da kening, di in der selfde stēd wenna, ta, bead him da frega summe oan end seide er bi det er se naut liende, men oan th' lōnd skunk. Nen wūnder det olle stedtzers um sîn hūs to gear runnon, um den mon doch i's sian to muga, der sa 'n skat sa mar wejjaen koed. Nù hiede di kening en nūver tzeppē dochter end ùs soldaet rekka up hir foreala. Hi koede se naut bēst to huwlik fregia um 't er sa lits bikend wier, end er hin ak naut graech bikend meitzia woe.

Ili kлага derum sin nced oan d' iseren mon, end frega
 him, ef er se nachts naut buet bi him bringa koe,
 det disse al dalik daselfde nachts, end forthoan olle
 nachten die. Diu prinsesse kлага det oan hir heit,
 det hiu olle nachten, as hiu slepte, út hir bed nimen
 end nei en oar hūs oerbrocht ward, sûnder det hiu
 sidza koed, huā det hit died. Di kening end sin rieds-
 liude joegon hir do den ried, um, huersa hiu wer wei-
 brocht ward, hiu den en kriúske mei krît up da doar
 skriwa mōste, end hiu die det ak. Men d' iseron
 mon wiste der wol ried for, huent d' ore moarns do
 di kening mei sin riedsliude neisik duaen scoedon,
 fûndon hia naut up ien, men up olle doaron en kriúske,
 sa det hiu krekt like wīs werum kamon as do 't hia
 útgingon. Da fulgiande dei joech di kening hir den
 ried, det as hiu wer út dam hūs kaem, hiu en kleawn
 stopjern falla leta mōst, end den thried mei nei hūs
 nima, um 't hia den der mar bi lōnges gean koedon,
 um det hūs to findan; men do ma da moarns wer oan
 th' ûndersīkian scoe, fûnd ma da hele stēd thruch
 en net fon stopjern, fon d' iene hūs ta d' òre, krekt
 as en spinreach, sa det ma naut lōnges der striete
 kumma koed, sûnder der in to fortisan. 't Wier olwer
 det wirk fon d' iseren mon. Des thredde deis seide di
 kening, det hiu en sekje mei moal meinima, end hit
 foar 're doar fon th' hūs, der hia inbrocht ward falla
 leta mōst. Do hiu dit dien biede, seide ús minhear
 jen d' iseren mon: Nū, lit nū mar útkumma, end do di
 kening des òren deis foar th' hūs fon da rike mon

det moal fûnd, der sa edelmoedich det lōnd útta brōnd hulpen hiede, seide er jen hin, det er det naut dien hoefde to habban, end det er sîn dochter, as er da liaf hiede, wol ta wîf krya koed. Al gau boaskon hia nû, end di soldaet fon olear wier en machtich prins warden. Hia libbon in liafde end in 'rēste mei elkoar, huent oan jild end gūd hiedon hia nen brek. Do hia saun jier trouw wesen end al fîf bern hiedon, sieton hia up en jond i's bi enoar to pratan oer ol -et nūcht, det hia ol smakka hiedon in hiar huwlik, do 't in ienen d' iseren mon efter hiam stoed, end seide: End in ol dā saun jier naut oan mî thoct. Meitzie dî rē end nim ofskied fon ol huet dî liaf is, end fulgie mî. Din tîd fon ûs beider unk is der, as-tû naut krekt sa duchste as ik sidze.

Di prins ward danige kel; likwol hi diede huet d' iseren mon him bead, end se gingen togeare der up of.

Do 't hia nû wer by der selfde grot kamon, der di prins for itlike jieren det tûndelridskip wei hella hiede, seide d' iseren mon jen hin: To jond scilla 'r sex gaesten kumma mei en great suird, end mî den hulla ofslaen. Den scilla 'r thrye òre gaesten kumma mei en kiste, end mî den lichem der in lidza. Gung dū den hinne end lidze mî den hulla der bi in, den benna wî rêdden; men duchtste det naut, den benna wî forlern. Di prins die sa as him seid ward, end sa gau as 't birēdden wier stoe der en prins efter him, der him telde, det hi d' iseren mon wesen, end det er der

forwenska wesen liede, end nù gington hia beide wol-
fornoga nei hūs.

Mündling.

C.

Tôlfte Måye, 1845.

Hit wier da dei foar Måye,
Det 'k my huet scoe forklâya,
Um 't ik nei *Aldeboarn*
Da moarne scoe nei tzerke;
Ma ken der oan bimerka,
't Wier up en sneintomoarn.

Wy scoe'n, dit woe 'k fornya,
En nye burman krya (*),
Dy ûtta *Knipe* kaem,
Hier up da pleats fon Iêno;
Huā 't wier, det lit ik rieda:
Licht ha jim' 't wol fornaem.

Do ik den dik ûtkròda,
Do mette er my en bòda,
Ien fon dam nye boer;
Hit wier sin feint, 't wier OEGA,
Dy woe, det w', as 't ûs foga,
Da ky mei hellen eer,

(*) Dy skriiver hiefton wenna des tides in dē streken.

Ik sei, det môt' wy skoeya;
 Der kenn' wy naut oer knoeya;
 Us burmon wier er by,
 Dy prata krekt as ikke,
 End woe det ak wol skikka.
 Ik thoct, di-'s saek for my.

'k Sei : • Huennear môt' wy hinne
 • End mei th' krewei biginna?"
 Hy spriek : • Fon selm, moarnier,
 • End den môt' jy bigripa
 • Fon acht ūre in da *Knipe*;
 • Dus ak al ridlik ier.

• Al is 't en ūre eft flower,
 • Ho eardor mar ho liawor,
 • Den ha wy 't fix oan tîd."
 Ik sei : • Nû, det is thige,"
 Do ik det andert kriga;
 Huent det foldied my suîd.

Wy gungon fîrdor hinne,
 End mōsten thige renna,
 Um eardor-nōch to *Boarn*.
 Deroer-es deis oan th' pratan,
 Forsocht ik d' òre maton
 To kummen by my oan;

Um det ma 'r ollegeare

Dōch thicht ûs hūs passeara. —

Sa rûn dy Snein foarby.

Ik thocht, nû naut fortragia :

Moarnier den moat hit dagia

Alteast huet ier fōr my.

'k Ha my ak naut forsliepen ;

Al ier die 'k d' eagen iepen ;

End wier er hondich ow ,

Do earst my flink huet waska ;

Do broek end fesje end jaske

Mar oan, — end klear wier 'k gau.

Ik thocht, nû moat 'k i's hêra

Ef INZE 'm up heth kleara ,

Det wier ûs burmans soan ,

End do 'k hiar doar updrâide ,

Seach ik, det hy hin klâide ;

Det stoe my wakker oan.

Mei 't wy den dik ûtseagon ,

Do kamon foar ûs eagon

Ak OEGA end SINO gau ,

End JAN, dy feint fon TETTE.

Do nen mear tid forletta ;

Mar hondich uppa siou.

Wy hiedon 't nei us herte ,

Naet wier er det ûs smerta ,

End hiedon 't thige druk.
 Wy seidon : » Naut fir renna ;
 » By VELTMAN mar biginna .
 » Der drinka wy en sluk .''

Doch do wy naet fornamon ,
 Do wy VELTMANS kamon ,
 Kloppa ien gan uppa doar ,
 Hy kaem ta th' bēd ûtspringan ,
 End thoct , huet freamde dingen
 Hear ik sa ier hier foar ?

Wy seidon : » Duch ris iepen ;
 » 't Is nen mear tīd to sliepan ;
 » Wy mōta er efkes in .
 » Wol um nen oerlēst thonka ;
 » Jy mōta ûs elk gau skenka
 » En slukje brondewin .''

Det wier um to biginnan ,
 En 't woe hiel goed nei binnen ,
 Um 't kald wier 't in da moarn ,
 End do wy firdor teagon ,
 End 't oflein paed ûtseagon ,
 Kaem yete en feint der oan .

Hy wonk oan ûs fon firen ,
 Der wy huet foarlik wieron ;
 Wy wachton hin do ow ;

Huerup wy mei ùs seisen
 Forfulgen wer ùs reis, end
 Hien' *Nyebrège* gau.

Hier woe'n w' ùs kiel wol spiela;
 Doch hier wer tîd forpiela,
 Det gung ùs hast to grow:
 Ma kaem den, wol 't ligripa,
 To let sums inna *Knipe*;
 Wy wier'n yet fir der ow.

Doch leaw, 't wy wille hiene,
 End det wy roerich wierne;
 Ja, but'n-er *Brège* en ein
 Der hie'n w' en bulte grappen.
 Mei güds, dé turf der trapon;
 Leaw mar, der ward huet sein!

Wy seidon: »Hit is Mâye;
 »Der môt en wirdtze suâya;
 »'t Ken hioed er wol up stean,
 »To mear umdet ma jung is.
 Sa prata ma end ma sung i's,
 End kamon gau up 't *Fean*.

Do koe'n wy 't naut mear hirda,
 Da kiel môt klèra wirda;
 Derum in 't Posthús oan,
 End easkon der en thige en,

End 't jinge wy der krigon
 Smakka ûs mar thige skoan.

Do wer ûs reis forfettia ,
 Det *Fean* lōngs en lits settze ,
 't Wier merke der mei ien ,
 End as ûs frouliu metton ,
 Den hearde ma jamk setten ,
 Der wy faek slop um wier'n.

Wy wieron licht fon hulla ,
 Naut det er gûds to falle
 Fon drank bisketten wier'n ;
 Men det wy sims sa lakon
 Kaem det wy freamde snaken
 By ûs in th' selskip hien'.

't Ward in da *Mar* naut bettor ,
 Der hie ma'r oer-et wettir
 Sa 'n foege herberch stean ,
 Huer merkereisgers wierne ,
 Dé der hiar sliepsté hiene ;
 Ien kaem krekt buten gean.

Doch laitzia det ma skudda
 Mōst m' um det merketudde
 Der inna th' *•goed logies ;*"
 Men 'k doar hit lang naut sidza ,
 Huēt der ward sioen fon disse ;

Huent o! hit wier en grīs.

't Wier as 'k fon th' laitzian trilla,
 Jim' wita 't naut ho 'n wille,
 'As w' ûnderweis wol hie'n.
 Jen huā ûs hast passeara,
 End frouliu ollegeare
 Ward steil-et wird jen dien.

Sa kamon w' in da *Knipe*.
 Ma ken nù licht bigripa,
 Elk seach forheard ûs oan,
 End sei: »Huet rare monnen,
 »Mei stokkon in da hondon;
 »Benn' det nen gûds fon *Boarn*?

Men det koe ûs naut skela,
 Wy koedon det wol fela,
 Al hie'n wy heal en rûs.
 Doch OREA sei jen SINO:
 »Hier mōt' w' en bīt ûs binda,
 »Hier is da boer sīn hūs.

»Oars koe hy sums ris thenka,
 »Huet mei dá feinton krenka;
 »Hia ha to fulle hawn!" —
 »Da ky ûs naut bitrowa —
 »Huet scoe ûs det den rowa:
 »Derum bidaerd oan lōnd!"

Elk wier mei disse reden
 Fonselm hiel goed tofreden,
 End wakker frum end froed
 Stoep ma da keamer binnen,
 End sei'n, um to biginnan:
 »Goemoarn! Ha jima 't goed?» —

»Yet bêst! Ho giet hit jima?
 »Wol elk en stoel meinima?
 Forsiuch jim' mar fon sté!"
 Elk seach hin del to plakkan,
 Ik seach den hoek to pakkan;
 Der stie en stoel krekt ré.

Det earste det wy krigon,
 Det wier en slok, en thige en,
 Sa goed ma 't wenskia mucht.
 Det woe wol wer nei binnen;
 Nei suk en ein to rennan
 Wier 't lang naut um da nucht.

Mei kamon yet forskate,
 Wilst det wy sahniet praton,
 Sels ak en pear fon *Skoat*,
 Hueroan w' al gau fornamon
 Det se um-et selfde kamon,
 As oars diu hele float.

Sa ward wer tid forsliten;

Do ward hit tid fon itan ,

Dy slok , dy rûn do ow.

• Nû, woll' jim' mar huet meitzia ;

• Ik thenk , hit scil wol smeitzia ,''

Sei do jen ûs diu frou.

• End wēs nû mar naut myand ;

• Jim' habba 't hier fōr 't kryan ;

• 't Stiet ol fōr jima klear ,

• Der 's bōlla , bread end skinke ;

• Wol mar jim' koffi updrinka.

• Ik nogie jim' naut mear.''

Elk repte 'n nû ak thige ,

End seach det hy huet kriga ,

Dit wird forstie ma wol.

Ma hoefde ak naut to myan ,

Det wier genōch to kryan ,

Diu tafel lâi ju fol.

Ak dit wist ma 'r al ringen

Sa wer oan d' ein to brengan ,

End do elk wier foldien ,

Koe'n wy 't wer better kroppia.

Do gau da pīpe stoppia ,

End benna w' upstean gien.

Nû kamon w' in da skure ,

Der 't hea út wier forfoera ,

Ik end min òre maets,
 Huer krekt da frouliu wierne,
 Dé der to waskian stiene,
 Dé wieron fry huet praetsk.

Hia hiedon gans to sidzan,
 End staeltzes to bilidzan;
 Der ward yet al huet sein!
 Huent leaw, ik en min maten
 Hie'n ak wol stof ta pratan;
 Doch 't naem al gau en ein.

Ma röp: Kum hier gau hinne,
 Wy möta nù biginna
 In th' bûthûs mei da ky.
 Do hia dá wurden spritzan,
 Hie 'k ring min jas útjitzan,
 End wier er hondich by.

Do mar naut mear birieda;
 Da ky da stâl òflieda,
 Dé mæston in da pream
 Sa farsk-wei fon da stallon;
 Ik sei jen ien fon ollen:
 »Det jowt for fêst en kream!» —

»Och!» sei er, »det is mindor;
 »Thenk sa mar, det hia benn' der
 »Fon jungs of ta gewoan.»

End wier ! dit gung ak thige,
 Doch um fon stäl of, krige
 Hit ien yet raer in 't hoarn.

Hit wier en liachtbunt rierke,
 En dealesk koppich diarke,
 Dé sinn'ge det mar neat,
 Hiu woe up stäl mar bliwa,
 Ik mōste se er oftriwa,
 Oars wier'n wy naut in steat.

Ik wol er naut um flowa,
 Ik krige en smorge mowe
 Fon 'th' skuwan oan hir ears;
 Ik wier in th' ûnderbâitze,
 'k mōt self er wol um laitzia —
 Hit lika naet naut kreas.

Nù, 'k thocht, hit ken wer waska,
 Hit kumt my ûnder th' jaske,
 End 't sit den sa naut bleat;
 Hit mei huet hird bidruya,
 Det mei yet hinne bruya;
 Oars let hit my ak neat.

Ik gung derop mei d' òron
 Mar ridlik gau nei fòren,
 Der w' út-ta hūs da ky
 Nù inna preamon hiene,

To wile er ak gûds wierne
 Yete inna browery.

Diu luft wier naut to sûver,
 Det waer ward sa huet nûver
 Wil 't kôrts er fuchte foel.
 Det spiet ús, huent wy seinon:
 » As hit bigint to reinan,
 » Den wirth 't en smôrge boel.”

Ring wier hit huet bidarra,
 Do 'n pream um fôrth to farran;
 Al eardor foer ma 'r ow,
 Um da òre ky to kryan
 Tel, mei hiar stik tuā thryon.
 Sa wier'n w' up reis fry gau.

Ik hie mar up to passan,
 Det inna pream nen lossan
 Eft oars aet ûnried kaem,
 End siet gans inna pina,
 Wilst do en oar en line
 Eft trilkerstök up naem.

Men der kaem — huet en segen! —
 Fon ûnried naet to segan,
 Hit gung mar thige flot
 Gau wier'n w' er fir fon dinne,
 End kamon sa fir hinne

Oan HELOMA sin slot (*).

Der 't fia do út-ta preamon,
 End dermei lōngs da kreamen,
 Dé stoedon oanna Kulk,
 Dit flotta in ollon thige,
 End lukkich ha wy s' kriga.
 Thruch 't druk gewoel fon th' fulk.

Sa kamon wy gau neyor
 Oan 't *Posthús* fon Frou Meyer,
 Der ward do efkes priwen
 For skrik end alterasie.
 Derup benn' wy mei stasie.
 Den strietwei den útdrèwen.

Dit slukje die fortuten,
 Det lieton enkle guten
 Al skielik hèra end sian,
 Det makka rappe tungen,
 End tel gung 't up en siungan
 Sa fròlik as 't mar ken.

Nù sung ma 't ien den 't òre,
 Huet ús mar koe bikòra,
 Sa kaem ma gau sa fir
 . Ta oan da *Nyebrēgge* ;

(*) Ma bigript licht, er wier do yete nen dik fon 't *Heren-
 fean* nei der *Knipe*.

Der ward dy kiel wer rēgga,
 Hit foel ûs naet naut suier.

Hiel fry fon eangstma end smerte,
 Ward wer diu reis forfetta
 Suiermoedich wier nen ien;
 Elk hie da measte wille;
 Wy haldon fon nen stilla.
 Sa benn' w' al firdor gien.

Dus wiston wy al ringen
 Us wei sa fir to brengan,
 Det ma by VELTMAN kaem.
 Hier ward ris pīpoanstitzen:
 End goed det aldwīf spritzen:
 Nen bitsje ward der naem;

Huent, och! det klère thinne
 Woe yete al thige renna,
 As hie ma'r al huct precawn.
 Doch lang ward naut fortraga;
 Do wer da ky oanjaga,
 End d' alde dik ûtdrèwn.

Nù siunga, w' ollegeare:
 „Ma mōt ûs hier ak heara,“
 Sei'n wy: „naut stil oan lōnd.
 „Oars scoe hier 't fulk wol thenka:
 „Huet mei da feinton krenka;

• Hia ha 't naut bēst hioed hawn."

Doch leaw 't, wy joegon bliken,
Der in *Krum Haskerdikon*,

Det 't lang sa naut bistie,
Men d' òre kant sa fulle,
Der elk hast, licht fon hulla,
Sin bēst ol wakker die.

Sums mei da petton suâya,
End siunga : • Hit is Mâye,
• Det kumt mar iens in th' jier;
• Doch nea suk ien as disse,
• Det doar' wy rûndût sidza,
• Nea kry' wy sa'n plesier!"

Det fulk kaem buten rennan,
Um bettor sian to kennan : —
• Det 's fēst dy nye boer!
• Huet leta se hia heara;
• Hy heth fēst goe trakteara.
• Se benn' mar thige roer!"

Sa gung 't en ein yet hinne,
End kamon oan da finne,
Dé klear lâi fōr da ky,
Huer wy se in renna lieton;
End det se lekker ieton,
Det ducht fēst nimmen ny.

Nù wusk ma hulla end honden ;
 Dy boer sei jen ûs : » Monnen !
 » Kum in, naut wachtia mear ;
 » Diu widûfrou fon Ixdo,
 » Scoe gau huet wettir sieda,
 » End heth da koffy klear. »

Nù ward ûs koffy skunken,
 Der wy mei graechte drunkon,
 Mei 'n goe stik koeke er ta,
 End do w' oan d' ein ta kamon,
 Mòst, ear 't wy ôfskied namon,
 Elk yete en sûpke ha.

Dy boer, sa huet en klantsje,
 Naem hierup nù en kantsje,
 Det wier mei klère fold ;
 Ik seach 't wol oan sîn rennan,
 Hie 'r ûs en rûs jaen kennen,
 Det hiede er fêst wol wold.

Doch nimmen naem do fulle ;
 't Siet ûs hast in da hulla,
 End do ma i's umbrocht hie,
 Sei elk, lik as 't ak hearde,
 Det hy naut mear bigearde,
 Ho fulle er yete ak wie.

899190A

Elk wier foldien, ja thige,

Ma hiede in oerfloed krige.

Ik wenska mei min maets
Da boer yet ris for 't lêste
Riu sein end 't ollerbêste,
Hier up sin nye plaets.

Sa ha wy 't den forleten ;
„Nû, 't is naut to forjetan,“
Sei elk do, „disse dei,
„End 'k ken mei wierheid sidza :
„Sa hella ik nea as disse
„En boer yet nearne wei.

Hèrenfean.

S. J. HOEKSTRA.

Din Forletene.

Huet heth det earme bern doch dien?

— Ho spottand siucht hir elk end ien

Yete efternei up striete! —

„Huent skien hy trouleas my forlit,
„Sin herte m' ak olhiel forjit,
„'k Hab hin doch naut forleten.

„Forjow hit him, o goede God !
„Hy wit hit naut, ho diup sin spot
„My thruch da siel ken snya ;
„Hy fieth ak naet fon ol da smert,
„Der ien sa fieland faumehert

• Um lialde end trou môt lya.

Burum.

G. TIEMERSMA HZ.

En Simmermoarn.

Toe fon th' bēd! toe fon th' bēd!
 Wirth jim' 't lidzan nea naut sēd?
 't Sintsje kliwt sa mòi nei buppen;
 Hark-et fuglegūd i's ruppan:
 't Is oerol sa skien, sa mòi!
 Yete up bēd? — det heth nen ròi.

Lidze n't mear! lidze n't mear!
 Lidz' jim' dōch da lea naut sear!
 Kum end siuch Gods greate wirken,
 Hear-et lieth der blide liurken,
 Lidze up bēd naut langor sa,
 Siung mei th' liurkje 't deiliacht ta!

Slieper kum! slieper kum!
 Kear dy naut in th' bēd mear um!
 Kum nei buten, siuch da blummen,
 Ho hiar knopkes iepen kumma;
 't Libbath ol wer up en ny:
 End den yete up bēd? — o fy!

Spring er út! spring er út!
 Ringen, mei en kōrt bislūt:

Kum! mei ûs-et skiene smakka,
 't Skien det God fôr menskan makka;
 In sa 'n mòye simmermoarn
 Lakath yen Gods goedens oan.

Forwixlie din plummen fôr geurige blummen,
 Forlit nù-et bēd end kias buten-et nucht;
 O buten is 't lekker; — toe gau den, to wekker:
 Oerhearlik is 't ol, huer-et each ak mar siucht.
 J. KAMPEN.

Go Wîbkje-moi oan hîr ein kaem.

(*Thredde Taheake up JAN Sûnder Lōnd,*
 B. VII. S. 49, 97, 129.)

As en reisger, huâms wît hit oltîd wesen heth, den
 heachste berch fon der wrald to bikliwan, einling,
 nei jieren langst end fulle skreppan end umtorkian,
 sîn heachste wensk neikumman siucht, end da warrige
 lea lens jaen ken, end hin formakkath in da fremde
 end mòye kriton, dé hia foar sîn each ûtsprata, in
 da heachmoed, det diu wrald as oan sîn foeton leith,
 end derin, det da menskan hin binida scilla, det hy
 hit sa fîr brocht heth, sa scil hy likwol, as hy lan-
 gor-nōch da eagen end da thenzen wille jown heth,
 dōch sian, det-et kalde thorre plak nen went is, huer
 hy jimmer wille up habba ken, end hy scil da leachte
 end da menskan wer upsikia.

Sa wier hit mei WĪBKJE-moi ak. Hiu hie-et top fon hir wenskon birikka. Det wīt fon hir thenzon end duaen fon jieren lang lâi in da bulten jild end gūd, foar hir eagon ūtspraet, end-et bisian, neitellan end bithumkian joech hir en bulte wille, end hiu fiede hia fōr en hōrtsje thige lukkich. Doch einlings likwol geng det nys oer end hiu kriga tid to fulle. Hiu hiede er oltid oan thoct, ho oanna 't jild to kumman, doch nimmer ho se der mei hondelia mōst, um er da riuchte wille mei to habban, aet, det fulle menskon oerkumt, end falle unk end lyan in da wrald smit. By dei slierde hiu, lik as to fōren inna būs um, end keakela uppa faem, tōrka mei da keapliu um, eft mei da hiersliu, der kamon to kleyan; men da jonden, da lange jonden, den forfeelde se hia danich, end se mōst by hir selm bikenna, det se mar en bītsje mear wille hie, as do se earm wier. Hie se tuñtich jier jungor wesen, mulik hie se den bisiten oanleid; doch da menskan wieron hir ūntkummen, hiu wier fremd in der wrald werden, end derum bigūn hiu up huet oars to thenkan.

Hir familie wenna diup in da *Waldon*. Se wieron sa earm as hiu, do se by RĒIN end hiar kaem, end mulik scoedon hia nei da dead fon hiar alders nea huet fon enoar heard, end scoe diu forjittenisse hiar grēven fōr enoar biditzen habba, as WĪBKJE naut sa 'n rike frou werden wier. Doch nū hie dy rup fon hir luk ak da hutten fon dier earme familie in da *Waldon* birikt, end kaem nū end den al i's ien fon da moike-

sidzers oer, um moike ris to forsikian, end mei da steat fon der familie bikend to meitzian. Disse steat wier fry min, end um 't WISKJE-moi ak-et suak hie, lik as meast olle riken, dé miena det earmoede egin skild is, derum wieron sukke gasten naut hiel wol-kum, end koedon hia meast d' òre deis, mei en pear gownen in der buse, dé hiam tasmiten wardon, wer upstappa. End dôch thoct hiu deroer um ien fon hir familie by hir to niman. Hiu hie mar ien suster. Disse wier nimmer kummen, end nen ien fon dé hir bern hie oan dis tîd ta by hir wesen, end mulik krekt derum hie se 't measte langst nei hir. Hia wieron umtrint like ald, end skien hia faek werden inna hūs hawn hiedon, um 't WISKJE oltîd da foarrang habba woe, end JANKE diu aldste wier, nù wier det forgetten. Sumlikon seidon, det er ak huet greatskens efter stiek, um JANKE da eagen ris út to strikan. Hit mei wesa sa hit wier, up en jünd, det se hia wer thige siet to forfelan, ward by hir fêststeld, JANKE by hir to habban. Der mōst d' òre deis en letter hinne, huerin, mear as en mōt, as as en forsik, skriwen ward, det JANKE by hir kumma mōst to wennian, dalik, ol huet se hie, to jilde meitzia, end sa gau mulik oerkumma.

Dy letter kaem der widù fremd oer, inna th' earst wier hiu blîd, doch ho mear se hia bithochte, ho mear sorch hiu krîga um der wei to gean. Och! hiu wier to freden, hie hit sims wol huet krap, doch meast hie se en goed stik bread. Da boeren haldon fülle

fon hir, um 't hit wier en nuflik menske. As diu boerinne inna kream wier, wier hiu kreamheinster; as er ien siak wier, wekka hiu; by bigraffenisson hulp hiu mei; as diu saem út wier, by merke eft oars, mulk hiu end die-et wirk; end sa scoe ma sidza, wier hiu ûnmisber inna th' dorp. Derby wieron hir bern, der olle flower thianon, um hia hinne, end as se hir sin fulga hie, den hie se hit ôfskriwen; men det koe naut. Elts dy hit hearde, wier blid um-et menske, der ward fon nen biriedan spritzen. By sa'n rike sister wennia, as en jiffrou libbia, olleding folup: der wier JANKE en great luk oerkommen, end ef hiu woe eft naut, hiu most wol bly wesa, jen hir gemoed to wirk gean, end duaen lik as WIBEKE skriwen hie. End howol nû elts blid wier um-et menske, ik sidze 't jima, der foelon by th' ôfskied trienen, end manich hertlike fûst ward hir tatreau, end fulle goede boerinnen wisten naut, ho hia hit nû rêdda scoedon.

WIBEKE-moi wier wol in hir skik, do hir sister kaem. Hiu most fulle tella fon th' dorp, huer WIBEKE-moi selve ak berna wier, ho hit disse end dam geng, end huer se wennon, end hûnderd ôre dingen mear; nûch stoffe for da earste tid. Tuiske beidon most-et hûs bisioen, end-et goud end silver thige bikîtza wirda.

Men dôch ak olle nys krigath en ein, end hit dura naut hiel lang, ef elkmes bisûndere aerd kaem mei enoar in strid. WIBEKE wier thige masterhaftich, end skien JANKE wol skiklik wier, koe se dôch naut fela, um hir suster in ol end oltid ta to jaen, end

as en bern ûnder hir to stean; end as hîu hit bi-griep, wier se huet stîf.

JANKE halde machtich fulle fon fia, sadet se thochte, det ma sûnder en kat eft hinnen hast naut libbia koe. WîBKJE mucht fon suk gûd, det mar upfretters wieron, naut hêra. JANKE wier meilidsum end hîu koe nen menska foarby stiûra. WîBKJE seach in eltze bidder en loaiker, en earmoede thruch egin skild. Ore dingen wieron er, as tzerkegean, koyerian, lesan, der JANKE fon halde. Oer jild prata, da faem biskrubbia, immen minne dingen to lēst lidza, keapliunde 't hert ût th' lif thingia, end lang mei da hondon in der skette by skimerjond sitta; der hie WîBKJE hir measte nucht oan.

Sa as ik sei, WîBKJE wier nû baes end koed-et spil thuinga, end skien hit wol ris spande, JANKE most hia skikka. As nû immen sa nea ris sîn sin end wille krigath, den is hy as en blum, der in forkearde grûnd set is, eft as en wîlde fugel in en kowe; hy bigint to quinan, end al ho goed hy ak forsorga wirth, hy lit den hulla hingia. Sa wier hit mei JANKE ak; hîu kriga iten end drinken nōch, hîu hie goede klean end en bēst bēd; huet woe se mear! End likwol, hîu woe det ollegeare jerne mist habba. Och, hir hutte kaem hir fulle plesierigor as det mōye hūs, dy bultsek sa fulle frissor, da menskan inna th' dorp sa fulle friundlikor foar, det se 't as en unk bigûn oan to sian, det se hier kummen wier. Kleya dōrst se naut; um 't se hie wol mirken, det WîBKJE en thige wol-

died oan hir suster miende ta duaen, end derum halde se hia stil, end forkroppa 't leed in hirselse.

Iendris, do WîBKJE en deimanich thige ûngemaklik wesen hie, do ward hir-et moed fol, end hiu bigûn fon weigean to pratan. Men, och earm! der kaem en bui los, lik as se naut forwachta hie; WîBKJE stâw freaslik up, -et skum kaem th' wif fon lilkens uppa mula; by heach end leach suarde se, det hiu eft hir bern nimmer nen koperen cint fon hir erva scoedon, det JANKE da breakrummels stiekon, end det se hinne gean koe, as se woe, men det nimmer ien fon hir skòyers-familie der en foet wer inna hûs sette mōst.

En greате reden huerum JANKE hir dōrp end hir ol forleten hie, wier um hiar bern. Disse, thocht se by hirselm, koedon by th' stearran fon WîBKJE thige foardeil krya, end as se nû forthgeng, end WîBKJE wird halde, den wier det ollegeare den bōyem inslein, end derum halde se hia stil en blēw.

Nû dy bui drēw oer, men diu fleur geng niunkelitzen olhiel út JANKE wei, end hiu forgung as snie for da sinne. Einling bigûn se to sukkelian, end det menske, ienkear sa fleurich end sterk, ward suak end bleeklik, end hiu, dé òren sa fulle hulpen hie, wier selve nû help nedich as en lits bern. Ik scil jima naut lang uphalda mei der lange siakte fon JANKE, end oer-et fremde, det WîBKJE-moi, do se einling seach, det hit thenkan wier, en oar menska lika; end biustre sēft end meilyand wier. Doch diu plant wier forthorra, end diu help fon masters end drankjes, end en goede

uppassinge koedon naut bata, end nen ny libben in-jeta. — Olle quead, det tuiske da susters sitten hie, skinde weifaga, end do einling diu lēste ūre kummen wier, skriemde WĪBKJE as en bern; end se unthieta JANKE, der oer hir bern bisorga wier, det se um hia thenka, end elkmes by hiar boaskian flower hūnderd goune jaen scoe. Do wier diu siake gerēst, end da lēste siken ūntfleagon hir hast sūnder det ma 't mirk. Wer kaem er en treflike bigraffenisse ūt dam hūs; men do se werum kamon, ward er nen testamint foarlesen, end der kamon nen wite trōnies, um 't immen miende det er to kōrt kaem. Doch trienen, wiere trienen wardon fon da bern end òre mīgon forgotten; um det earme sloof trienen fon rowe, sa fremd in dam rikelius hūs, end hit wier of-et hūsrie fremd upseach, end da muren hia bisoudon.

Ak disse drukma geng oer; doch nea eardor hie WĪBKJE hia sa near field as nei dis forstearran. Eltze deade hie, oan distīd ta, fōr hia en seine, en hope end en kroand luk fōr lang wachtian end slim oerlidzan wesen. Fon end thruch end nei JANKE dead kaem der naet fon jild in, end umdet suks hia naut òflate, sa quelde hir faek-et witnisse oer da bitsje wille, dē se hir suster jown hie. Nū blēw er naet mear fōr hia oer as jild, naet as jild. — Jild, mōt ik sidza, heth dā eginskip, det as 't ūs ollegeare forlit, end wy setta da thenzen naut heagor as diu wrald, end wy sīkia nen friund der buppa, dy ūs in īvicheid naut forlit, det hit hin nāwor end nāwor oan da menska

binth, ja, sa mei him inraenth, det hit likath ef dy iene naut buten d' òre bistan ken. Sa wier hit mei WĪBKJE ak. Jild ward nù hir ienichste friund, end dy friund makka hin sa ollehiel master fon hir, det hir thenzen end duaen oltid der um hinne dràidon. Hir libben scoe sa sùnder fulle stoffe ta tellan eina ha, um 't wy wita ho hit inna th' gemien mei gierige menskan giet, end al gau scoe ak en bigraffenisse 't stik bisletten habba.

Likwol der barde yet aet mei hir, det ùs en hortsje jen halth.

Fif end sextich jier, naut tsjep end en boas aerd, nimmen fon jima, Iduna-lesers, scoe hit ea fēst in 't sin kumma, um nei suk immen ta to gaen um fon liasde end takumstich niu end luk to sprekan, to mindor um-et boask hir foar to slaen. End det scoe Doarwarder JANSMA ak naut dien habba, as earmoede hin naut pleaga, end-et jild fon WĪBKJE-moi him naut mòì in da eagon blunken hie. Al lang hie hy der oer thoct, det sìn widnerskip, huer hy hin in forblida, wol ris-et middel wesa koe um sìn saken, dè freaslik efterùt gengon, end thige kreak stiedon, thruch-et boask mei en rike widù eft ald faem, wer in goede steat to brengan, end himselm en rēstige alde dei to bisorgian. Ik scil derum naut sidza, det hy jung wier, men sìn grīs hier siet sa ùnder sìn reade prūk biskula, end hy paste sa up skèran, det ma forgees by him nei tzerkhofsblumman sikia mòst, skien sìn jieren hit wol meibrochton. Hy wier bare

stietrich, thruch det er ienkear i's freaslike kel warden wier, end in th' gefaer fon sîn libben wesen hie. Hy brûkte en bril, um 't hy 't huet mei d' eagon to duaen hie, end se warria woe. Oars, as hy uppa stoel siet, wier hy sa flink end sterk, as en jungkèrel thenka dorst, end hy koe stikken noch dea, sadet er nûvere dingen fon himselm to forhellian wist. Nû disse kref-tige mon ward wol ris thruch WÎBKJE-moi rieplachta oer minne bitellers end òre saken, dé hir to heach wieron. Sa forthiana hy ak wol ris en fistoertstik um huet to skriwan, um 't WÎBKJE hie sûnt da dead fon REIN en machtige hekel oan notarissen end sukke liu kriga; dá greate rekkeningen hiedon hia oltid al bigreata, end skien dy notaris by hir mōns libben en bulte jild oan hia forthiana, end by sîn bigraffenisse foar-oan sitten hie, sa liet er hin dôch tonei fōr-et iepenian fon th' testamint grow bitellia: wier 't nen skonde? Hiu woe dá greate mīnhèran naut mei ûnderhalda; JANSMA koe hit krekt sa goed skriwa as hia, dy koe ak like goed dá fremde warden uppa 't pumpier setta, end den hie se 't fōr en bītsje. WÎBKJE-moi koe nea nen nuflikor mon met ha, as Doarwaerder; hy wier fon olle kanton klear; hy wist up en prik ho suier da menskan woegon, sadet, as 't up jildûtsettan oankaem, hy up en duit birekkenia koe ho fulle hit lya koe. Der wier nen hūs ef hy hie der in wesen, nen stik lōnd, huer hy da wearde naut fon wiste. In th' riucht wier hy dy bēste abbekaet to slim, end hy koe mei stedshūs-wirdon umsmitta, det nen earlik menska hin bigripa koe.

Doch jima scilla fregia, ho bitroude hiu hin sa?

Nù, huet scil ik sidza; hy koe thige flâya, end as-et up jild-ûtjaen end barran oankaem, det die se oltid selve. Sa as ik sei, hy wier en nuflik mon. Inna-th' earst wieron hit jildsaken, huer Doarwarder fon thianst wier; men niunkelitzen diedo er ak òre dingen, as fiskkeapia, ris by da timmermon end server sian, as er turf kaem da tûnnen upteikenia end tasiaen ef da mieters goed skuddon; end da talhouten, der ward WIBEKE jimmer mei bidragen, as hy der naut by wier. Nù, fôr sukke spillen easka hy naet; as er tuiskebeiden mar en pantsjefol koffy eft en lîts slukje kriga, den wier hy dubeld to freden. Och, hy wier mar olene in der wrald, hy wier mar blid, det hy fon thianst wier end en oanhold hie. WIBEKE-moi, môt ik sidza, mucht hin wol lya; hy wier dead goed, hy hie altd huet nys, end kaem fôr hia up as fôr sîn egin.

Men nù JANSMA self, stoe det ak sa mei him? Ik scil jima him mar efkes fulgia leta nei sîn earmtlik keamerke, huer en alde pakestoel end en lesner, mei alde pumpieron bistruid, -et foarnaemste hûsrîed ûtmakka. »Dealesk,» sei er, as er sa in 'ne kreakiande stoel delfallen wier, end sîn hoed in da hoeke der keamer delsmitten hie, »der hab ik nù en pear ûre um »det alde wîf up da wâl stean môtên nei da turfmieters »to sian. Hit scil hia naut rikor noch earmor meitzia »ef det goed eft quead giet. End huet ducht se nù? »Der jowt se my, as hit dien is, en nûtsdopkefol jenêver. »As ik naut huet oars uppa th' each hie, ik scoe hir huet!"

't Jinge, huer JANSMA det each up hie, wieron tualderlei dingen. 't Iene wier en legaet, end 't òre wier-et boask. Beide dingen, dé hin wer ta en mon meltzia koedon; doch huer-et iene yet firōf lika, end en bulte noed end wirk easka, end-et òre hin oan en wif keppelia koe, huer hy freaslik jen hie. Um ta ien eft oar to reitzian hie hy hin by foarried mar great by WISKJE makka, tonei scoede er útmeitzia, huet er woed eft scoe. Einling, nù er heagor-nöch by hir inna ginst miende to stean, woe hy den kar by himselm mar duaen, end as er dé dien hie, sin prikken dernei in 't wirk stella.

Doch lik as ik sei, dy kar wier naut maklik, end hit dura dagen end dagen soar hy hit mei himselm iens wier. Mulik scoe hit yete langor dura ha, men der most einling en stiet fon d' iene eft òre kant kumma, end suks kumt da bēste wol ris oer, um den kuōtta in ienen as mei da bila thruch to hakkian. Huent krekt as hy der for den thūsendste kear oer siet to mīmrian, der kaem-et wif fon da liu, in huāms keamer hy wenna, da doar in. „Kum,” sei se, „find ik dy einling ris t'hūs? Min mon woe naut langor umdöch renna. Ik sei, den scil ik ris bisikia. „Nù gung ik naut forth, as ik mot earst jild ha.” End um 't Doarwarder krekt nen fīstoertstik rik wier, sa ken ma thenka, det hit er sneinsk um thruch geng, end hy ol sīn forstōnd end slim praet nedich wier, um-et wif wer quīt to wirdan.

„Sa ken hit naut langor,” sei er, do er huet bi-

kummen wier, •ik mōt fon tuā queadon ien kiasa.
 •Moarn da dei gung ik er up los; WīBKJE mōt mīn
 •wīf wīrda, end as hit aet ken, den scil ik det bre-
 •tale wīf mei goudjild •itellia, end hir da hier soar
 •da foeton smita. Den unthiet ik hir, der scil fōr nen
 •cent fon my út hir winkel hella wīrda, end as hit
 •flotta wol, scilla hia der ak òre witnis fon ha. Huet
 •miena se! sa 'n treflik bōrger sa út to meitzian!"

JANSMA koe da nacht mar naut in 'ne sliep kumma;
 nū woede er sa end den wer sa; nū woede er dit,
 den det jen WīBKJE sidza; nū woede er dalik des
 moarns hinne, ûnder koffydrinkan, thoct him; den
 woede er um thétid kumma, wesande WīBKJE den bēst
 to sprekkan; men einling dy jond, thocte him, wier
 dōch diu bēste tīd fon fryan, end derta bisleat er.
 Den oerwoech er, ho er hin halde scoe, ef er útter
 heachte sprekka, eft sīn earmoede fōr hia bleat lidza
 mōste; ja, ik wit naut, huēt ol up bēd oerthocht
 ward; der scoe 'k en boekfol fon skriwa kenna; end
 dōch wier hy da moarne yete lang naut bisletten. Do
 wer up ny oan th' spraktisearian, end einling stelde
 er fēst, um da moarne, do er nen boadskip kriga,
 naut nei WīBKJE ta to gean, sa as er wend wier, den
 wier hit des jonds huēt nys. Den woed er hin kreas
 upstrika, end firdors oan th' lot oerleta, ho hit fir-
 dor kumma scoe. Hy bōrsela nū sīn skoen glēd, da
 bēste skiere hoasen wardon oantein, dy broek end rok,
 dē suart hieton, kamon útter kiste, end 'ne skimmel
 end-et slimste fet fon da kraech end upslach òfrust;

ja, dy hoed ward thryeris ofborstela, end hy liet hin skèra, end ma seith, det hy inket in da winbrouwen die.

Det wier en suiere gung nei Wiskje-moi! Tuāris geng hy da doar foarby, end tuāris wier hy in biried ef er umkèra scoe end sin hūs wer upsikia. Einling geng hy er dōch mar up ta. Wiskje siet by hir koffy to duttan, end diu faem makka en biweging fon breidian, end knikte sims thige skean nei der hōnd ta, end diu lampe barnde mei en kop, sadet hit er bare skimerich in der greate keamer útseach. Dy klopper fon der doar, dy geng, die se togeare upskrikan, end sidzan: „Huā scoe der yet wesa?” — Diu faem geng nei der doar, died-et ketting der of, end sei: „Hea JANSMA! benna jy der yete sa let?” — „Ja! ik scoe hier i's sian,” — „Nù, kum in!”

Wiskje seach like fremd up, do Doarwarder der da keamer in kaem; yet fremdor seach se up, do se da lampe uppiukt hie, det hy sa mòl wier. „Ik hie thoct, „det jy fon da moarn ris kummen wieron,” sei hie, „jy wiston ummers, det ik ierdapels kriga, end ma „ken naet up da skippers of.” — „Nù, ik hie huet „drukma, end hit is sa 'n tīd, det ma mōt olleding „meinima, end nù thoctte ik, ik wol naut nei bēd „ef ik woe earst ris sian, ho hit mei jù wier, end ef „jy ak huet to sidzan hiedon.” — „Scilla jy en pan- „tsjefol koffy?” — „Nù ja, koffy giet er oltīd yet al „in.” — „Nù, huet benna jy mòl, huer ha jy hinne „wesen? um jù sa up to strikan!” — „Ei kum, ik „thoctte, ik mōt my mar i's huet klāya, dá klean

•biginna oars mar to skimmelian, oars, ik wit naut
•det det sa raer is!"

Doarwarder wier earst wol up skik, det WĪBKJE sa
friindlik wier, men hy wachta up der faem, der oars
meast um boadskip geng as er ien kaem; men disse
bleaw nù sittan. As hy al en hōrtsje suiet sitten hie
to pratan, bigûn WĪBKJE to gappian end fon let to
keuvelian, end hy scoe like wīs wer hinne gien wesa;
doch sin bōse gaest lūstera him in, um da saek disse
jond of to duaien. Nei 't er den al huet up da stoel
umridela hie, end nen òre ùtkumste seach, sa frega hy
uppa th' lēst drist wei, um WĪBKJE ris olene to sprek-
kan. Hit spīt my, det ik naut krekt da warden up-
jaen ken, der tuiske WĪBKJE end JANSMA wixella benna.
Men dit wit ik, det hy flukkande end skeldande da
doar ùtgeng, end WĪBKJE-moi freaslik foraltereara wier,
do diu faem wer in da keamer kaem. 't Earste det
hiu sei, do se huet bikummen wier, wier: •Huet
•mienth dy alde gik, dy keale fent wol, um mȳ um
•sukke dingen oan to kumman? 't Is nearne um, as
•um mīn jild! hy mȳt hier i's wer kumma!"

Skien WĪBKJE nù naut dalik sei, huet JANSMA hir
foarslein hie, diu faem koe genōch bigripa, huet sin
boadskip wesen hie, end laka thige in hir selm. Hit
dura lang, foar th' alde menske dy set ùt-ta lea wier,
end d' òre deis wier se lang naut goed. Sa fulle as
hiu to fōren mei Doarwarder up hie, sa eang wier hiu
nù fȳr hin, end ef er hia droud hie, wit ik naut,
men diu faem muchte jonds nea mear um en boadskip,

olle skoatels end slotten moston neisioen wirda, end jonds, as hit mar aet bigûn to skimerian, den most-et ketting up da doar. Mei sukke dingon is hit ef da mûren earen habba; huent as en blits fleach-et stik fon WIBKJE end JANSMA thruch da stêd, yet ienris kaem hiu up ollemons tunge, end pîpon hir da earen yet mear as JANSMA, dy nen hulla hiel halda koe, um 't er ward sa fulle by forhella, det hit en teltsje fon bilang ward.

Ho hit firdor mei him geng rent buten min bistek. End WIBKJE-moi, ja, huet scil ik der mear fon sidza. — Et fal mei JANSMA liet by hir en spûk efter, dé up olle menskan oersloech, sadet se hast nen rêstich cagenblik mear in hir libben hie, end faek heth ma se hondewringiande thruch-et hûs rennan sioen, end himel end helle oanruppan heard, um hia to warrian for da menskan, der ollegeare up hir jild loerdon. Ik scil da lêste tian drôvige jieren fon hir libben mar oerstappa, end jima olene mar sidza, ho se stoar; hit muchte ris en beaken in sé wesa.

WIBKJE-moi wier min, thige min, end sa suak, det ma se al en feansjier up end of 't bēd dragen hie. Nû, da jonde, stoe hit er sa foar, det ma bang for-et slimste wier. Hit seach er trurich in dier rume keamer út, diu lampe barnde sa flau, end diu faem wier sa dudzich, nei der ak sa 'n hele hearstjond olene to sittan, sûnder hast en lûd to hêran as-et tikkian fon der klok end det gulan fon da wind, dy nû inna th' âklike waer doaren end finsters skuddian die end sims den

skoarstien infleach, sadet diu lampe upflikkera end diu kalde nachtluft hûverich um hir rokken wâide. Ik sidze, hit wier ak um to duddian. — „Ho let is hit, Rinske?” sa kaem der en suakke stimme fon th' bēd. „Acht ūre, Frou!” — „Och, is hit yete naut lettor? Jy mōston my huet bistoppia, ik ben sa freaslike kald!” — Nei en hōrtsje stilte, wier hit: „Habba jy da skoatels al up da doarōn?” — „Ja, Frou!” — „Jy koedon oars wol i's neisian; hit is krekt ef er libben inna hūs is.” — „Och! det is dy wind, dy thruch-et hūs skoerth. Ik hab er al thryeris nei sioen.” — „Nū, ma ken 't naut wita; benna da finsters goed sletten?” — Wer en bitsje stilte. — „Och! huet ben ik binaud. Lit my ris drinka. — Sia sa! nū mōston jy mar up bēd „gean” — „Hea, Frou! hit is krekt healwei niugenen. Ik scoe jū krekt fregia, ef wy to nacht Jeltsje naut by ūs nima scoedon. Ma ken 't nea naut wita: as jū ris huet oerkaem, end ik wier hier olene, den wier hit forlegen spil.” — „Ei, huet scil det? sa min is hit naut mei my. Ik ben eang fon fremd fulk oer den flier; jima habba my ak al den dokter inna hūs hella, dy rent hier nū dei in, dei út, end jowt my gūd fon da aptheker, det my naut helpt. Och! huet scilla det rekkeningen jaen. Ma ken wol hēra, det jima 't naut hoeva to bitellian.” — „Den scil ik to minsten mar huet by jū upbliwa.” — „Ei né, huet scoe det? Gea moarn mar huet eardor upstean. Set hier mar-et lits lampke uppa 't bēd end huet wettir, den ken ik my self rēdda.”

Nù, diu faem, dé wol seach, det der naet oan to duaen wier, stiek-et riskepit up, setta der huet wet-tir by, end geng, lik as hir hieten wier. Wierkjemoi lài stíf to lusterian, ef diu faem wol nei bēdgeng, end do se oertiuga wier, det se lài, do samla hiu ol hir kreften by enoar, end socht-et lampke to birikken, end do se, nei fulle skreppan, sa fir kummen wier, do blaesde se 't út, end sei: »Siasa! det hoeft »der naut forgees to stean; as ik wettir nedich »hab, den ken ik hit buten th' lampke ak wol finda.»

Det duaen hie hia thige forset, sadet se út-ta likon wier, end se wol en healûre inna suîm lâi. 't Earste, det hiu do forlanga, wier drinken, men hiu wier sa suak, det se hia naut biwega koe. Wier ik nù en romanskriwer, ik scoe jima en freaslike skildery fon disser nacht uphingia kenna; um 't do se in oerspanning, wanhope scoe ik sidza, hit cinling sa fir brocht, det hiu den trekpote beet kriga, och earm! do foel dy um, end-et hearlike, lekkere wettir rûn, mei en greate striel, oer den flier, end hiu selve foel machteleas up-et bēd del. Ik scoe jima tella fon da flamma, dy nù in hir um walma, end fon da nûvere gesichton, dé se foar hir kriga; fon dīvels, dé um 't bēd likon to donsian, end ol-et quead fon fōrige deagen inlusteron, end hir hier up ierde en priowke fon der helle joegon; ollegeare dingen, der diu koartze, dé thruch hir ieren jagga, hir injoech; doch ik ken my sukke freaslike dingen naut foar 're forbilding setta, end ik soil jima mar kort wei sidza, det diu faem des moarns,

do hiu by th' bēd kaem, Wiskje-moi den freaslike
raer end forwrungen lidzan, end do se goed taseach,
hir lik fünd, end det-et lampke útblasen wier, end
dy trekpot umlâi.

Wer en bigraffenis; né! hit wier nen bigraffenis,
hit wier en komedie, det en bigraffenis bithiuda most.
end-et lik fon Wiskje ward bésiga, um det in 'ne
gründ to stoppian. Klokliedan, loeddragan, olleding
wier der, men der gengon laitziande menskan efter 're
bare, end laitziande menskan stoedon by th' grēf, end
do-et testamint iepena ward, lakon ol da néven end
nisten. Reine familie, sa fulle er fon by wieron, dé
hit nù thige krap hiedon, end up tominsten huét ho-
pon, wieron trurich, huent hia krigen naet; end do
hit jond ward, end dy win 'ne flier lōngs streamde,
ùntbriek mar diu fioele um en brilloft to bildian. Sa
wier d' ein fon Wiskje-moi!

D. H.

Oerthenkingen uppa th' Deadehof.

't Foarslachte heth er wesen,
Det is er nù naut mear;
Wy benna yete in wesen,
Doch ringen ak naut mear.

Nen ien fon dá hier sikath
Bistoed foar hūnderd jier,

End, 't sé 't aet is eft likath,
 't Is wei oer hûnderd jier.

Us ierde wier diuselfde,
 Mei rein end sinneskin,
 Det menske, det foarspelde
 Ak do rees rein eft wind.

Ma boude er end ma ploga,
 Ma röp fon fôrth end hou!
 Ma kriet eft wier binoga
 Ak al ollik as nù.

Ma graude up alde pake;
 Ma minde end ward bimind;
 Der warde wol ris laka,
 Der warde wol ris stind.

Det skoerde er end det horta!
 Hia setton biuster skunk;
 Det dioeide er end det borta!
 End nù? — nù ha se hunk. —

By thūsnon muchton kriuwa
 Hier um en stik metael,
 End thūsnen lieton 't bliwa
 Detselfde stik metael!

Det laitzian end det skrieman

Fon d' aldtzes fon olear ,
 Det laitzian end det skrieman
 Det hearth ma nù naut mear.

En earme stakker geide
 Oer Rikemon sîn lof. —
 End nù ? — nu benn' se beide
 Oars naet as natich stof.

Hit sé en earme budder ,
 Hit sé dy Fōrst fon th' gea ,
 Nei tidon dekt dy mudder
 Hiar beider wirge lea.

Det glinsteriande stiente ,
 Sa glēd, end mòì fon bou ,
 Bifet det kalde biente
 Fon d' èren dertne frou.

As se èren efkes glimka ,
 Den wardon monliu bern.
 Och earme ! siuch ! det glimke ,
 Diù møyens gīng forlern.

Wy ha , sa lang wy bortia ,
 Huet bōrtersgūd to lien ;
 Formeitzie ûs dus en hōrtze ,
 End — den is 't bōrtian dien.

Ak ik sliep ienkear rēstich,
 As my det grēf i's heth —
 Den is nen naet my lēstich,
 Nen ûnrēst let my net.

Den slummie ik by da deadon
 In memmeskette suiet. —
 Den wirth mîn each naut read, end
 Mîn kēssen naut mear wiet.

Yet ben ik in th' gewimel
 Fon th' wixliand libbenslot. —
 'k Slach 't each ten blawen himel
 End thankie in stilte God.

Dy libbenstôrme rūsath
 Stees spukiande my nei.....
 God lof! huet in my hūsath
 Forquînth noch steart naut wei!

Pitersbierum.

W. FABER.

Daphnis. Chloë.

Nei th' heachthiûsk fon GESSNER.

Det jondread gung ûnder, as Chloë mei hir DAPHNIS by
 der rūsande beke, in 't iensnumme busk kaem. Hiar
 honden hiedon se in enoar. ALEXIS, en tsjep feintze,
 wier al by der beke; diu liafde wier yete naut in sin

herte wekker makka. „Goejond! dù tsjep feintze,” sei DAPHNIS, „mulik heth wol en famke dîn herte sêft „makka, umdet-tù 't iensumme skaed sîkast; buent „da boaskiande sîkia gau det iensumme skaed. Ik kum „hier mei mîn CHLOË; wy wolla det luk fon ûs liafde „bisiunga.” Sa spriek er, end threau det famkes hōnd oan sîn herte. „Wostù tahëra, ALEXIS?”

ALEXIS. Nen liafde heth yete mîn herte sêft makka. Ik kaem hier um ris to sian, ho liaf dy jond den berch readath; doch ik wol graech dîn sankje oanhëra. Hit is sa liaf in da jond en sankje to hëran.

DAPHNIS. Kum, CHLOË! leta wy hier en sankje siunga; mîn floite, CHLOË, scil dîn lieth forsella, end dù, ALEXIS! dù biste en goede floitspiler, fogie dy by my.

„Ik wol mei dy spilia,” sei ALEXIS, end se gungon in 't gers sittan, by der beke, end DAPHNIS bigûn.”

DAPHNIS. Dù, stil dal, end dù, liaflike klinga! nen herte is lukkigor as ik, umdet CHLOË mei my boaskia wol. Liaf is se, as d' iere moarn, as diu sinne by da bergon skînth up to krupan. Den, den is eltze blum iepen, end da fugelen siunga en wolkumsgroete, end springa blîd up da sloppe tuigon, det da dawë fon da takon fallan ducht.

CHLOË. Blîd is diu litze sneal, as se út-ta winter-sliep in da simmer wekker wirth, end in th' skiene foarjier libbath; se siungt den up da wilgenbeam, end siungt der klinge end da dal hir blidskip ta, end rupt; „Meisellen! wës wekker; det foarjier is der!” Doch fülle blîdor ben ik yete, umdet DAPHNIS my liaf heth,

end ik rup dîn spiljan ta : „Suietor as det kumman-
 „de foarjier is hit, as en deugdsumme feint yen liaf
 „heth.”

DAPHNIS. Skien is hit, as fon der klinge da skepers
 inna th' busk dōrmia; doch skienor yete is hit, as en
 frisse blummekranse dîn suarte hieren thruchfrislath.
 Skien is 'tglinsteriande himelsblau; doch skienor benna
 dîn blawe eagen, as se`my laitziane taknikka. Ja,
 liave CHLOË! ik hab mear liafde fōr dy, as da fisken
 fōr en frisse fiver, mear as en liurk fōr da frisse luft.

CHLOË. As ik my der jinsen in da stille fiver bi-
 seach : „Och!” suchte ik, „scoe DAPHNIS my liaf habba,
 „dy bēste skeper?” Up th' selme eagenblik wierstu,
 ûnsianber, efter mîn rech, end smietste blummen oer
 mîn bulla hinne, det mîn bild in skitteriande blum-
 mekransen forduûn. Mei moed seach ik um, end seach
 dy end suchta, end dû treauste my oan dîn herte.
 „O!” rōpste, „da gōden benna ta tiūgon, det ik dy
 „liaf hab; mear as da byen da bloiselen, mear as da
 „blummen da moarndāwe.”

DAPHNIS. O CHLOË! as-tù mei trieniande eagon, end
 mei da earmon um mîn rech, my seiste : „DAPHNIS,
 „ik ha dy liaf!” och! den siuch ik thruch-et skaed in
 'ne skitteriande himel. „Ho scil ik jima, Gōden!”
 suchtie ik den, „mîn thank biwisa, det jima CHLOË
 „my jowa?” End den sink ik oan dîn hert end wein,
 end den pattastù my da trienen út da eagon.

CHLOË. End den pattie ik dy da trienen út da eagon;
 doch waermor trienen ûntrōllia den mîn eagon end

minga hia mei dines. »DAPHNIS'' suchtie ik den. »Och
 »CHLOË,''' suchtastù, end dy wjerklank suchtath ús nei.
 Det junge foarjiersgērs forquikt da kudde. Det koele
 skaed forquikt by torananda middeiwarmte. My,
 DAPHNIS! my forquikt 'naet mear, as sa dīn mula my
 seith: »Ik ha dy liaf.''

Sa sungon DAPHNIS end CHLOË! »Lukkige berntzes!''
 sa spriek ALEXIS end suchta. »Och! nù fiel ik det diu
 »liafde en luk is. Jima lieth end jima lòits end jima
 »blidskip habba hit my seid.''

Liowerd.

J. W. D.

Molkengrøttenbry.

Berntzes dy bry is ré! Kum ringen harren um t' itan!
 Bid nù, mei d' eagon thicht end da hondtzes gear, end
 pas up mar
 Meitze da mowen naut smorg oan da suarte, men friund-
 like brypot.
 It mar berntsjes in fré, der scill' jima, as God wol,
 fon dya!

Heite dy heth inna 't foarjier, mei flitige bondon,
 det kerltze
 Siede diup in der soerge, end mei fetlike grùnd wer
 oereide,
 Sa det-et sprùtsjen kaem end waexdom, umt jima heite
 Ken det naut jaen; men det jowt dy goede Heit in

da himel.

Thenk nù ris, berntzes, er sliept inna 't mölige kerltzen en kiemen.

Lits is 't end moetel det kerltzen end roerth hin naut
end hit forweecht naut;

't Slept likwol mar, hit seith nen wird end hit it naut
end drinkt naut

Ont in der foergen hit leith, mei rullige ierde biditzen.
Der in der foerge end fuchtige waemens, der wirth
hit sa sefkes

Wekker fon th' nuflike sliepke, end 't rekt him da
litze lea út.

't Sùcht oan th' soppige kerltze, lik as en berntsje da tate
Sùcht fon memmeborst; ja, krekt ollik, men hit grinth naut.

Lenken wirth hit al greater end lenken al moyor end
sterkor,

't Slùpt út sîn suachtels wei end en wörteltsje stekt
hit nei ûndren

Diup in 'ne grûnd wei end 't sîkath er firdor sîn fieding end finth dá.

Ja, end nù wirth hit nysgierich, nù woed hit sa bittere
graech ak

Wita ho 't hit der buppa is, end 't stekt nù sûntsjes
end skiftich

't Kopke up. 't Siucht rûnd. „Huet is 't mòì!”
End ef him det hagath!

'nd Siuch dy goede God dy stiurth him en engel ta bøde;
„Breng him en driipken dawé end sidz' him en friundlik:
„Wés wolkum!”

't Smakkath him goed det driipken , end 't rekt hin
up ny nù ris thige út

't Sintsjen stieth up fon hir bēd end se waskath end
himmelth end klāith hia.

'nd As hīu nù re' dermei is kumt se efter da buskon
to foarskin ,

Wandelth hir egen paed oan da heage himelske wei lōngs,
Glimkath end blierkath umleach, oljik as en liaviande
memme

't Berntsjen oangloerkath, hīu lakath sa bly jen-et
dyande kiemken.

't Ducht him goed, det glimke der sinne, ònt diup
in sīn wōrtels.

•Suk en heage Mefrowe end dōch sa gul end sa
friundlik ...!"

Men huet is det? — o Ja, 't benn' wolken fon hi-
melske dampon ,

't Dript al, end sniet end mei kōrts is 't en milde end
simmerske reinbui.

't Kiemken det drinkt ònt hit nōch heth; den wāith
er en windtzen det droegath.

't Seith by himself: ☛ Né, nimmer scūlie ik wer ān-
der da grūnd wei,

Foar nen jild , men ik bliw hier, huet er ak fon my
mei kumma !"

It mar berntsjes in fré, der scill' jima, as God wol,
fon dya ! —

Near is diu tīd der 't kiemken nù wachtath, wulken

by wulkon

Skuwe oan da himel by dei end by nacht, end diu
sinne is biskûl gien.

't Snyth end hit heilth end hit iselth end jûkels hingia
er oan d' oeson.

Och hwet is 't kald end ruw end ho grist end ho
kiermath det kiemke.

Thicht end fêst is dy grûnd end earmlik end krap is
sîn iten.

„Is den diu sinne nû dead?“ sa klagath hit, „wol se
naut kumma?“

„Eft is diu keald fôr hia ak to fel, och wier ik mar
der bliwen ,

„Huer ik lits end stil 't sa goed hiede in th' mûlige
kerltze ,

„Diup in da fetlike grûnd end fon fuchtige waermens
sa tierich!“

Siuch ris berntzes sa giet hit, ja jima scill' 't ak ûn-
derfinda.

As jim' ris út da hûs benna end ûnder da freamdemenskon
Fulle fordraga matta, end kost end klean sa forthiania.

Treast jim' mar, 't eind kumt doch ak al wer end licht
wirth hit gau bettor.

Lik as 't ûs kiemken ak gien is; um 't by der heldere
maitid

Waith hit sa mild end diu sinne kliûth mei kreft oan
da himel ,

Siucht ris ho 't kiemken hit makkath end jowt him
aikiand en patsjen.

Blid is nù 't kiemken to moede end 't wit naut fon
wille 'm to haldan.

Lenken wei prealath diu greide mei gërs end bunt-
kleurige blummon.

Lenken wei buskath diu rogge end diu weit end grie-
nath det flaexsfield,

't Koarnkerltsze siucht hit end seith: „Bliw ik nù
ak langor binefter?

Né! end hit spriedt sin bledtzes út — end huā heth
him dé weven?

Nù sciut dy stalle in da heachte — end huā driwt
thrnch pipkes by pipkes

't Wettir umheach út da wirtels ònt in sîn upperste
topkes?

Einling slùpt er en ierken út end hit hipt up da windtzes.
Seith er my nù den nen ien, huā heth oan da sidene
thriedon

't Knopken hinga end bünd bihindich mei kinstige
hondon?

Ingels! Huā scoedon hit oars? Hia gunga bituisken
da foergon

Up end òf fon stalle nei stalle end arbeidia flitich.

Blôisel by blôisel hingath oan sēste end wiggeliande ieron,

'nd Koarnkiemken stieth er nù as en liave breid in
der tzerke,

Sēste kerltzes grôya derin end dya er in stilte.

Endling merkt ûs kiemke ho eft hit nù mei hir scil
òfgean.

Krabkes kumma er end michjes end sikia hia as en

friundinne up
 Siugga ris ho 't hia 't makkath end siunga hiar liaf-
 likste sankjen,
 Nachts yete kumt dy glintwerm by hir mei sin lantearne
 Um hir friundlik to liachtian as michjes end krubkes
 al sliepa.

It mar berntsjes, it, der scil jima as God wol fon dya!

Sünt heth ma meand end swila end 't hea uppa wein
 inna hûs brocht.

Sünt hâ se rogge sichta end weet end manich stik
 oar noat.

Earme berntzes in tuisken da rûnnon healneaken to
 sikian,

Muskjes kamon dernei um ivrich hiar wirk to soleindian.
 Wit ward nû d' ier end oerwichtich fon goudgele end
 mōlige kerltzes,

Būgiand fon suierens seith se: „Nû is 't my eind-
 lik fortrietlik,

„'k Merk nû min tid is foarby end huet scoed 'k nû
 ak mear hier olene,

„Tuiskien da stoppels fon weet end fon rogge end 't
 deadlike braeklond?”

Heite sichte derup det koarn end WĪPKJEN, diu bûnd hit.
 Mei enoar habba se 't brocht by th' òre noat op den
 souder,

End in th' therskhûs therska fon moarnsier of ònt da
 jonds let.

Heit heth hit do nei da moulnder brocht end **ROMKE**,
 dy moulnder,
 Mealde 't end brocht hit werum ûntdien fon dûst end
 fon hulon.

Mem heth er bry fon sean in th' greate koperen goatling.
 Molke is 't fon der readbûnte. — Nû sidz' my ris ho
 heth-et smakka?

Fei nû jim' leppels wer of end thankie God for
 jima iten.

Berntzes gea nû nei skoale, der hingath det skoalboerd
 by th' finster,

Fal mar naut end pas up end lear huet Master jima
 upjowt;

Kumm' jim' werum sa 't hit hearth den ha 'k yet en
 bak in der spinde.

*Nei th' allemannisk
 fon J. P. HEBEL.*

T. R. DYKSTRA.

Boekscòginge.

(Forfulg fon side 46.)

II.

't Heth grif DYKSTRA's maklikste noch nufflikste wirk
 west, bi en manich ofbrûkte printsjes friske byscriften to
 meitzian, end ho liaf da ferskes for en goed deel ak
 ûtsfallen benna, wi kenna 't laitzian quealk leta as wi
 se forgelikia bi da printsjes. Siuch ris um 'e nucht ho

únfrisk end ûnpassand da lêsten in nr. V side 3, 9 end foarol 11, end in VI, side 5 end 11 benna, end ho side 14 det printjen den rimer thunngen heth.

VAN DER VEEN heth en suier wirk fulbrocht mei th' oerbringen fon VAN ALPHEN's bernerimkes end wi liowa det er goed slagga is. Da measten to minsten benna fix los, end ma thenkt er saek naut oan en oersetting in hondon to habban. Inna boekstâvering benna wi hit mindor mei v. n. V. iens. Binammen habba wi jen hjt fôr det, th' fôr 't, da fordubeling fon der 't in tuttje, bittje endsf. Like min stie ûs skrieo-we oan. Sia hier, ho v. n. V. en bikend stikjen oerbrocht heth.

En forteltje fon Dore.

Wy sieten lêsten jounns ris,
 Mei SARE, ûs alde baeker,
 Dy wakker ken fortelle.
 Wy dronkne soekelade,
 End dien' har hondert fraegen.

Tjin th' lêst oan sei de baeker:
 Kom oan, mîn ljeave herttjes!
 Jimm' kenn' de jieregongen.
 Hokfoär, thinkt jimme, is th' bêste?

Do sei mîn sister MINKE:

Dì tiid hald ik hit meast fon ,
 As olles blomm't end grienet ,
 Den krijt min moaje blomkes ,
 Om kranskes fon to frisseljen ;
 Den hjert min tuwzenen foegels
 Op griene twiichjes sjongen :
 End is dat net in th' foärjier ?

De winter , SAREMOEJE !
 Sei PIETTER , is hit bêste ,
 Den hjerre wy fortellen ,
 End drinke soekelade ,
 Of ite waffelkoeken .

Nê , ik hald th' mei de simmer ,
 Sei KNJILLIS , den is th' marke ,
 Den binn' w' eak fry fon skoäle .

Mar ik sei th' is hit bêste ,
 As meast de oofte rip is ;
 Den salt er hwat to knappen ,
 Den hat min lekkere apels ,
 End wite end blaue prommen ,
 End moaje giele parren ,
 End is dat net in th' neijier ?

Mar SAREMOEI sei : Berntjes !
 De winter mat de lānen
 End tūnen fruchtber meitsje ;

Min mat de beämen snoeje.
 De greide end bou bedongje;
 Dat docht min tjinne winter,
 Of ier by ier in th' foarjier;
 De beämen matte bloeje,
 Oars jou' se ús eak gen fruchten;
 Dat bloejen dogg' se maitids.
 De frucht mat sette end ripje,
 End dat docht se inna simmer;
 Min mat de fruchten ploaitsje,
 Dat docht min inna th' neijier.

Sa mat min, ljeave berntjes!
 In olle jieregongen
 Gods wiise goedheit romje,
 End ol to frede wêse.

Det exemplaer det foar ús leith is up moai pumpier moai printa.

End scilla disse wirkjes nû 't wit reitzia, huerfor se skriwen benna? Wi wolla hopia, — hopia det se in fulle bernehonden kuma meya, end da litskes er thige wille mei habba. —

Nr. VIII „Da geunst fon Eolis“ end nr. IX „De ke-ning to Liowerd“ kumma derin oerien det se beide gelegenheidsdichten end beide flot birimd benna. As prôve fon dichtrant fon nr. VIII meya da fulgiande rigels thiania, de hirdsilers wis mei wille lësa scilla.

Lit steama, hwa det steama wol ;
 Wy halda hjir mei sylin fol ;
 By uez giet neat foär sylin :
 Al steama ringin jong in âld,
 Al steamt bijnei da hiela wrâld,
 Wij syla ondirwylin.

Az somz ien steamboat hirdir fljocht,
 Sok farrin iz dochz neat gjin nocht,
 Sa 'n scip leit styw op 't wettir ;
 Ien sylind scip, mei steanda want,
 Det stiet sa flink, det stiet sa kant,
 Det lykit folla bettir.

Ien jacht æf boat, da seilin wyt,
 Det az ien swan der hinne glydt,
 It libbit, soe ma swarra ;
 Ien feärscip, det troch 't wettir bruwzt,
 Det polseit, scommit, spat in suwzt,
 Hwa scoe net graeg mei farra ?

Mindor fuldiedon ûs side 10, 11 end 12, um 't inmingan fon grieksk-romeinske godennammon. Ut buppestearde prôve scil ma sian, det-et stikjen alwer en nye boekstawering heth. Wy kenna ûs der naut mei forienia.

Sia hier en manich rigels út nr. IX.

De Kening komt ; tsjug eerewacht !
 Him tsjin, in lied Him ijn mei pracht,
 Wijlst kop'ren kielen 't volkom roppe ;

In klokken ! galmje , ijn swier gebrom ,
 De mare uwt , trog de sted roonom ,
 „ De Kening komt ; Oranje boppe ! ”

Nou streamt it folk , ijn ticht gewoel ;
Nin wecer kin meer by sijn spoel ,
Nin bepke by de spinwiel doerje ;
 Hjier koe min sils op hollen gean ,
Ja , wat soms Derwischen bestean
Mei minschen plein in strjiëttten floerje. (!)

Der droant in tong'ret knal by knal ;
 Der scatt'ret it musijkgescal ,
 In de uwtrop sweeft op alle tongen ;
 „ Der is er ! ” wijst de geestdriftstim
 Him wolkom hjiëtt , mei'n kreft in klim ,
 As klonk it uwt metalen longen.

Dat 's oars , as der de Seinefloed
 De wällen fen *Parijs* begroet ,
 Te faek mei Foarst'ne - in folksbloed ferwe ,
 In der de Keningen , mei'n kroan ,
 IJn spijt fen 't rjuecht , de wet ta 'n hoon ,
 De flok fen 't wiffe folk faek erwe.

Dat 's oars , as der de Taegstream swiert ,
 Dy faek 't forrie op 't rinwiet fiert ,
 In der de wrek , trog 'n helgeest sarre ,
 Op 't bloed flamt fen en Keningin ;

Wijst haet in wrok, mei 'n dolle sin,
 Har, ligt, op ny, de deastek swarre.

Wy hoapje det dy útjower fülle fortier fon th' stik-
 jen hawn habba mei.

Dy skriwer fon nr. X skint self field to habban det
 sin wirkje naut in olle upsichton fulduanen ken. Hy
 seit to minsten side VI, *„Folle dingen steane er in dy
 ik er ljeawer net in seach; folle woe ik er graech oars
 in ha: mar it wier sa foardragen en sa moast it ek
 printe wurde, men mei er den fen tinke of sidse hwet
 men wol.”* Hit is wesentlik sa, manich side hie bet-
 tor in hōndskrift bliwa kennan. Naut det er eat un-
 bihoarliks earne in to findan is, né, dy skriwer is fry
 der fon, men 't forhael is al to umslachtich, mei lang-
 wilige útweidingon end sums naet bitekeniande praet-
 sjes, de fülle skea duanen oan der wearde fon th' boek-
 jen. Derum is 't jammer det dy skriwer naut fon
 him forkrye kennan heth, um foar 't útjaen earst ris
 goed oan 't snoeyan to gean. Wol inmen nū thenka,
 det ūs oardiel olhiel ūnginstich is, den is er fier mis.
 Elts scil mei willo end nucht da inlieding lēsa, sa ak
 da upmerkingen oangeande Birgum endsfh., side 8—11,
 det toanieltje in der herberge, side 33, bi da hunne-
 beddon s. 49, den intocht in da herberge s. 54—56,
 't forliesen fon der linse, s. 64—65, end mear oren,
 to wile manich aerdige set der tuisken instruid is.

Nr. XI. *„Min earste reis,”* halth det forhael in fon
 en reisen thruch Hollōnd, Utrecht end Gelderlōnd.

Naet sûnders wirth hier forhella, lik as dy skriwer self in sin „forwird” seith, sin „*wit wier in dissen olene, en ienfaldich fortelsel fon disse ús reis to forkryen, end hit olsa in en selskip ris foar to brengen.*” Hit is en birimde fortelling fon huet da reisinòten seagon. Jammer det dy hear HOEKSTRA sa seldsum en poetiske side upsocht heth; eft wjer diu naut to findan, in der nye tzerke, s. 5 & 6, mei hir prealgravon fon hollöndske seheldon, side 7 in da diaretûn, huer enkel en list fon biston upjown wirth? Likemin bringt Gelderlonds hearlike grûnd hin in fiûr, 't bliwt bi enkelde wiron, side 17:

- Howol to min oan tiid, ha wy ús dòch formakka,
- Ho ma fon berchtmen òf der wer in leachten sakka.
- Der wetterfallen sioen end springande fûntein,
- End kenn' wy *Rosendaal* wol naut nei eask útmieta,
- Ik doar 't mei *Bellevue* dòch hast en Eden hieta
- Lik as er thruch en tiid wol gau ris wirth fon sein.
- Det thinke beamt' wier ak heel kostlik to biskowan,
- End den mei nôt bisracht' dá hearlike lönddowen,
- Der ma uppa 't mòist bisrach as ma up en hichte stie,
- Den lika 't wol en sé, huer yet diu boekweit blóide,
- Eft streken der by lóns, huer koarn eft hiower gróide
- Eft keale roggefiel det ma 'r al rispe hie."

Wi matte hierby likwol fogia det ol, huet dy hear H. biskriowt, sa flot, los end sûnder thuang, in en

forskaet fon fersmiete, dé forwûnderlik is, riind is, det ma da macht fon da hear H. oer tael end rîm biwûnderia mat, end wi wenskia det folle binei unforsteanbre rîmers en soarbyld deroan nima, end sin flottens bistudearia wolle.

En rigel manich derfon jete ta biwis.

- Des Moandei to moarns um en ûre eft en seis,
- Do makkon w' ûs fiiror wer klear ta der reis:
- Wy woedon nù *Utrecht* bisikia,
- End saun ûre sieton wy al uppa th' spoar,
- End hiel porsje weinen mar efter elkoar,
- Det wier der en drukma det iene mei th' oar,
- Ma ken het naut bèst forgedikia.

- En bitsje dernei det-et klokjen hie let,
- Bliesde efter da weinon ien uppa th' trompet,
- En tuade die fòre det selde,
- End der geng hit hinne mei sunich gekroas,
- Wilst joech diu machine en riù stêvich gehoas,
- End 't dura mar efkes, do gung hit sa fors,
- Lik as ma er yen faek fon fortelde.

- Nù gung hit er thruch, hit wier fleanan bynei,
- Naet koe ma biskògia as fier fon da wei,
- Der hie ma wol mòye gesichten;
- Men olle huet thicht oan da spòron lòngs stie,
- 't Sé husen eft beamen, huet eft hit ak wie,
- Hit wier mar en skinsel, det ma der fon hie,

Ma snoere er foarby sûnder lichtan.

't Is eft da wurden der for makka benna, um krekt
sa brûkt to wirthan. Net mindor bliket da oermacht
fon da hear H. oer rîm end wurden, in sîn NEIWIRD,
side 63, det wi hier, ak um sîn loflik doel in dissen,
as prôve fon da bifoga rîmstikjes fulgia leta:

Neiwird.

Huennear m' en hûs forbouth,
End uppa th' fûndamint
Fon th' alde wer bigint,
Den wirth er wakker skrept en sioud;
Ma makkath kalk en spiker skien,
Huet ma fon th' alde bruka ken,
End fiiror brengt ma kalk end stien
Mei hout en iiserwîrk byien.

Den wirth er roun end draefd;
Dy mitsler, ken ma sian,
Dy ducht ol hueter ken,
Wilst det en òren planken skaefth,
End makkath doar- eft glèskosin
Mei rauntten, doar end finsterblind,
Dy uppermon ducht mei sîn bèst,
End lit den kalk nen eachwink rêst.

Ollik ma sa 'n geboun,
 Sa is 't, nei det ik mien,
 Ak mei ûs sprake gien:
 Ma bried se ak oan 'ne grûnd ta òw,
 Tadet er enige arbeidsliu,
 Der firdich wier'n in snk bidriw,
 Dit ha bilet, — end up dá grûnd
 Bia wer to bowan ha bijown.

End manich helper kaem
 Al skielik foar end nei,
 Dy ta dis great krewei
 Jamk d' iene eft òre mocite naem;
 Al brocht-it sums ak ol to faek
 So fulle n't oan noch ta der saek,
 Likwol hit brocht dòch sines by,
 Al wier 't ak mar huet siowery.

Ak *dit* neam ik en stien,
 Dy, skien huet rûch end row,
 Wirth tabrocht oan 't gebou,
 End is er den ak to gemien
 Um hin in th' butalaech to sian,
 As er in th' binnenste mar ken,
 Den seil hit^o nòch fortuten duaen,
 End lean my for min mocite jaen.

Da hearen PAULIDES & BAKKER habba olle ère fon
 hiar printinge. Pumpier, letter end druk benna mòì,
 dy priis sa binlik hit ken.

Wy kumma oan *Skriften* fon *nucht end formeits!* Nr. XII is en klucht nei en stik fon da Eastfries ENKO HEKTOR, as klucht ollerbēst in th' frisk oerbrocht end in sa fier habba wi er frede mei, heagor scil ma 't dōoh ak naut oanslaen. Ma wol nū end den dōoh kluchten habba, end hua der fulle fon halth scil sīn dūbeltje hierfōr ak naut bikleya.

As Nr. XIII en ōbildsel wēsa mat fon byienkumston sa as se *thruchstrengs* halden wirtha up th' platte lōnd fon *Frislōnd* den is det al naut breed; is det ōbildsel naut wier, huerta thiana hit den? Wy wolla leawa det dy skriwer der nen erg in hawn heth men kenna det stikjen, ho goed-et er oars ūtsiucht naut oanprīsia.

DOAITSE end GEALE BOER benna bi da Frieson (in end buten de provincie!) sa goed in kinde rekka, det wi der naut fon habba to sidzan, as olene det diu tuade end thredde printingen ollike goed as diu earste ūntseñzen wirtha meya, end det dy skriwer ak up foarūt-gung bithocht sé. Scoe hit likwol goed wēsa, sa aser docht olle printingen fon Doaitse to foroarian end to fornearian?

(*Forfulg end slot in en fulgiand nummer.*)

†.

Det Balsmitan up St. Piter&dei.

Der scilla to Māye tuā en pear wirda. Derum heth ūs huspes naut ūnthianstich achta, um ris en feest to jaen, lik as by alds in suang wier.

St. Ptersdei is der fqr bistimd. En jünd tuā thrye fon to fòren kumma da spìlfammen fon der frister in 'ne harbuge, um mòye ballen to meitzian, der uppa feestdei to grabbel smiten wirda scilla. In ollerhonde kleuren sitspumpier wirda er ierdappels eft knullen biklâid, eft ak wol hieren end lèren heineballen benna derta — sa to sidzan — to jow jown fqr da bern, dé er gaust by benna. Det benna ollegeare *weeskoballen*. Doch *tuā* ballen wirda er ré makka, tuā mqyor, der fqr da frouliu eft da sammensbern, eft fqr da monliu eft da feinten benna, dé er flinkst by benna. Disse tuā hieta *lôcerballen*; ien fon der breid end ien fon da bregemon. Dá tuā lôverballen wirda thige by thige stif in en houten strampel fêst feugela mei klapkoarde. End dá mqta der út arbeida wirda, fon elk, dy ien in da honden krigath. Dy det ducht, heth ien fon da útloofde prîson, en mòi stik silvergüd, bihella. Der fon da oansteande bregemon ûtsmiten wirda, jowa en prîs fqr 't monfulk, end dy breidsbal jowt en froulinsprîs, sa 't dy huspes dá útloofd heth.

Dá prîsen kumma to hingian in en mòye kròne, der ak fon to fòren klear makka wirth.

Det rémeitzian jowt foarearst al en goede jünd fqr den kastlein; huent derby wirth dy brondewîn mei suker naut forgotten, foarol naut as da feinten der ak up ta settan kumma, um da fammen en hondtze to helpen. Hit hiet, det da fammen uppa St. Ptersdei fry habba um elk en feint to hellian, end um den 'ne riuchte Josyf by der riuchte Maryke to kryan, is hit

naut ûnthianstich, det ma 'r enoar en jûnd tuā son to fôren ris tantath, hîfkath, birûkt, eft ho ma 't neama wol. — 't Hele ding is dôch en drollich jung-fulksspil. End-ho treflikor 't oansteande pear is, des to rummor soppath hit: det sprekt oan olle kanton.

Der is einling dy dei son th' balsmitan.

Um middei hinne benna da junge lin mei da spîl-fammon son der breid in da harbarge inna prunk; da frouliu habba wite skerldocken soar. Ma drinkt, ma siungt, ma set doaren erd fînsters wîd end waech iepen, end — — der keilth diu breid ûnforwachts den earste bal-et fînster ût, huer nei olle ameryen near folgia. Dé benna ollegeare fôr da bern, der um hûs hinne riu sa fulle gejoel meitzia as da oersten end neisten son th' feest der in.

Huent da bern miena, det dit da prîs- eft lôverballen benna, end dé benna 't fôr hia ak. Men hit benna in wesen ollegeare weeskeballen. Hia grabbelia likwol up ol huet er kumt, inna hope en mōye bal forgees to kryan, eft er stoeren wirdich wier, al is hit sims mar en alde ierdappel eft en wilige knol. Dit is, um sa sidzan, 't forgeeske fon th' greate spegeltsje, der ma strak in sian seil. By suk grabbelian beth ma sa 'n tian, tuintich, thritich junges end famkes in end up enoar sittan to hellian end to skoeran, um da ûtsmiten ballen, d' iene mōyor as d' òre. Al drukkor end drukkor giet-et grabbelian, al roerigor end roerigor wirth hit in hûs end um hûs; diu flite bern wirth gcande wei greate end greate; da feest-

fierdors nima hōnd oer hōnd ta in oantal end frōlikens.
 Nū end den hearth ma — ho ma 'r oars ak thruch
 enoar gūnsath — en fry rigelmietige sang, der diu
 hele manichte mei instimth. Huet hia siunga scilla
 wy anstonds bettor hēra end dudelik forstean.

Siuch! der kumma da takummande breid end bre-
 gemon hōnd oan hōnd da doar út. Hia hellia den sang
 wer up, end diu flite fammen folgath hiam, tuā end
 tuā niunken enoar, siungande nei. Der ha jy

Den St. Piterssang.

1.

*Hier komen wij op St. Pietersdag; hoort er eens
 na; (bis.)*

*Als doe die vrouw bruid De bollen smeeit uit;
 Van didelomdijn. (bis.)*

Als doe die vrouw bruid De bollen smeeit uit, allijn.

2.

*Komt, smijt er die bol toe het venster maar uit;
 hoort endsfh.*

*En smijt die maar in vrouw VENUS schuit;
 Van didelomdijn.*

En smijt ze maar in vrouw VENUS schuit, allijn.

3.

*Vrouw bruid die pligte wel met ons te gaan; hoort endsfh.
 Maar nu moet zij aan het wiegetouw staan;*

X.

1^c

Van didelomdijn ;

Maar nu moet zij aan het wiegetouw staan , allijn.

4.

Het wiegetouw in haar regterhand ; hoort endsfh.

En de brijsleef in haar linkerhand ;

Van didelomdijn ;

En de brijsleef in haar linkerhand , allijn.

5.

Het eerste jaar een jonge zoon ; hoort endsfh.

Het tweede jaar een dochttertje schoon ;

Van didelomdijn ;

Het tweede jaar een dochttertje schoon , allijn.

6.

Het derde jaar een hen met een haan ; hoort endsfh.

Nu kan vrouw bruid met de eijerkorf gaan ;

Van didelomdijn ,

Nu kan vrouw bruid met de eijerkorf gaan , allijn.

7.

Het vierde jaar een kalf met een koe ; hoort endsfh.

Nu is vrouw bruid aan het melken toe ;

Van didelomdijn

Nu is vrouw bruid aan het melken toe , allijn.

Endsfh (?)

Huer mōt diù flite dōch hinne? Huet scilla dá junge-

liu ollegeare útsetta? Siugga jima den naut huet da breid end bregemon in da hōnd habba?

Elk en iken strampel mei tou umwoela, sa stīf, det ma sūnder skerp det er naut maklik ōfkrya scil. Der sitta da lōverballen in. End doch ken oars nimmen 'ne prīs winna, as dy den bal út-ta strampel heth.

Ma mei er fry mei fōrthrenna, end en skūl sīkia, der ma in steat is, -et tou er ōf to woelian eft-to snyan.

Der benna wy buten th' dōrp up en kampke greide. Der scil ma grabbelia um da beide lōverballen. Siungande kumt ma der oan. Olle ameryen smita da spīlfammen yete weeskeballen út, der in th' earst wol ris fōr da principalen halden wirda, end det derum sims al en kluft junges end famkes up enoar jagath as en suarm byen, end mei enoar oan 't plokhierian brengt, det da lappen er by kumma to hingian.

Siuch! der slingerath ūnforwachts diu breid hir lōverbal uppa rumte oer da hullan fon da hūnderdon hinne. Dy er neist by is, nimt hin inna flecht up, scil er mei fōrth, doch — hiu heth hin yete naut útta strampel! Hiu wirth forfulga: fif, tian, tuintich, thritich frouliu falla up hir oan. Hiu halth, end skrept, end klauth um-et tou los to raffelian. Da flarden stuwa er nei, da skoen eft tuffels eft klumpen reitzia út; da hoasen hingia er hier end der by, da rokken hast fon th' liif; da skōten fon da jakkon; da mützen fon da kop. Hit is en strīd, as wier 't um 't libben. Gekierm end getier end gegūns habba da fammen

mear as fiftich koeren byen jen da tid fon suarmian

D' iene ûnthellath d' òre den strampel — — ; der slingerath ien út-ta kluft den bal nei en òre igge for th' lōnd, inna hope, det hir flinkens in th' rennar hir sa fulle mear bod jaen scil as d' òron, det se me da bal en goed hinnekummen krigath, eft det er kameraetske, dé hir sims in th' geheim part stieth, er mei upstrikan gean scil.

D' earste suarm stuwet út enoar as reek ; men dy tuade wint sa hird wer oan.

Der fliucht dy lôverbal fon da bregemon ak hinne, end — oer en sleat. Der gunga da feinten up los. Hals oer kop in end oer den sleat. Diuselfde wraxling as by da frouliu is der geande, men up sîn monlius: der wirth tuiskenbeidon bloed sioen. Hia bruka messen by th' wirk. Likwol lukt hit naut, um in sa 'n gewrut end geskoer det ark stil to haldan.

Forth giet dy strampel, fir forth! Der fliucht dy lôverbal fon der breid ak wer hinne! Der keila da feinten hiares wer forth! 't Is en inspanning um reitzan. Al mōt ma'r ak thruch 't wettir oan da hals ta, as ma den prīs mar winna mei, den siucht ma nearne nei. Bettor yete is 't, hier eft der in en hūs to fluchtan in 'ne kelder, up den souder eft in da skure, end da doar da syand foar 're noas ta to smitan.

Dy sterkste eft dy flinkste krigath oltid den bal naut; jamk is 't dy lukkichste. Ik alteast hab hit foar en jier tuā sioen, det en samke fon en jier tōlf, threttian den strampel foar da teanon del smiten ward,

end er mei upstrikan geng. Fris mon, der se wier, koe se fulle hirdor renna, as da fammen, dé hiaself earst thige ôsmartela hiedon. Ho se Rinske forfulgon end 'ne priis forgindon, hiu kaem er mei in hir alders hūs, en fiartich, fiftich roede fon da kamp fon dinne. Hiu flapt da doar ta; ho da frouliu ak skoera, rasa, tieria end foeteria, hiu kryt den bal up hir gemak út-ta strampel, end ken er en silveren snūfdoaske up hellia fon da huspes.

Da monliu haldon 'ne kamp fol; men bihellon d' oerwinning mei forried: alteast en stik eft flower par-ton da silveren dôse mei enoar, um 't se 't mei enoar iens wieron.

Diu balsmiterery is oer. Da breid end bregemon setta den sang fon nīs wer in, da fammen hellia mei up, end fulle ôren gunga siungande mei den harbargo in. Der wirth-et feest yete ris bipraet, end ma einath mei fioele-donsian, pearian, drinkan, siungan, end — as 't ris māl giet — mei fiuchtan.

H. G. v. D. V.

Up da Dead fon en Famke.

Der, der sâidon en pear Englen
 Dol fon th' heage himelhōf;
 'n Blumke, yet mar pas ûntluka
 Namon se fon th' staltsjen ôf.

't Blumke wier to skien fôr d' ierde ;
 Siungand brenga hia 't umheach !
 O, huet blidskip in da himel,
 Skien ma truria mei umleach !

Der ken 't blumken ûnforhindra
 Blôya, der in heagor sfear,
 End mei heilge geuron grienia ;
 Huent hir queker is dy Hear !

Fon des Quekers hōnd biwarra,
 Is 't en roaske fôr den krans,
 Dy da krōne Gods forealath
 Mei hir eale himelglans.

Alders! né, det skiene blumke
 Foga hier by th' ûnkrūd net !
 Derum namon heilige Englen
 't Wer sa ringen fon jim' hert'.

Alders! siuch dôch blid nei buppen ;
 Huent der by da Himelhear
 Siunga ol da Englen fol fon freugde :
 'n Liaflik engeltsje is hier mear !''

Alders! der sa, der umheagen,
 Der is 't wille dei oan dei — —
 Der in th' himel-geane-jûchian
 Ducht ak nû jim' famke mei !

Der, der heth se himelfreugde!

Alders! né, o skriem naut mear!

Huent se knielth, fôr jima biddand,

Mei ol da Englon foar da Hear!

Burum.

G. TIEMERSMA.

Thruehgeand Middel

um nimmer Flieën est oar Ungediarte to kryan.

As er jima ien uppa th' lusterwang bit, slach er den
nei uppa th' riuchter, end jima krya hin naut.

G. A.

Unfriske Librigels.

As ma ris bithenkt, mei hofulle menskan ma'r um-
giet, men foarol mei hofulle ûngelikense; — as ma 't
each slacht up-et duaen fon sumlikon, huermei ma
sims in oanreitzinge kumt, end dé ma ienichsins fon
neiby in hiar hondlian biglurkia ken, friunden! den
môt ma'r út yens eagon sian, huet ma seith end ducht,
by sukkon foarol, der mei olle windon drâya.

Derum scil ik enige librigels upjaen, howol *unfriske*;
librigels, der jima menskakennis inna th' deistich lib-
ben forrikia kenna.

Fortrou nimmén — det is dy grûndrigel fon ol
dâ er fulgia. Lîkie riucht oars as jima wol benna.

Duch jima bēst um in en ūre fon goed bitrowan, da heimenissen fon jima friund út to fiskian, updet jima derthruich in steat steld wirda, hin thruich-et oan 't liacht brengen derfon in 't unk to stietan, end jima scilla jima friund as oan th' ketting rûndlieda kenna.

Liafde en haet mōta wurden sūnder wearde fōr jima wesa.

Da menskan mōta by jima naut firdor in oanmerking kumma, as det jima se ta d' útflering fon jima plan-non nedich habba; — lear thruich hia wirkian, end bistiūr se, wils 't se miena, det jima hiar wirk-ark benna.

Jima egin ik mōt stadich end olene-et rēd fon jima diedon wesa end bliwa. Thenk nea oan en oar foar det jima earst um jima self thocht habba.

Set jima wīs in sikerheid, forskula efter 're momme, dē olgemien inna mōde is: — mei papon kenna jima saduaende ketters forbarna; mei en bolstiurich gemien priesters formoardia, end — dōch oltid daselfde wesa.

Draech nū biwirka — end moarn bilapa klean, al nei 't se ta jima wīt thiania kenna.

Fogie jima oltid by da oerwinnande party; — doch klei naut mei d' ūnderdrukte oer geweld, up det hit fōr jima oerbliwt, um jima, as dy lēste oerwoun is, derby fogia to kennan.

Pas foarol up det ma jima naut olhiel kennan learth; huent den benna jima naet mear to bithiudan.

Biad nea jima help oan, huer jima naut olhiel wis benna fon helpa to kennan; men jow oan da lītste thianst en oansian fon great bilang.

Duch jima foar as en kenner in sakon huer jima naet fon forstonda; wēs der jen oer, as jima er kennis fon ha, biskieden.

Da frouliu end naut da forthiansten helpa jima in der wrald forth.

Lear da gikkens oflidzan, der ma thankbrens neamth; — diu brēgge, dé jima bihalden oer 't wet-tir brocht, mei for oltid efter jima ofbritzen wirda, jima ha nen nucht, der ea wer oer to gean.

Wēs effen as en spegel, glēd as en iel, riedselhaftich as en kameleon, falsk as en priester, greatsk as en pau, gesechlik as en hūnd.

Krūp for hia, dé buppa jima benna; doch lit hiam, der ūnder jima stonda, det misjilda, end jima hele greatma fiela.

As jima disse rigels neikumma, scil ma jima deugdsum neama, end jima scilla 't fir in der wrald bringa.

Naut ny.

K.

G o d.

Fir buppa wolken, moana end sinne

Der setelth d' Upperhear!

En tol fon Englon, um Hin hinne,

Stieth up sin wenkon klear.

Hy sprekt — end ol dá thūsendtollen,

Hia fludria for den Hear fon ollon

Thruich 't mietleas rum der greate bollen,

Folfirdich ta sin ear'.

Sin finger wist milioenen kleaton
 For d' ivicheid hiar baen ;
 Hy wol — 't kearth ol ta th' fòrich neat, end
 't Mòt ol den deasnik jaen.
 Hy ammath — end-et berchtma trillath !
 Hy slacht — det bloed der dāvlen lillath,
 Dy held sa wol as 't muskje skrillath,
 Wol Hy mei blixmon slaen.

Sa great is God ! — Suy, greatske siunger !
 Smit wei d' ûntstimde hier !
 Mienst' God mei blixemfiur end thunger
 To skildrian up en hier ?
 Du meiste 't luftrum fry bikliwa,
 Meist' mei en reinbòg' ferve wriwa,
 Dû brengste 't nea sa fir.

Diu skeppinge is end bliwt forganklik ;
 Dy Skepper ivich God !
 Wy, suakke berntzes, diup òfhanklik,
 Hy, Fryhear oer ûs lot. —
 End dōch — det ol huet libbath, sinke
 In 't stof ! thruch olle d'Iwen klinke
 Det luk, det Hy der wrald wol skenka —
 En Fader is dy God !

O, liave Fader ! wol my lieda !

Jow, det ik naut bisuik
 By th' lokkiand skïnskien disser ierde,
 By th' wruttan ïnna th' slik.
 Nen nead! dy tïdstream — tel forrent er!
 Den kumt er foarjier nei da winter;
 End wirth-et popke den en flinter,
 Ik stïg' nei th' Himmelrik!

Pitersbierum.

W. FABER.

Boekscòginge.

(Forfulch end slot fon side 131.)

Wi hiedon egentlik better dien, da beide nummers XVI end XVII ùtjefte fon G. J. for 't folk to neaman. Beide ùtjowers ummers wolla thruch hiar ùtjefte Gisbert-omme stikken mear bi th' fulk ïn kinnisse brenga, elk up sïn wise, det sprekt fon selm. Det wit ken naut oars as lof forthiania, binammen ak um da reden dé dy hear Lænderz upjowt ïn th' bigin fon sïn „voorrede.”

Diu mindere kostberens fon en boekjen as nr. XVI scil ak fëst meitzia, det-et ïn mear hondon rekkath end licht scil hit derthruch wol huet skea duaen oan 't fortier fon W. Dykstra's ùtjefte.

Huet nù da wise fon biarbeidinge oangiet, benna wi 't naut olhiel mei da ùtjowers iens. Dy hear L. heth da bikiende masterstikken fon Gisbert upnumd mei inkele losse stikjes derbi, end den oan da foet der bled-

siden da mindor forsteanbre wurden in hollondske oerset. Der is naet up to sidzan; men der stieth to fulle eft to min. For hin, der GİSBERT olhiel naut ken, freasa wi, scilla der wurden to min upheldera wesa, sa as side 1. klearjen, triomfearje(n); 2. trochhakkle, hja faem, moar, endsfh.

End derbi muchton er wol en manich oantekeningen yete bi west habba um sumlike for minkindigon freamde wırdfoging huet to fordudelikjan. Huerum dy hear L. faek (nim mar ris side 16, 17) da * weilit fon da infinitivon, wita wi naut, men riede 't nimmen oan hin derin to folgian.

Det boekjen siucht er thige himmel út, dy prīs is binlik, end sa wenskia wi, det dy hearen VAN DRUTEN end BLEKKER er sa fulle sleet fon ha, det dy hear LEENDERTZ bi en oarde printinge er ta kumma ken det * korte'' up da titel wei leta to mattan, end sin boekjen sa olhiel in to riuchtian ta en foarrinder up olle wirken fon G.

As earste brēgge tuisken en blumlesing út, end da wirkon selme fon GİSBERT, koe den DYKSTRA's útjefte thiania. Disse heth da dichten fon GİSBERT olle upnimen. Bettor wieron nei ūs sin, da psalmen efter letan. Det wirk is likwol yete naut olhiel ré, end fulle mear as det se er goed ūtsiucht, kenna wy fon DYKSTRA's biarbeidinge ak naut sidza, um 't da unthietten oanteikingen earst mei d'ein fon th' boek kumma mōta.

Benna se sa goed slagga as diu * voorrede'' den scil disse útjefte wis folle tabringe um GİSBERT's wirken

5 mear bikend to meitzian. — Fremd is en titel in th' frisk end daedlik derup en „voorrede” in th' hollondsk.

Huet boekstòyinge fon disse beide boekon oangiet —

• O skied mar út!!!”

Goed! Olene...

• Nu huet?”

Wi benna wer sahuët oardeheal spealdinge rikor wurden; — 't helpt! — um 't dy hear L. beth doch wer huët oars ûtsoun — praet mi naut fon Y end IJ, — end HALBERSMA's rigels fon 1834 benne dôch ak naut oerol mear geef.

• Nû hald mar up mei sa 'n ivich gemaël!”

't Is út hear!

Siuch lêser, sa ward er ûs up th' lêst, krekt do wi en hele forhondeling oer boekstaverian skriwa scoedan, en speak in 't fial stitzen, end wi scoedon hiermei den ak graech eindia, hiedon wi naut ûnthieten, sa 't hearth, en tapassing to meitzian.

• End diu is?”

Is er in th' olgemien foarûtgung in der friske literatûr; wint diu sprake? — Wi tuifelia naut um ja to sidzan. — Um 't mear end mear bigint ma in to sian, dat laffens end smorgens ûtslaen, naut -et selfde is as frisk sprekka; det *boersk* end *frisk* TUA wurden benna.

Al hie dy hear LEENDERTZ naet oars dien, as sin „voorrede” to skriwan, hy scoe jimmer en èrekrönse bi da friske skriwers forthiana habba. 't Is thruchstrengs der friesen skeel nei egen fulk naut hêra to wollan. Sia der, huët en mon út der fremte, wi sidza naut,

fremdling, — seith: » *Onder de tegenwoordige Friesche schryfvers zijn er, die, zoo het schijnt, behagen vinden in het schilderen van het lage en gemeene, die bij voorkeur verhalen van ruwe en onkiesche grappen, dronkemanshistories, voorstellingen van vecht- en kijfpartijen en dergelijke leveren, en onputtelijk zijn in scheldwoorden en straattaal. Ieder regtschapen Fries moet zich ergeren, wanneer hij ziet, dat zijne taal zoo misbruikt en tot het voertuig van allerlei onreinheid verlaagd wordt. Het beste middel om de vermeerdering van zulke, kieschheid en goeden smaak kwetsende stukken te voorkomen of althans tegen te gaan, is, of betere te leveren, of wat er in vroegeren tijd goed in de taal der Friezen geschreven is, meer te verspreiden en bekend te maken.* » —

Enkele stikken mar ken ma der ûnder nû yete mear rekkenia; wi neama se liafst naut, — end dôch benna da friske skriften binammen fry fon der weakhertigens end th' flawe fimelian fon manich heachskupt end heachforèra hollondsk poet. Diu natûrlikens fon A. J. S. . . . wint hit fier fon manich fikeliand modedichter. En oarde (XV) end thredde (XIV) printinge fon friske boeken, binnen sa kôrte tîd, biwist dôch ak det er keapers benna, end as nû keapers end skriwers elkor sa huet forstean koedon, — — men der is ien ûnk mei da earste fries up da wrald kumd. Unienigens, duarsens, stîfkoppigens, bettorwitis, ho jima 't liave berntsje ak hieta wolla, det jimmer fêsthaldan oan th' jinge ienris hiem wîrden is, det oltiid stîf end derbi

likwol dum end lòi wesan, scil folle skeade oan olge-
miene forsprieding duaen. End eft nù bange skriwers, —
printers end útjowers matte fon self up hiar bûse
passa — der sums nen hōndtsje in helpa? . . .

•Ei nù 't giet al."

Forth den mar!

†.

Guerum da Borgen oltîd îuna d' Jerde wrutla.

(*Mearke.*)

Der wier i's en ald wîf, end dé fûnd en houten
oartzen. Do wier se sa blid! sa blid! end hiu wist
fon blidens naut, huet se er mei duaen scoe. Ein-
lings thocht se, nù koe se ris struwkia. Do helle se
en pûndtze mōl end en mingeltze mōlke, end do-et
fûr barnde, setta se da ponne der up end diede er en
struw in. Nù hie se yete forgotten um sjerp mei to
niman; det scoe se gau efkes hellia, in der tid det
diu struw healgear bakte. Diu ponne ward sa hiet,
sa hiet! det diu struw fleach er út umheagens thruch
den skoarstien. Se kaem up da striete del, end rōlla
al fōrth end al wei. Do kaem er en mon oan, dy
frega der struw:

— •Struwke! struwke! huer kumste wei?"

— •Ik ben út-ter waerme ponne gien; ik ben en

„ald wif ûntkrûpt, end ik scil dy ak wol ûntrenna,”
andere diu struw.

En eintze firdor kaem er en hûnd oan, dy frega 't selde, end kriga detselde andert. Sa metta diu struw en hele bulde up da wei, end naut ien koe se krya. Einlings kaem diu struw by en baerch. Disse frega ak :

— „Struwke! struwke! huer kumste wei?”

End diu struw andere: „Ik ben út-ter waerme pon-
ne gien; ik ben en ald wif ûntkrûpt, end ik scil dy
„ak yet wol ûntrenna.”

— „Gea my ris up mîn stirth sittan,” sei dy baerch.

— „O! de-s nen bît!” andera diu struw, end wipte
up den barge-stirth.

— „Kum nû ris up mîn rech,” spriek dy baerch
wer.

— „Der ben ik al!” wier 't andert.

— „Nû maste i's up mîn kop sittan gean.”

— „Fy! huet hest en nòten up da sang. — Nû! is
„'t nû goeder-nōch?”

— „Dû biste en knappe struw. Men ik doar dōch
„weddia, det-tù naut up mîn snût kumma kenste,”
nitela dy baerch.

— „Nû ja! 't scoe huet wesa,” rōp diu struw, wil
't se up da baerch sîn snût fleach, „siuchste smorge
„noas, det-te biste?”

— „Hap!” sei dy baerch, end mei ien hiede er da
heale struw in da bek, end friet se up. D' òre helte
foel up den grûnd, end kroep in 'ne mudder wei. Nû
geng dy baerch oan 't sīkian, end wrutta sa inna d'

ierde, det sîn noas stikken geng. Um him det wrot-
tan ôf to lèran, die sîn baes him en ring thruch da
noas, end dien draga da barga ta hioed da dei, end
howol hit hiam sear ducht, as se nù mei der nòse in
da grûnd gráva, kenna se hit dôch naut leta um nei
der heale struw to sikian.

K. F. BROUWER.

**As ma 't ûnderst ût-ter Kanne
ha wol, kryth ma 't Lid
up da Noas.**

Fabel.

Det sprekwird seith, end 't is naut oars,
Wol immen 't ûnderst ut-ter kanne,
Den kryth er 't lid jamk up da noas,
End 'k leaw hit fêst, hit scoe naut spanna,
Woe ma'r um krîch der blik fon jaen,
Ma koe 't mei fif end tuintich duaen.

Nei mear, nei mear, det is mar sa,
Der wol hin elk wol wirch um skreppa;
Men fulle kumma er naut oan ta,
Ho wakker det se hia ak reppa;
Forskate krya ta bislût
-Et lid sa wol i's up da snût.

Dy nea hin bēst fornogia ken,
 End mei nen bītsjen is to freden,
 Men oltid fliucht um mear gewin,
 Ik leaw, det hy in disse reden
 Da wierheid wol i's thige finth,
 Huer det er faek ta nei um quínth.

Suks is nù just wol naut sa sear
 Oan disse ús tiden ta to skriwan;
 O né! sa wier hit ak olear,
 Ja, sels al in dá wùndere iewan,
 Do 't diarte yet, huennear as 't woe,
 Krekt as-et menskdom prata koe.

Dé alde tiden, derút woe
 Ik nù den i's en foarbild kiasa,
 Huerút hit jima blika scoe,
 Det suk ien 't meast faek scil forliasa,
 End up da bunkon subbia mat,
 Dy olles graech ta sines hath.

En fux sei iens jen wif end bern:
 • Ik scil ris um huet foarried sian,
 • End 'k wol naut olle dagen renna:
 • Ik gung ris út en hele dei,
 • End nim den forth sa fulle mei,
 • Det wy en wike eft huet ús dermei rēdda kenna.'

Elk sé hier nù huet up fordacht,
 Suk fea rùn do sa naut by nacht;
 Do wardon se sa naut forjaga,
 End seldom die ma fuxen dea;
 Al die'n se sims en bîtsje skea,
 Der ward do in dier tîd sa but naut jamk oer klagâ.

Sîn plan kaem tel ak ta bislût,
 Hy scoed er ringen mar up ût,
 Him thochte, d' earste dei den bêste,
 End mei dis greate plan in th' sin
 Joech Heit him mei sîn hûsgesin
 Des jonds binoga end blid al wakker gau to rêste.

Des ôre moarns, fon th' plan yet foal,
 Wier Reîn bitîds al ût sîn hoal,
 End sei: »Siasa! 'k scil 't ris bisikia.
 »As 't nù en bîtsje slaggia mei,
 »Den meitzie 'k hioed en bêste dei,
 »Der scil 'k mîn hûsgesin ris thige mei forrikiâ."

Earst kaem er by en boerehûs.
 Der fûnd er oars al by da rûs:
 En hele keppel growe hinnen,
 Dâ rûnnon der sa in en loop.
 Doch thocht er: Det jowt sa 'n gesloop:
 Hit is da moeite naut um der mei to biginnan.

Ik kry wol bettor avontûr! —

Nù kaem er by en tuade boer ;
 End fünd hier oan der fiurhûs-herne
 End great stik liere — nummel flesk !
 Né, thocht er, ik ha liavor fersk ,
 Det is da moeite naut ; huet scoe 't ûs helpa kenna ? !

Ik kry wol better avontûr ! —
 ' End moedich oan, mei th' hert fol fiûr ,
 Stoep hy-et lōnd in der fon dinne ,
 End mei det hy da fenne in rûn ,
 Lâi der en fugel oer den grûnd ,
 Dy him in foarge tid wol faek ta spise thiana. —

Ik kry wol better avontûr !
 Ik think er lang sa lits naut oer ,
 Det smørge ding, det lit ik lidza ,
 Der ben 'k sa fel naut mei up th' sniet ,
 Ik duch wol better saken yet ,
 Suk spil det tel ik naet ; huet scoe'n se er t'hûs fon sidza !

Né ! 'k stek se better in da klean ,
 'k Siuch der tuā geitebukken gean ,
 As ik der mar i's ien fon deide. —
 Det 's lekker flesk ! — Det mqt mar sa.
 Hy kaem by hiam end spriek se ta :
 „Min friunden ! 'k mqt ta spise ien ha fon jima beidon.”

Der woe'n se beide naut oer gear ;
 Doch REINTSJE hie 't al skielik klear :

Hia scoedon mar um 't hirdste renna,
 Mei sa'n akkoart: dy 't hirdste koe,
 Det dy-et libben halda scoe,

Huerin fonselm dy fux fɔr hia ta skiedsmon thiana.

Hia scoedon dalik mar to set.

Dy fux gung fɔrth sa'n hûnderd trêd,
 End as er ré wier scoed er ruppa,
 End mei 't er rōp, do wier 't ak los;
 Doch fuxke krige heislik rus:

Hia raemdon inna ren hin umtrint ûnderst buppa.

„Wel!" sei dy fux, „det is gemien,
 „Dit 's nen bihondling oan my dien."

Do hy sa wer huet asem hella.

Da bukken seidoq hner 't up stie,
 Det hy nen bit to kleyan hie:

„Du wirdst," sa seidon hia, „mei th' riuchte lean bitella."

Hy gung, end thocht, det 's ak nen bit,
 Ik ben derum den moed naut quît,

Den wier ik ummers wol en koale;

Dy dei is lang yet naut oan d' ein;

Wel né, dy kop mei moed oerein:

Der jinsen, siuch! der rent en merrie meien fôlla,

Det fôltze wier wol goed fɔr my,

End 'k leaw ak wol det ik hit kry,

Ik seil min wird sa goed wol plôya;

Sa'n folla is fôr my al mòì great,
 Men och ! det tel ik sa huet neat,
 Ik scil hin stik foar stik wol nei mín hòle tòya.

Hy kumt by th' beest, end sprekt se ta :
 » Ald guds ! ik môt dîn folla ha,
 » Dien woe 'k fôr my ta spîse bruka." —
 » Nù," seith diu merrie, » det is goed ;
 » Men 'k ha sa'n pine oan d' iene foet,
 » Der sit en splinter in, dien môte er earst út luka."

» Kum," seith dy fux, » det is my bêst.
 » Sa'n splinter, ja, det is en lëst,
 » Wostù den mar dîn foet uptilla?"
 Dy guds tilth nù sîn poatsjen up,
 End jouwt mei ien him suk en skup,
 Det hy, heal inna sūs, oer ol sîn lidden trilla.

End do er wer huet prata koe,
 End yete al wakker kibbia scoe,
 Sei 't hînzêr jên hin : » Wol mar suya,
 » Wol mar tofreden hinne gean :
 » Dù kryste naet as 't riuchte lean,
 » End rukste n't hondich út, yet kenste wol huet krya."

Dit wier nù al dy twade set ;
 Men dôch dy moed bijoech him net ;
 Hy thochte ik scil 't him yet wol flikka ;
 Der jinsen rent en sūch, mei saun

Mòì growe biggen inna th' lōnd,
 As 'k dé ris frega um ien, mûlk woe se 't hielwol skikka.

Hy kumt nù by der sūch, end sei:
 • 'k Woe'n bigge habba, as 't wesa mei,
 • Updet ik se qrbria mucht ta spīse." —
 • Welnù," sa kalta d' alde mut,
 • Det is my siker hast to but:
 • Ien fon yens egin bern! det mōt yen wol oan grīsa.

• Men dōch, ik stond hit dy mar ta;
 • Olene wol ik fon dy ha,
 • Det-st' earst dy waskast um den hnlla:
 • Dù bist sa smōrrich, 't heth nen ròi!" —
 • Bēst!" sei dy fux, •det treft wol mòì;
 • Hier is en sleat fōrth by, as jy det habba wolla."

End do er goed oan th' waskian wie,
 Do humpte Kōks, der by him stoe,
 Fix jen sīn efterst mei hir snute;
 Hy hals oer kop er in fon sels,
 End kaem nù mei en wiete pels
 Oan d' òre igge oan 'n wāl; sa mōste er wol bisluta.

Der stie hy nù mei th' wiete pak,
 Ak wer as nīs wer lang naut mak,
 Sa det er gans jen d' aldsūch kraste.
 Doch disse sei: •Feint! hald dy stil,
 • As 'k dy to bēste rieda scil:

• Hit is forthiana lean; naet det dy bettor pastē.

Nù sunk sin moed al hast huet wei:
 Hy thoct, 't wirth lettor uppa dei,
 Ho scil ik {yet min wit birikka? !
 Ik gea mar wer nei th' hinnehok,
 Eft kry da liere, 't is en brok,
 Doch bettor huet as naet, ik mōt my mar huet skikka.

Men nù yet krige er greator skrik:
 Da hinnen fûnd er al up th' rik
 End 't skûfke ta, hy koe se n't krya.
 Diu liere hung er ak naut mear;
 Nù ward hit him al bang end near;
 Och, thoctte er, nù mōt ik yet wrammels hunger lya.

Doch stil! der hearth er huet gespûs.
 Dy boer hie krekt sin skiepkas t'hûs,
 Dé wieron inna th' hok bisletten.
 Wacht, thoct er, der mōt 'k mār i's by,
 Mûlk det ik der wol ien fon kry;
 Den wier 'k er siker út. — Kum, olle sorch forgotten!

Ring is er by hiam, end hy seith:
 • Der mōt wol ien fon jima deid,
 • Dé wol 'k sōr my ta spise bruka."
 Men der woe nimmen liafst oergear.
 Doch REINTZE hie 't al gau wer klear:
 Hia scoedon earlik wei er mar um pintsjeluka.

„Men,” seith er immen fon da rie,
 „As elk er mei tofreden wie,
 „Den moston w’ earst ris mei ’noar siunga:
 „’t Is fēst, as m’ earst en siungkoar hearth,
 „Det den hit fulle lichtor steart,
 „End dōch, en fux siungt mò, dy heth en klère lunge.” —

„Wel, seith dy fux, „det stieth my oan;
 „Ik siung, al sidze ik ’t self, dōch skoan:
 „Wol ik den mar i’s earst biginna?” —
 „O ja!” forfulga do en oar,
 „Jy siunga nù ùs mar i’s foar,”
 End ’t dura en amery, der drèw-et siungkoar hinne.

Det klunkt thruch ’t hūs forbaesde suīd.
 Dy boer, dy thoct; Min liave tīd,
 Huet libben is der in ùs skure?!
 Diu hele skure is uppa til:
 Ik wit naut huet ik thenka scil!
 Sa pas hab ik er west, do ha ’k da skiep yet foera.

Det skinfet-liachtsjen in da brōnd,
 End mei en kneppel in der hōnd
 Most hy ris sian huet ef er skula.
 Hy kumt by th’ hok, end siucht den snaek.
 „Ha!” seith er, „ik bigrip da saek:
 „Bistù hier by da skiep! det ducht det hia sa gūla.” —
 — lange
 „Ne!” seith dy fux, „wy ha nōw end neyor

• Elk is to freden, thige bêst,
 • Der scil nen ien jen jû oer kleya.
 • Wy scoedon earst en sankje ha,
 • End den scoe 'k, — der stimth elk in ta —
 • Ien, sa 't -et lot den seith, for my ta spise deya.' —

• En mðye grap, sa ha 'k hit nea!
 • Dù skelm! ik slach dy liavor dea:
 • Scilstû my hier da skiep ûntstella?
 • Er út! mar gau." End up dit wird
 Sloech 't boerke hin mei th' houten suird
 Heal inna sūs, end sei: •Sa wirdste i's goed bitella!"

Dy fux snei ûnderwilen út,
 End kaem, in pleats mei fette bût,
 Mei lege bek end holle maga
 By th' hûsgesin, det hunger hie.
 Thenk, det hit bare min do stie,
 End det er oer sin duaen hin thûsend kear biklaga.

Hy most, al wier hy danich ow,
 Al wier 't by nacht, forth wer up sion,
 End rûn oer leachten end oer dunen,
 Sa lang as hy-et needge fûnd.
 Dit heth, sa seith ma'r, oarsaek jown,
 Det fuxen sûnt dá tid meast nachts útgean to strunan.

Hèrenfean.

S. J. HOEKSTRA.

Hia scoedon

Noardfriske Segen ,

Ut Müllenhoff's Samling »Sagen Märchen und
Lieder der Herzogthümer Schleswig Holstein
und Lauenburg'' oerset

FON

T. R. D.

DET FAMKE FON SYLT.

Up th' suderdiel fon th' eilond *Sylt*, det *Hörnum* hiet, rīst en machtige dupe, fon mear as 100 fiet heachte end en heal-ure in umgung. Hiu hiet dy *Buder* end èren stoedon der in en bucht fon da só fiskerhutten (buden), der da fiskers fon *Sylt* in th' foarjier end by hearsttīd brūkton; men ak wol sèrovers for wikpleats thianon.

Hier up dier forhòlen ankerpleats lōndon ienkear ris sueedske séròvers. Tuā sammen wieron krekt in da hutton besich mei th' skienmeitzian end saltian fon fisk; da monliude wieron ollegear buten nei sé, end fiskon. Sa gau se derum da Sueden merkton en derfon naet goeds wachton, namon se da flecht, in 't noarden up longs-et strōnd nei 't neiste dōrp. Luklik kaem diu iene by th' dōrp *Nieblum*, der èren sūdwestlik fon th' jenwirdige *Rantum* lāi. Diu òre likwol naut sa rap to foet, ward al gau wirrich up da lange wei, end seach da gleye ròvers al neyor end neyor

kumman. Einling bigriep se, det hir naet mear oerbleaw, as in sé to springan eft hir ère to forliesan. Krekt sa miendon da Sueden hiar bût beet to habban, do 't famken up da sé tarûn, end foar hiar eagon in da diepte forduoun.

MÜLLENHOFF No. 81.

DET OSEDAL UP SYLT.

En boer, der in th' noardwestlike hūs fon th' dorp *Wenningstede* wenna, hiede en jier sîn hea luklik binnen kriga end joech nû aldergewoante en heamiel. Under th' miel likwol ûntstoed er strîd ûnder da gaston. Dy boer rekka der mei in, end in drift sloech er der ien fon dead. Pas wier det bard, eft kel end forbuka flea er ûtta hūs end ma socht hinda fulgiande dagen oerol; men om neat, ma miende hy hie det eilond forleten, end wier sa da honden fon th' riucht ûntkumd. Sîn wîf mast nû da fêste boete bitellia, end derfor en diel fon th' lōnd, det by th' hūs bihearde, forkeapia, hiu wûn forfulgens for hia end hir bern den kost mei hir hondon.

Jieren end jieren forrûnnon, sûnder det ma 'r aet fon da moardner hearde. Sîn namma end sîn died likon beide binei olhiel forgotten to wesan, do krekt det praet bigûn um to gean, det diu framme ûnbi-spritzene Ose, sîn wîf, suier wier. Det mast fonselm naut olene in th' ienlike dorp, men up th' hiele ei-

lōnd danich in 't each renna, end elk end ien tobriek him hast den hulla, um dōch to witan, huā d' ûnluklige Ose fryer wier. Ja, da nysgierichsten hiedon nen rēst, foar se 't ûnditzen hiedon ho diu fōrke in der stalle siet.

End nū kaem hit út, det dy moardner olhiel naut ienris fon th' eilōnd west hiede; men sūnt dam ûnluklige dei hin in en hol in da wenningsteder dunon forbirgen halden biede, end det er der sa lang fon sin wif ûnderhalden wurden wier. Sin langjierige boete end diu wīse huerup er bihalden wier bisēftigon olle bitter oanthenkan oan sin died, end fon herte ward dy werfūnde fon ollon upnimen. Ta oanthenkan likwol oan da trowe fon sin wif end upofferiande līafde, huermei hiu olle unk fordragen end forwoun end man end bern ûnderhalden hie, hieth det dūndal yete hioed den dei det *Osedal*.

MÜLLENHOFF No. 94.

DIU BRIDFEARHOGER UP SYLT.

En famken to *Eidum* fryde mei en jungkērel, end hie suard, hiu woe liavor stien wirda, as 't wif fon en òron. Hy leawde se end ging up sé. Det famken likwol forgeat hin ol gau, kriga òre fryers nachts bi hir, end boaska einlik mei en slachter út *Keitum*. Dy dei fon th' boask wier fēststeld end dy breidsuptocht mei en soarmon oan th' haed ward alder gewoante in

oarder skikt, end teach fon *Eidum* nei *Keitum*. Der kaem hiam mids up da wei en ald wif jen, end ef dit jimmer al en min foarteiken sör en breid is, hierby röp det wif selve: *Eidemböör, Keidemböör, ju brid is en hex!* (Eidumers, Keitumers, jima breid is en hexe — is falsk, ûntrou.) Noartich end lilck andera dy foarmon: *•Es üs brid en hex, do wild ik dat wü jir altimaal dealsonk, en wedder apwûgset üs grä stiin!*'' (As üs breid falsk wier, woed ik wol det wy ollegeare hier del-sunken end wer upwoexen as grawe stienen.) Pas wieron dá wurden spritzen, der sunkon breid end brei-degum mei th' hiele selskip in d' ierde wei, end olle woexon as grawe stienen wer up ònt der helfte ta Korte jieren liden koe ma dá fif stienen tuā oan tuā mei da foarmon oan th' haed yete wisa. Hia stoedon noardlik fon *Tinnum* naut fir fon der klinge huer èren riucht spritzen ward (*Dinghügel*) end as oanthen-kan oan deth soarfal wieron der tuā litzere rûnde heachten makka, der ma da *•Bridfearhoger*'' det is de hichten der brillofstsgasten neamth. Nü benna se öfgraven.

MÜLLENHOFF No. 131.

Hit is mei Sidzan naut to Duacn!

SIERK sprekt.

Hit is naut nöch, as unk end lyan

Us earne broeron fûl birent,
 Da trònie inna plòi to flian,
 End det ma olene krît end stinth.

Naut nōch is 't, as 't geweld der weagen
 Den earne sēmon brengt in need,
 En trien to parsian ût-et each, end
 To suchtian um en oarmons leed.

As flitzen thruch det lustrum boaria,
 End setta hūs end erf in brōnd;
 Est as da fruchten quina end thōrria,
 End hungor spukath thruch det lōnd;

Den is 't naut nōch, mei treast to suāyan;
 Naut nōch, mar goede ried to jaen;
 Mei sēfte wirdtzes yen to pāyan,
 End naut en goede died to duaen.

En rikert mōt da pung losdrāya,
 End taste thige diup er in;
 Der mōta rûnde skīven suāya!
 Huent kalde werden benn' mar wînd.

End liude as ik end mīn geliken,
 Der fon det rûnde gūd naut ha,
 Us past, fōr nen gefaer to wikan,
 Wy weagia ûs lea, end pakka ta!

Ford . . d ! — en hondfol kalde wensken ;
 Huet helpt en earne lyer dat ?
 Is det en folts ? send det ak menskan,
 Der suchtia — as ma hondlia mat ?

Diu luft birent, end thiûk end thiuster
 Wirth sé end lënd ! — 't is nère nacht !
 En skip in sé, sin krite biuster,
 Sit oan da grûnd ! Diu brönding slacht
 End humpt det skip oan olle flarden.
 Elk set er by ol huet er ken !
 Men, ho se in deadsneed hia ak wardon,
 't Wier ol forgees, 't wier ol forlern !

Doch né ! naut ol ! yet send er herten
 Fol meily mei der brocren wea,
 Der jerne thruchstean eangstma end smerten,
 Der kambia in th' oansian fon da dea,
 Huer earne menskan bystond sikia,
 Huer ea dy earne sit in need : —
 Der menskan eale dieden prikia
 Wis oldermeast in unk end leed !

Huet ducht nû SIERK ? As ward er ruppen,
 Lûkt by fon lear ! — Hy ducht en trêd,

Hy skoerth da doaren rimpen up, — end

Springt, sûnder lang biried.... in 't bēd! —

Pitersbierum.

W. FABER.

En Boer.

Howol oer 't olgemien dy boerestōnd in *Frisland* bi-kend end forneamd is, um da krektens end nettens inna burkerye, end foarol da boerinnen inna th' buttermeitzian derthruch en namma kriga habba, sa finth ma dōch by follon, end wol-et meast by hiam, der naut ta da foarnaemston bihēra, brūkman, hueroan immen fon en bitsje satzoen bin mar olhiel ende ol naut wenna ken.

Sa is hit my, end jima siker ak, wol ris oerkummen, det en boer my en pīpe oanbead, der al eardor i's ien út smookt hie; end ik mōt mar rûndût sidza, al wier hit ak iten, ik woe hit naut habba, eft ik mōst al thige rammelia fon hunger. Ik wind er den ak nea nen doekjes um; men sidze ienfaldich wei: Nù, as jy naut en skienen ien habba, den scil ik en sigaer oanstekka, eft, den scil ik mar naut smoka. —

Naut fir fon en great dōrp, det ik mar *A....* neama scil, wenna Douwe Wirtzes, en boer, dy en eine pleats hie, end yet al en tnade, der sin soan, end en thredde, der sin sueager up wenna. Hy wier en mon mei en klear forstōnd, dy hiel goed bifetta, det da ûnderskiedene stonden, end diu manigerhonde wise fon

upfieding by da menskon, ak ûnderskiedene brûkman forthbrenge, end dy wol in seach, det en boer fon th' jinge ma'r inna greate wrald *bon ton* neamth, naut fulle mear wit, as da ky uppa stâl, end ak naet mei dá frätzen nedich heth. Derum halde er hin ak oltid ienfaldich, end wier sliucht end riucht, sûnder en sikere heachmoed in sin iensaldigens thruchskimeria to letan, lik as det wol ris by rike boeron wesa ken.

Hit wier in da neisimmer fon 184., det dy domeny fon A.... forruppen ward; naut nei en oar dorp eft nei en òre stêd, men nei en pleats, der olle menskan iendris hinne mōta, nei th' grēf.

Hit sprekt wol fon selme, det er en òren wesa mōst; end det derum in A.... fry huet geskrep end geskoer wier, scil ik naut nedich habba to sidzan. Wy ha det ollegeare wol mear as iendris ûnderfoun, end al-teast er wol i's fon heard.

In A.... wieron liude mei en great forstōnd, der krekt wiston, hukker domeny den Gaest hie, end der ak wol in seagon, det da òre da mensken in 't unk prekia. Disse woedon minlike graech den Kandidatus S... habba.

Der wieron ak, dé oltid slepton in der tzerke, eft oer huet oars thohton as oer den preek, der se dōch naet fon bifettia koedon, end sukke rōppon hit lūd út: T..... mōt biruppen wirda! Huent hia hiedon wol ris sidzan heard, det hit en bēste domeny wesa scoe.

Einling, end det wieron wol da foarnaemsten, woedon forskate den kandidatus P... biruppa; huent

dy wier en fīre mīch fon da lōndhēra der measte boeren.

Hit joech thrye partyen in A...., end ollegeare diedon hia hiar bēst um Douwz oer to bellian, sin stimme by hiares to duaen; huent hia wiston wol, det diu party, huer Douwz hin oan sleat, mei ol sin florenon, diu machtichste wier.

Douwz hie da hēren, dé in nominatie wieron olle thrye wol ris heard, end thoct er fqr himself sá oer, hia send ūs ollegeare monskor-nōeh, dy iene ken hit like goed duaen as dy òre; men ik scoe liafst dien habba, dy d' upriuchtste inbqrst rùnd fierth, end ik scil ris bisīkia, ef ik det naut wis wirda ken; huent upriuchtens, der hald ik fon, end as ūs domeny upriucht is, den wit ik, det er prekath 't jinge him uppa th' herte leith, end den ken ik er up oan, as er my kumt to bisīkian, det er my naut sakor bisīkath as en oar, um 't ik huet mear in da mōlke to krumlian hab.

Under òre kandidaton, dé to A.... kamon, um da foarnaemste floreenbisitters ris up to sīkian, end hiam sa'n bitsje um hiar stimme to fregian, wieron ak da thrye buppa upneamde, end Douwz bisleat, hin oan disse thrye to haldan. Naut, det er oars nen by wieron, dé him oanstoedon, men hy wist wol, as er en oaren foarsloech, den wieron er flower partyen, end hiede er mindor kans um sīn sin to kryan.

T..... wier dy earste dy kaem, end Douwz hie yet mar en wirdmanich mei dá mon praet, eft hy thoct.

det is en friundlike mon; ik hopie, det disse da prôve thruchstieth, der ik mei him foar hab.

Nei 't Domeny pleats nimen hiede, naem Douwz en pīpe fon th' rakje, end sei: „Jy scilla dōch ris smoka, Domeny?”

— „*Als 't u belieft, Boer!*” andera Domeny.

— „Men nū hab ik naut oars, as en smōrrige pīpe. „Der is yete naut faek út smookt.”

— „*Nu, dat maakt minder uit,*” sei Domeny, bried en stikje fon der pipe of, end al siucht er ak en bitsje mal, hy bigūn to dampen, end kalta, end bleaw wol en ūre by da boer sittan.

As er bigūn oer da vacante pleats, sei Douwz, det er yete nen fēst plan makka hie, end det er foarūt ak naet tasidza woe; um 't hy woe fry bliwa; end sa namon Domeny end Douwz einling en friundlik ofskied fon enoar.

Yete daselme jūnde kaem S... um koffydrinkerstīd, end ak him ward en smōrrige pīpe oanbean, dé er lang naut ofsloech, men oannaem mei da werden: „*O! dat is niets, Boer. Ik heb zelfs liefst eene pijp, die reeds gebruikt is.*”

Hy bleaw dien hele jūnd by Douwz, kalta mei him oer 't goede, det en domeny in en pleats duaen koe, oer 't rincht forstōnd fon da bibel, end as er hinne geng, thocht er al in himselme: Nū, dá stimmen scil ik wol krya. Men Douwz thocht er oars oer, end sei, as er da doar ta hie: „Dū krigast alteast min stimme naut!”

En dei tua, thrye lettōr kaem P..., en jung mon, dá et herte uppa th' riuchte sté siet, end hit wier al

wer fon fòren òf oan: en smørrige pīpe ward Domeny oanbean, end sūnder fulle warden den nekka to brekkan, sei Domeny:

— „Nu dan dank ik u, Boer, en zal liever niet rooken. Wij kunnen ook wel een uurtje praten, zonder juist te rooken.”

Jy send min mon! thocht Douwz; men hy sei hit naut. Doch en amery lettor, hiede er al sa fulle mei him up, det er upstean gung, end sei:

— „Wel, der hingath yete en skiene pīpe, Domeny! den mōta jy dōch ris oanstekka. Hit praet huet bettor, as ma der by smookt.”

Domeny P..., dy nū to A..... stieth, heth al lang út Douwz eine mula heard, huerum er nen skien pīpen hie. —

B.

**So det Winterkeninkje oan 'ne
Damma kummen is, end huer-
um d' Ule by Nacht fliucht.**

(*Mearke.*)

Nei 't da fugels skiepen wieron, oerleidon se mei mankōron, det ien fon hiam *kening* hieta scoe.

Nei fulle riedplachtian der oer: thocht dy earabarra, det dy-et heachste in da luft stīgde, hit wesa scoe.

Det gīng oan.

Nū wier der ūnder hiarron en liaf lits fōgeltze, det

thochte: Dý earebarra scil 't oars wol winna; men ik scil sian huet ik duaen ken.

Do se ollegeare klear stoedon, end upstīgdon, wipte det fugeltze rēstich end wol up den stirt fon da earebarra.

Al heagor! al heagor! — end uppa th' lēst seach dy earebarra, det da òre al wer sakkon, end hy koe ak naut heagor.

Derup stīcht det fugeltze yete en ein heagor as d' earebarra, end hiēde 't woun.

Det wier nù hiar kening.

Men dermei wieron se ollegeare naut to freden, det sa'n lits diarke kening wesa scoe.

Se woedon hit to lif end formoardia; men-et fugeltze fleach, do se 't efter sieton, thruch en lits gatze, in en holle beam.

Huet nù? — Do bisleat ma mei mankòron um ien foar ien der da wacht by to haldan, end hiar kening ûthongeria to letan.

Da thredde dei wier d' ule oan bar, end dy rekka er by in sliep, sadet de kening ûntkaem.

Nù wieron se sa nidich up d' ule, det ma der oer -et fûnnis ûtspriek, um fōr oltīd by nacht to fleanan, um 't er by dei naut ût-ta sliep bliwa koe.

Ma liet-et fugeltze nù firdor mei frede, umdet hit sa tûk wier; līkwol hieta ma hit um sīn litzens fon *keninkje*. — *Winter-keninkje* sidza wy, umdet hit hier mear in da winter, as in da simmer is.

J. KAMPEN.

Der Stieren Teale.

As der-et menskabern in iensum nachtlík thiuster
 Nei th' blāwe himelwulft-et uptein each forheft,
 Den sprekt him 't stierentol en buppawraldske teale
 Fon treast end lèring ta, der eltze sterfling treft.

- Forlit-et sùndepaed, dù bertling! huā disse ierde
 - By ùnnucht teliand nucht jamk al to fulle bīnth,
- Dù sùnder, tiuch torech, dy inna wraldske freugde,
 - Olene in th' ierdske luk da heachste silgens finth.

- Oanskogie 't glansrik liacht, det stieren wīd forsprieda
 - Ut wilde thiusternisse up 's Olmachts wīd forrīsd,
- O menska! sīkie in Him, dy 't rōp, en heagor wille!
 - Hy heth dy heagor liacht end heagor wirkkring wīsd.

- Sit mei nen knibbels slop, rinchtie up da lidge honden,
 - Forslach naut inna th' ùnk, dù suakke nei da geast,
- Dy nearne in th' bittre wea nen ùtkumst wit to findan,
 - End for wralds huniand each end spotternye freast."

End damp ùnttincht tomet der stieren pracht ùs eagon;
 Yet bliwt hiar glāns bistan howol nen menska 't siucht,
 Se fulgia d' egin baen huerup se ol d' iewen rōllon,
 Nimt, en girdin ollík, en wulkne ak ùs hiar liucht.

- Drogie ol din trienen of, end find wer nucht in th' libben,"

Sa sprekt-et stierte moed da trurande der ierd',
 Dy korts en diürlik pōnd oan God werum mōst brenga,
 Eft 't suarte grēf iens friunds mei griente end blum-
 mon sierth.

Huā telth-et stiereheir? Huet menska scoe det kenna?
 Der benn' jim' deaden nū, der libbia hia yet forth;
 End scoe ma 't wennian der in silgens hiam misginna,
 Huer nimmē suchten least noch weadoms trienen stōrth?

Doch suya den fōr him dá liachte himelbollen,
 Der freasiande fōr God end mei en kloppiand hert',
 Se wol in gouden glans siucht oanna th' lustrum prielian.
 Men nea nen stieretreast yet fiede in ol sin smert'?

Ken den-et stierte naut ien wird da sūnder sidza,
 Der diup sin skilden fieth end hoopleas hondewringt,
 Bifread fōr 't olsiand Each det oer da wulknen thrōnath,
 Towile 't flunkriand liacht to mear ta reinheid thwingt?

End huā, huā is er fry? Huā is er dōch ûnskildich?
 Né, olle benna wy 't, huā 't ak ûntkenna mucht.
 O stieren! sidze 't ûs; scil God forjefnis skenka?
 O stieren! wachtath ûs en straffiand heagor riucht?

Diū fregē, se is umdōch, nen andert lit hin hēra;
 Né!'k Slach mīn eagen naut nei th' stierte mear umheach;
 Ho scoe dier liachten pracht en sūnder ak sa hagia,
 Ien, dy hin skildich wit fōr 's Hēren olsiand each?

Godthank! huer 't stierte suyth, stean wy dōch naut
forlegen;

Huent huer ak 't wirkstik suyth, der klinkt des Mak-
kers wird,

Der strielth-et bettere liacht ûs ta fon Gods genade,
Al falt diu wraldske nacht ûs near end snier end hird.

Huer w' ak fon ADAMS fal by wralds bigin ea lesa,
Der siucht ma KRISTUS kriûs ak in th' foarûtsiuch stean,
Skien d' earste in sûnde foel en oarde breek deads bōnden,
Sa mucht en skuldich team forjefenis ûntfean.

End thruch dit liacht wirth earst-et liacht der stieren
glānsrik,

End hearlik wondlia hia up th' ûnlōngssiuchbre paed;
Huer 't stierte liasde rupt hoeft nea nen mensch to skrum-
mian,

Forjefnis is by God thruch JESUS, thruch ûs Haed!
G. TIEMERSMA Hz.

Dy liepe Skiepethiaf.

(En ald teltsje.)

En feint, dy sûnt enige jieron as thiaf libba hie, end
thruch sin slimmens út-ta hondon fon th' riucht bli-
wen wier, kriga einling en jensin in sa'n libben, end
woe en earlik mon wirda.

Hy forhierde hin by en boer, huer er hit thige goed makka, end dy derum fulle fon him houde.

Ienkear, det se ris mei hiar beidon wieron, forhella dy feint oan sin boer forskate fon sin slimme skelmstikken; doch dy boer woe fon ol sin fiton naet leawa, end sei: »Ik hopie den in th' kort der i's en proefke »fon sian to meyan.»

Dit lukte ak, naut lang dernei.

En slachtersjunga koft en skiep fon da boer, end teach dernei nei hūs.

Nù frega dy feint oan 'ne boer, ef er hit lya woe, den scoed er da junga det skiep ûntstella, sûnder det dy er aet fon seach.

Dy boer houd hit fqr ûnduaenlik end stoe hit him ta.

Ringen naem dy feint en pear skoen, end rûn da slachtersjunga lōngs enige sidpaden foarût. End do er up den wei kaem, setta er ien fon da skoen del, end d' òre en thrye hûnderd trēd firdor.

Dy slachtersjunga by da earste skoech kummande, seach um hin hinne, ef d' òre der ak lâi; men dien naut findande, liet er hin lidza.

Ho nûver likwol seach er, do er dien en thrye hûnderd trēd firdor fûnd.

Nù spiet hit him, det er den earste naut upkriga hie, end eindling bisleat er um dien to hellian. Det skiep wardon da foeten boun: den koe 't naut fqrth renna.

Do dy junga werum kaem, wier-et stó kald, end um 't er wol insian koe, det sin baes hin weijeya

scoe, as er nen skiep t'hûs brochte, ging er nei dasselme boer, telde him sîn unk, end koft nû uppa puf — et selfde skiep.

Pas wier dy junga forth, eft dy feint naem yete ris oan, -et skiep wer t'hûs to brengan.

Dy boer fûnd dit nû fulle mindor, end ûnthieta da feint en bileaning, as er hit die — howol dy boer er nen ofsettery mei in th' sin hie.

Dy feint, wol wis in suk wirk, wer hird upparen, end gîng biside in 't busk, det dy junga lōngs most.

Do er hin thichte by him seach, bigun er to gulan: *bè! bè!* end dit gîng him sa goed of, det dy slachtersjunga miende, det-et earste skiep in th' busk wier — hy thochte son selm naut oan da fêstbûnde foeten.

Nû scoed er hird-et busk in; doch dit woe naut mei en skiep up da skouders. Hy lâi hit derum sûnder erch in en kula del, end — uppa ren nei der pleats, huer er-et *bè!* heard hie.

Dy thiaf, den junga inna th' busk fornimande, stoep er hondich út, end pakte for den tuade kear-et skiep, det er by da boer t'hûs brocht.

Nei 't dy junga en set um da nucht nei th' skiep socht hie, kaem er by da kula, dy leech wier.

Nû siet er danich mei da hondon in th' hier; hy gîng nei hûs, end telde sîn baes ho hit him ofgien wier, dy biuster quead up da junge wier, end him droude um forth to jeyan, eft sîn lean of to haldan.

Men nei 't er mei da boer praet hie, kaem 't ollegean to rinchte, end dy junga wier derthruch huet upskrandera.

J. KAMPEN.

Diu thredde-deis Koartze.

FOEKE GJERRITS to *O.* sîn wif hie al en hiel jier oan da thredde-deis koartze wesen, end hûnderd middeltsjes wieron brûkt; dôch nant ien hie hulpen. Einlik sei **ULBE** son *B.:* „Junga ju! dû maste moarn to *Liowerd* „nei mînhear *Z.* gean; dy is oltid mîn quaksalver, „as ik diu koartze in mîn hûs ha, end ik sidze dy, „det scil dy naut moeya; huent dy sîn ried heth my „oltid hulpen.” Det wier **FOEKE** nen dôve seid; hy naem d' ôre moarns gau de reise oan, kaem in th' suit to *Liowerd*, end skilla by en aptheker — huent disse liu miende **FOEKE** det quaksalvers hieten — sa hird oan, det dy mou lils da doar iepen die, end heftich sei: „*Wat duivelsch leven maak jÿ aan de „schel, lompe boer?*” — Ja, hier ben ik al to rinchte, thochte **FOEKE**; huent hy siucht thige lils, end praet sa māl! det scil wis wol en dīvelbander wesa, eft sahuet sa'n ding. „Sidze ris, quaksalver!” andera **FOEKE**, „wita jÿ ak ried for da thredde-deis koartse, heⁿ?” — „Ja wel, *onbeschaamde vlegel!*” sei dy aptheker, end mei ien joech hy **FOEKE** sa'n drāi um sîn earen, det er um da mûtze sikia most. — „Huet ben ik in

„juw' skild?" frega Fœkke, end nammers to rasender ward mînhear Z. Hy naem nû da boer by der hōnd, joech him noch en mûlpear, end smiet hin da doar út.

Nû! thochte Fœkke, det is en rare mon, end ak en nûvere ried fôr da thredde-deis koartze; doch ik ben er sa māl fon in da hūd, det ik leaw, as ik self da thredde-deis koartze hawn hie, se wol oer wesen habba scoe. Diu thredde-deis koartze mqt ak fēst mei nen seafte middels wei jaga wirda, hit is en menskepleach, end sa slim as dy dīvel self.

Do Fœkke sin wirk inna stēd dien hie, gung er wer nei hūs, end kaem in der jūndtid wer by th' wif to lōnde. Sīn wif wist naut fon th' boadskip oer da koartze in der stēd of; huent ULBE hie seid, det hy er jen hia naet eardor fon sidza mqt, as luennear se wer da koartze kriga, huent den mqt se 't middel dalik bruka. D' òre moarns um tian ūre, ja mon! der siet Fœkke sīn wif wer: br..., br..., br..., end to skuddian as en wettirhūd.

Mei-ien kumt Fœkke da keamer in rennan, end jowt sīn wif en trewinkel oan 'ne hulle, det se fon da stoel rōlla, end sei: „Ik scil ris sian, ef ik dá dīvelske „koartze ak weireagia ken!"

Mem, ollehiel fon th' stik mqt mei huet yetik by makka wirda, end do se einlik wer sa huet by th' spil wier, miende se det se drōgga; huent Fœkke hie se nea yete slein, end nû sa goedsmoeds, end det wol nû se der sa up da stoel siet to trillian mei der koartze, det wier hir ūnbigriplik. Fœkke sei naet mear as hy

quit wesa woe; men thochte, wy scilla ris sian, ho hit mei der koartze ofrenna scil. End jawol mon! diu thredde-deis koartze kaem wer, men-et wif wist fon der koartze naet mear of. Sa bly as en engel, fleach FÖRKE wer nei stēd ta mei en pear junge dūwon, dē er fon der matte hella hie. Hy kaem wer oanna 't hūs fon Z., end skilla nū huet sunigor oan. Dy feint, der efter da toanbank stoe, liet hin in. „Is minhear „dy quaksalver t'hūs?” sei er. Dy feint, der aerdicheid oanna th' spil hie, liet FÖRKE in da keamer gean, end rōp do minhear. Dy kaem, end seach māl up, det dy boer wer soar him stoe; doch soar det hy huet sidza koe, sei FÖRKE: „Minhear! jy ha sa goed „wesen, my en ried to jaen, for-et weimeitzian fon „der thredde-deis koartze, end der woedon jy naet „for ha, end umdet dy ried fon jū sa fix hulpen heth, „jow ik jū tuā junge dūwen ūt thankbrens, end „den jow ik jū mei ien werum, huet ik oerhalden „hab fon juw' middeltsje; huent ik ha da helte er mar „fon brūkt.” Nū ūnderhella FÖRKE da hōnd, end joech minhear sa'n peuter um d' earen, det er hast naut sian koe huer hy bilōnda. Men FÖRKE sei: „As „er nū wer ien by jy kumt um ried, den kenna je „dy der in ienen wer mei helpa,” end nū gung FÖRKE da doar ūt, sūnder andert fon minhear of to wachtian, end stoep hondich end to freden wer nei hūs ta.

A. M. Az.

Thi forma Psalm.

(Próve fon aldfriske boekstóyinge.)

1. Wellukselich is thi mon, ther nauder wandleth inna tha rede thera goddelasona, ni stonth up tha weye thera sūndera, ni sit in tha stólta thera spottera;

2. Buta sīn lust is inna 're éwa thes Hèra, ande hi ūrthenkt sine éwa dei ande nacht.

3. Huande hī skil wesa alsa en bām, plantad an wetirbekon, ther jeft sine frucht a sinere tīde, ande huanimes blēd naut of ne falt; ande ol sa huet hī deth skil wel lukka.

4. Aldus ne send naut tha goddelasa; buta alsa thet tzeft, thet-ti wīnd aweī drift.

5. Therunbe ne skiln tha goddelasa naut bistonda in tha riuchte, noch tha sūndera inna thera riuchtfērdigona gātherunge.

6. Huande thi Hèra wit thene wei thera riuchfērdigona; men thi wei thera goddelasona skil forderva.

Thenzen up en Aldjiersjūnd.

Tīd! huet fluchstū ringen hinne;

Tīd! huer bliwste, sidze 't my!

Huā, huā scoe 't hast leawa kenna,

• Hiel en jier is wer soarby!

Ja, foarby is 't, end nen menska
 Kryth er ea huet fon torēch;
 Nea nen stûnd, ho ma 't sims wenska,
 Kaem werum, der hinne flēch.

't Lika earst al en lange rite,
 Do 't yete inna takumst lei;
 Biuster likwol woe hit slita,
 'nd As en damp sa fleach hit wei.

Manigien mōst ûnderfinda
 't Unk det him-et neadlot joech;
 Wer en oar mōst hast forquina,
 Um 't dy dead sin friunden sloech.

Siakma, ramp end dead bisochton
 Fulle menskan, manich hūs,
 Unk end sorge end jenspoed brochton
 By en hopen wea end kriūs.

Och ! sa giet hit olle jieren,
 't Wixlath jimmer stadich ow,
 Nucht end wille husia hier, end
 Der wer klachte end bittre row.

Sa is uppa wrald-et libben,
 End hit bliwt hier jimmer sa:
 'nd Alden, jungen, fremden, sibben,
 Olle gean nei th' tzerkhof ta,

H. DE JONG.

SEL CIP
FOAR
FRYSCE TAEI
IN
SCRIFTENKIN-
NISSE.

Printe by D. Meindersma, Wz.

JUN 16 1937

